

JIŘÍ WOJNAR

HLUBINA NÁVRATU

Janě, Vlád'ovi a dětem světla...

Pokoušet se žít ve slepém napodobování způsobů středověkých lidí je sentimentalita, nikoli duchovnost.

Mystická zkušenost člověka se nemění a nemůže se měnit dobou.

Na svém nejvyšším a nejpokročilejším stupni je vždy a stále stejná.

Ale jelikož se lidská inteligence sama vyvíjí, pak se musí vyvíjet také naše myšlení o této zkušenosti.

Má-li hlas současné inspirace promlouvat věrně, pak musí mluvit svým vlastním způsobem a vyjadřovat své vlastní myšlenky.

Paul Brunton

Úvodem

Tato kniha je první z nové řady. Vrátime se spolu k nesnadným počátkům, až do dob, kdy se hloučky ztroskotanců, žalostný pozůstatek mnohamiliardové lidské populace, vzpamatovaly z následků gigantické katastrofy. Lidstvo ztratilo mnoho, ale největší ztrátou je přerušení řetězce poznání. Dnešní civilizace začala prakticky od nuly; útržky dřívějších vědomostí se rozplynuly a téměř zanikly ve víru potřeb všedních dnů. Téměř. Protože přes těžkosti nového počátku se kdosi postaral o uchování informací, jejichž obsah může náš vývoj posunout o několik stupínek výš.

Původ a možnosti člověka

Svět se zdá být plný záhad a jednou z největších jsme my sami. Myslím, že není na místě spokojit se s vědeckými závěry, jejichž konstrukce ve skutečnosti stojí a padá s mysteriózním „chybějícím článkem“, neexistujícím „klíčovým důkazem“ funkčnosti Darwinovy evoluční teorie ve vztahu k člověku. Neméně neuspokojivá vysvětlení poskytuje církvemi zastávaná verze Stvoření. I zde narážíme na citelné nesrovnalosti. Evoluci i Stvoření tak lze zařadit pod společný jmenovatel: **musí se slepě věřit autoritám.** Jenže to nedokáže každý. Jen ten, kdo dává přednost zdánlivě pohodlnému proplutí životem, ale takových je, žel, většina.

„V dutých hlavách vyvolávají poučky nejvyšší ozvěnu...“

Přemýšlivcům už je dlouho jasné, že zde něco „nehraje“. Jak se ale dobrat k objektivní pravdě? Jaké v tomto směru vlastně jsou možnosti logiky?

Náš přístup k posuzování okolní reality je limitován možnostmi pozemského života a naší biologickou podstatou, odkázanou na dané životní podmínky. Naše smyslové orgány jsou přizpůsobeny tak, aby byly svou funkcí pro organismus co nejprínosnější.

Člověk je **z větší části** produktem specifického prostředí, s nímž je po mnoha tisíciletích existence v jeho mysli úzce provázána nejen minulost, ale do značné míry i představa budoucnosti. Novodobým

dějínám předcházelo dospívání, v jehož průběhu předkové, na základě výsledků úvah a empirických pozorování, formovali okolí i světonázor způsobem pokus – omyl – vyhodnocení – korektura – pokus... Zdálo by se, že nám nezbývá, než čerpat z jejich zkušeností a dále je rozvíjet. Namísto slepého pokračování v tradicích bychom se ovšem měli zamyslet nad jejich původem a nad tím, zda výsledky, dosahované uvedenou metodou, lze i nadále považovat za jediné možné a správné.

Ne, není to od věci. Pohlédneme-li na dosažené, zjistíme, že tímto způsobem byly vytvořeny morální kodexy, které nás úzce svazují s náboženskými, či jinými, v minulosti vytvořenými nepřirozenými životními principy. Těmi se ke škodě věci už po staletí řídí nejen mezilidské vztahy, ale i věda a

především *filozofie obecného přístupu k životnímu prostředí*. Něco v nich nepochybně volá po revizi, protože správa světa po všech stránkách čím dál víc připomíná krizový management... Spotřeba energie je v obrovském nepoměru s dosahovanými výsledky a roste. Chováme se, jako by neexistovala žádná omezení, protože nejsme schopni vnímat a chápat širí okolní reality. Proto je zcela samozřejmé, že si vůbec neuvědomujeme vážnost situace, a pokud kohosi přece jen napadne bít na poplach, narazí na hluché uši. Vždyť dokud jsou u pekaře rohlíky, je přece všechno v pořádku...

Zkusme náš pohled trochu rozšířit. K čemu slouží naše smysly?

Zkoumáním smyslových orgánů jiných živočichů zjišťujeme, že se jejich vjemy od

našich značně liší, *aniž by si to sami jakkoli uvědomovali*, nebo je to nějak omezovalo v životě. Řadě tvorů, kteří s námi sdílejí naprosto stejné prostředí, například doplňuje podvyvinutý zrak dokonalý ultrazvukový, či pokožkou vnímající systém, který v některých případech zcela nahrazuje optické senzory. Mnoho živočichů vůbec nezná světlo, které k životu bezprostředně nepotřebuje. Tito tvorové tu žijí s námi a přesto je jejich „realita“ dána naprosto odlišnými aspekty.

Tuto možnost už před lety analyzoval Carl Sagan, který v této souvislosti hovořil o „civilizaci Delfínů“. Předchozí úvaha se snaží upozornit na to, jak dalece *vymezené* jsou naše prostředky. Shodneme-li se v tomto bodě, můžeme si snadno představit hypotetickou inteligentní bytost vybavenou

škálou poněkud odlišných, svému prostředí přizpůsobených senzorů. Jimi je schopna vnímat a obdobně jako my využívat jevů a skutečností, které nám, jinak vybaveným tvorům, naprosto unikají. Tato entita se ovšem nepovažuje za nic mimořádného, ze svého pohledu prostě žije *ve vlastní realitě téhož vesmíru, a přitom využívá všech možností, jež jí otevírají její přirozené schopnosti*. Nelze tedy hovořit o jakémisi nad- nebo podvybavení, protože to, co je v podmínkách daných původem toho či onoho tvora v jeho přirozeném prostředí výhodou, může být v odlišném prostředí hendi-kepem. Zrakové orgány umožňující ultrafialové nebo infračervené vidění snadno ochromí nezvyklý nadbytek světelného nebo tepelného záření, jiná čidla mohou být ovlivněna hustotou a vlhkostí vzduchu nebo

prostředím prosyceným nezvykle silným elektrickým nábojem.

Anatomie mimozemšťana

Jaký asi byl tvor schopný navštívit a načas kolonizovat Zemi? Jak se u nás cítil? Se sto-procentní jistotou se musel přizpůsobit a patřičně chránit.

Autoři sci-fi vymýšlejí inteligentní chobotnice a jiné potvůrky; ostatně – je to jejich job. Jenže inteligentní bytost, nutně užívající umělých prostředků k získávání energie, nezbytné k pohybu mimo navyklé prostředí, se v mnohém nutně musí podobat člověku. Bude tedy „humanoidní“. Proč?

Computerové modely ukazují, že existuje jakýsi vzorec definující velmi účelnou symetrii. Podle něj musí mít hledaná bytost párové končetiny, z nichž je nejméně jeden pár vybaven několika články, sloužícími k uchopení drobných předmětů a manipulaci s nimi, a nejméně jeden pár umožňující samostatný pohyb. Po suchu, ve vodě, nebo obojí?

Zde existují odlišné názory, osobně nejsem tak zcela přesvědčen o tom, že inteligentní humanoid nutně musí být výlučně suchozemský tvor. Pozemská logika, vyvěrající z našich specifických poznatků, argumentuje tím, že se při výrobě technických prostředků nelze obejít bez speciálních materiálů, například kovů a jejich slitin nebo keramiky. K jejich zpracování užíváme značně vysokých teplot, dosažitelných pouze v pecích, které si stěží lze představit na

mořském dně. Na druhé straně nám ovšem uniká, že za účelem výroby velmi čistých kovů lze využít například činnosti mikroorganismů, nebo „studené“ elektrolýzy.

Daleko větší a dosud opomíjené možnosti poskytuje využití obdivuhodných látek na přírodní organické bázi. Pro názorný příklad nemusíme daleko. V rámci pozemského života je nesmírně rozšířena látka zvaná *chitin*. Umělou cestou se ji dosud nikomu nepodařilo napodobit. Jde o biochemickou sloučeninu tvořící tělo, křídla, krovky i ostatní části těl hmyzu a brouků – doslova každý chloupek. Tato zprvu tekutá „zázračná“ substance má neuvěřitelné vlastnosti; podle okolností a použití může být sametově měkká a pružná, ale naproti tomu i nepoddajná a pevná jako ocelový pancíř. Mechanickými vlastnostmi přitom vysoko předčí

jakýkoli jiný přirozený nebo umělý materiál, například kevlar nebo jiné hmoty zpevněné uhlíkovými vlákny, zkrátka vše, co člověk, který přitom neuvěřitelně mrhá energií, dosud vyrobil. Tato substance má cosi jako vlastní genetickou informaci, jejíž manipulací by pravděpodobně bylo možné dosáhnout růstu materiálu v předem určené velikosti, tvaru i vnitřní struktury. Nechci prokázat, ale myslím, že právě zde je obrovská příležitost pro genetické inženýrství. Pokud zvládneme tuto technologii, můžeme nechat z živných roztoků doslova vyrůst třeba nesmírně pevné a dokonalé struktury trupů budoucích lodí, letounů i dokonalých kosmických lodí.

Hranice primitivního vývoje

Současná technologie kráčí mastodonti stezkou, pohrdajíc vlastnostmi a limity pozemského prostředí, jehož možnosti *nevyužívá*, ale *podrobuje si ho násilím*. V důsledku toho svádíme stále sveřepější a už předem prohraný „boj s přírodou“. Nikdy jsme se nenaučili plně využít našeho přirozeného vybavení; aniž bychom přednostně důkladně prozkoumali přirozené přírodní procesy, začali jsme fascinováni ohněm hledat „silové zkratky“.

Neobejdeme v cestě stojící skálu, ale zkoušíme ji prorazit v místě slibujícím „cestu

nejmenšího odporu“. Když pak, po zneužití obrovského množství energie, pracovní síly a technických prostředků, vyvinutých a vyrobených pouze za tímto účelem, za veliké slávy, nabubřelých projevů a mávání prapory konečně vylezeme z tunelu na druhé straně hory – vidíme ***to, co bychom uzřeli už dávno, kdybychom ji prostě obešli.*** Teď sice známe její vnitřní strukturu, což je ovšem poznatek k ničemu, protože skrz ni už žádný jiný tunel nepovede, zato ale nevíme nic o sice možná delší, ale mnohem schůdnější a jistě poučnější cestě vedoucí okolo. Výlučně pozemským vnímáním jsme formovali nejen vlastní (opět výlučně pozemské) prostředí. Tomuto přístupu vděčíme za kontraproduktivní působení tlaku dusivého příkrovu kulturních, náboženských a v neposlední řadě technologicko-eko-nomických dogmat, jemuž jsme už po staletí trvale

vystavení. Tradice postojů bránících rozvoji myšlení dosud tvrdošijně nepřipouští možnost existence jiné než pozorovatelné, hmatatelné a měřitelné „reality“.

Je nejvyšší čas s tím skončit. Ručička ukazatele spotřeby je na doraz...

Cizinci na Zemi

Množí se náznaky, že jakési nám velmi podobné, ale poněkud odlišnými smyslovými orgány vybavené bytosti už kdysi před mnoha tisíci lety patrně dospěly k jinému, nebo širšímu způsobu vnímání zákonitostí Kosmu, a tím i k poznání věcí a směrů, které nám jsou z již uvedených důvodů úplně cizí. Nebyly to inteligentní chobotnice ani kobylyky

– my, pozemšťané, jsme podle všeho jejich dětmi, bytostmi, které zde kdysi „stvořili ke svému obrazu“. ***Jsme zde stejně jako oni cizinci, jsme mimozemšťané, adaptovaní na prostředí této planety.*** Ztráta kontinuity poznání vedla k tomu, že jsme se stali zajatci Země, jejíž prostředí omezilo naši schopnost vnímání širší reality. Přitom nejenže nejsme schopni pochopit tento prostý fakt, ale v rámci platných dogmat ho dokonce nesmíme ani připustit. Změní-me-li názor, máme snad ještě jakousi šanci mnohé dohnat a napravit.

Ale je vůbec možné překlenout propast stovek tisíc let? Jak a čím vyrovnat zdánlivě nevyrovnatelné?

Po prapředcích jsme odjakživa vybaveni očividně předimenzovaným a – žel – málo

používaným nástrojem, který beze sporu umožňuje i takový skok! Univerzálním doplňkem, multisenzorem korigujícím a překlenujícím u odlišně vybavených inteligentních bytostí nutnou „podvybavenost“ smyslovými orgány, je **mozek, obdařený schopností logického i abstraktního myšlení**. Jeho správným užíváním můžeme překročit bariéru „rodného prostředí“ i omezení daného smysly tak jako kdysi oni. Ovšem jen s podmínkou, že jsme *a priori* schopni bezvýhradně akceptovat přítomnost dalších, nám zatím skrytých realit.

Tušíme, že zdánlivě velice komplikovaný řád Všehomíra, jehož jsme nedílnou součástí, se pravděpodobně řídí nemnoha geniálně prostými zákony. Extrahovat ze záplavy podružných informací základní rovnici a rozluštit tuto hádanku však dokážeme jen

tehdy, pochopíme-li, že pomyslnou zed', existující jen v naší mysli, **nelze prorazit násilím**. Každá snaha v tomto směru reprezentuje zbytečnou ztrátu energie, a navíc vede k poškozování a rozladění energetických hladin udržujících stabilitu životního prostředí. Neboť vše, včetně našich biologických těl, je utvářeno svazky energie a neúprosný zákon o její přeměně a zachování platí!

Přirozená snaha po harmonizaci narušených hladin se projevuje interaktivními procesy, postupně nabývajícimi forem anomálií. Jejich výskyt a intenzita roste úměrně s bláhovými snahami o „pokoření“ přírody. Následky dlouhodobých rozsáhlých zásahů do energetického hospodářství planety se nakonec upraví působením přirozených sil, jenže důsledky tohoto

procesu, s nímž se Země sama o sobě vyrovná poměrně snadno, budou mít nepříznivý dopad na nejzranitelnější článek – vyšší formy života, které jsou naprosto závislé na vyrovnaném stavu. Je paradoxní, že právě inteligencí nadaná forma pozemského života promyšleně škodí sama sobě masivní spotřebou energie, uměle „vyráběné“ v primitivních centralizovaných zdrojích. Přitom zdaleka nejde jen o plyny ze spalovaných fosilních paliv, ale především o neviditelný a bezzápachový *tepelný a iontový smog*. Na pozadí umělé výroby energie a jejího nerovnoměrného přerozdělování probíhá vyrovnávací proces. Lze to přirovnat k pohybu v mnohočetné soustavě „spojených nádob“, naplněných místními tepelnými anomáliemi, přebytky záporných iontů a podobně. Ovládací ventily jsou mimo náš dosah a spojovací potrubí nahrazuje

atmosféra. Po překročení nám neznámých hranic vyvolává vyrovnávání hladin (průchodem úrovněmi, které jsou v přirozené rovnováze) spontánní nevyvážené procesy. Tyto reakce jsou vybuzené silou odpovídající sumě uměle přerozdělené energie! Vyvolané anomálie, které se jinak v přírodě projevují například po prudkých vulkanických erupcích, nabalují energii okolí (afinita), což může vyvolat lavinové efekty s nedozírnými následky. Mohou se projevit v nezvyklých, zdánlivě bezdůvodně vznikajících zuřivých a nehasitelných velkoplošných požárech, přivalových deštích, intenzivním sněžením nebo zemětřesením. Nejslabším, ale trvalým projevem tohoto nesmírně podceňovaného procesu jsou posuny jetstreamů vyvolávající dlouhodobé změny globálního klimatu.

Co nás brzdí?

Z dogmat upletené sítě školních filtrů, sloužících k „žádoucí úpravě“ vstupních dat, jsou hlavní příčinou otupení a mnohdy i trvalého znehodnocení toho vůbec nejdokonalejšího a nejjemnějšího nástroje, který je nám při poznávání tajů světa k dispozici – *samostatného myšlení!* Na počátku všeho nového je vždy *intuice* a zprvu *abstraktní představa*, již lze *popsat* a poté postupně *rozvíjet*. Každý člověk je od přírody vybaven zvědavostí i schopností pochybovat. To mu za využití zkušeností a po zvážení všech okolností umožňuje některé představy přijmout a jiné naopak opustit. Pokud ovšem nezasáhne „vzdělávací“ systém zcela

nahrazující vlastní zkušenost sadou povinných polopravd.

Člověk odsouzený k průměrnosti dosáhne jen průměrného.

Vrozené úcty ke starším, a později jisté promyšlené asertivity jedince vůči společensky nadřazeným osobám, je v průběhu takzvaného „výchovného procesu“ zneužito k „uhnízdění“ dogmat, sloužících prosazování zájmů vybraných osob „vyššího“ společenského okruhu. Velké skupiny „adaptovaných“ jedinců pak ochotně a bez jakéhokoli vlastního zkoumání slepě přijímají cokoli, co pochází od „společensky uznávaných autorit“. Nepři-způsobitelní jedinci, tedy ti, kteří si zachovali vlastní nedotčené myšlení, jsou „černými ovce“ instinktivně vypuzovanými zbytkem stáda.

Jak na to?

Vzhledem k dosavadním zkušenostem by nám neustále měla znít v uších prastará indická moudrost: *„Ten, kdo se pokouší odkrýt tajemství Všeho-míra násilím, není inteligentní. „* A naopak. Posoudíme-li z tohoto pohledu postupy naší vědy, nalezneme ji v pozici vskutku žalostné... Pokroku nelze dosáhnout prostřednictvím „fyzického násilí“, mocí cyklo- a synchrotronů užívaných materialistickou vědou, jejíž protagonisté díky „správné přípravě“ většinou stále ještě věří datům „neomylných přístrojů“ více než vlastnímu rozumu. Jen kvantoví fyzici už pomalu chápou, že k pochopení základních principů „hmoty a energie“ vede pouze

výzkum bez oněch „trhacích strojů“. Jen tak budeme schopni pochopit zákonitosti otevírající cestu ke skutečně efektivním prostředkům, umožňujícím překonat překážky a úskalí nekonečného prostoru, prostředí, které se vůči našemu typu života tváří jako nepřátelské a cizí. **Řešení není v technice – je v mozku!**

Nasazení nedokonalých technických prostředků **neodpovídajících** přirozeným možnostem prostředí je v konečném důsledku nesmírně škodlivá hloupost. Nesmíme nikdy zapomenout, že *příroda není perpetuum mobile!* **Dosavadní plýtvání umožnila entropie Slunce, jehož energie k nám dopadá v průměrném množství téměř $1\text{kW}/\text{m}^2$.** *To ovšem už dlouho nestačí nahradit ztráty – jen v odpadním teple vyzáříme téměř ekvivalent!*

Svědectvími „života na energetický dluh“ jsou rapidní globální oteplování a mizící zásoby fosilních paliv, nashromážděných v dlouhých obdobích přirozené rovnováhy.

Současnost je ošidná. Kvůli zmíněné specializaci našich smyslů a myšlení přizpůsobenému specifickým podmínkám se nám, *podle našeho soudu*, stále více daří pronikat do tajů okolních jevů. Mnohé jsme už odhalili v okolním vesmíru; například už víme, že Slunce je centrem soustavy s několika planetami... Na základě **hrubých poznatků** získaných o jejich pohybu vzniklo mylné přesvědčení, že už jsme pochopili řád vesmíru a jeho, jak se domníváme, všeobecně platné zákony. Jenomže vše, co víme, **zčásti** odpovídá *pouze naší „realitě“*, která se však z pohledu specifické skutečnosti obyvatel hypotetického jiného systému může jevit docela

jinak. Skutečně objektivní realitě by se o něco více přiblížily naše sloučené poznatky, ale obsáhnout ji v celém rozsahu je možné snad jen sloučením *všech údajů* o „realitách“ *všech možných* systémů!

Tedy v podstatě nikdy.

Pozorování blízkého okolí i vzdáleného vesmíru je pouze pomůckou, berličkou umožňující bytostem vnímajícím v omezeném rozsahu vytvořit sadu jakýchsi základních pomocných definic, omezeně platných **výlučně s ohledem na některé vztahy a zákonitosti, vnímané v daném specifickém prostředí totožnými sadami smyslů!** A nemylme se. Všechny oslavované moderní přístroje, nabité počítači a rafinovanými senzory, ve skutečnosti opět slouží pouze k „prodloužení“, rozšíření nebo

zvýšení citlivosti smyslů, upoutaných ke specificky pozemským podmínkám! Z toho vyplývá, že vše, co leží mimo jejich dosah, lze stejně jako před tisíciletími i nadále „osahat“ **pouze myslí, nespoutanou řetězem pozemských měřítek.**

Veda prosazuje zásadu, že to, co není vědecky prokázáno, *nemusí* (ale může!) být správně pochopenou objektivní realitou. Jenže, jak je zřejmé z výše popsaného hlediska, každá hypotéza je velmi vratká, uvedené „vědecky objektivně prokázané reality“ nevyjímaje, protože i ty jsou posuzovány pouze v rozsahu umožněném pozemským způsobem naprogramovaného mozku, který ještě zdaleka nezískal (ale možná se v tomto ohledu mýlím) potřebné informace k tomu, aby byl schopen zpracovat všechny pozemské, natož pak kosmické záhady.

O jaképak „objektivní realitě“ se to tu pak s arogantní intolerancí vůči jiným názorům vlastně hovoří?

V rámci kosmu patrně existuje celá řada jevů a událostí, které nebudeme schopni nikdy odhalit a pochopit. Nebudeme se o to alespoň snažit?

Kde vlastně leží hranice možností a schopností člověka?

Jiří Wojnar, Waveland červenec 2000

I. Nebeské vojsko

V oněch dnech jsem viděl Hlavu dnů, jak sedí na trůnu své slávy; před ním byly otevřeny knihy života a všechno jeho vojsko, které ho nad nebesy obklopuje, stálo před ním. (Henoch, 47. 3)

Sedm hvězd, z nichž dvě přinesly Potopu... Jiskřivý shluk nestvůrných ledovců o průměru mnoha kilometrů kdesi tiše pluje vesmírnou temnotou. Svědkové stvoření světa – mlčenlivý zástup sudiček občas navštěvujících dítě, k němuž patří. Plodová voda Tiamat. Ledová koule osmkrát větší než Měsíc se v doprovodu kamenných archandělů v určený čas vrací, aby se svými prodlouženými prsty na chvíli dotkla Země.

V jiném časovém cyklu křížuje dávné bojiště Stvořitel – planeta Marduk, Nibiru, Nemesis. Přiblížení „Knížete Země“ signalizují atmosférické poruchy a změny klimatu vyvolané narušením stability planetární soustavy. Každých 6000 let se Síly setkávají. Pro pozemský svět je to Velký Soud...

Jen ten, kdo zná souvislosti, zná i výpočet. Je to snadné, ale jen velice těžko přijatelné. Kulminující „návštěvní dny“ *Hlavy dnů* s sebou totiž přinášejí hrůzy, na něž se naši předchůdci rozhodli zapomenout...

Ztracená voda

Srovnání údajů čínských a mezoamerických zdrojů a jejich následná konfrontace se

sumersko-hebrejskými údaji o cyklu oběhu Nibiru vykazuje značné nesrovnalosti. Samozřejmě, nejsnadnější je jednoduše zpochybnit Sitchinův výklad sumerské kosmogonie, což také mnozí udělali. Protože pak už nepátrali po jiném možném odůvodnění, nenapadlo je hledat vysvětlení v tom, že v prastarých mýtech malebně popisované katastrofické úkazy uváděné bez rozdílu do souvislosti s hvězdnou oblohou mohou, ba dokonce *musí mít několik* příčin, jejichž následky se v historickém odkazu prolínají. V této knize se soustředíme pouze na jednu z nich, na poměrně nedávnou událost, která už se ve stejné formě pravděpodobně nezopakuje.

Ostatně – Bůh, který je nejvyšším astronomem, to lidstvu přece slíbil...Aby bylo i těm, kteří nečetli žádnou z knih předchozí

řady, jasné, oč jde, vrátíme se zpět v čase až ke stvoření Země.

Podle výkladu mezopotamské kosmogonie vznikl opakovanou kolizí pra-planety *Tiamat* se satelity *Nibiru KI – Odštěpek*, zárodek planety Země. Praplaneta Tiamat (TI = *zárodek*, AMAT = *panna*) kondenzovala z původní „sluneční hmoty“; není tedy „slepencem“ úlomků jako pozdější „terestrické“ planety. Podobala se spíše Uranu či Neptunu, výkonným generátorům chráněným 10 000 kilometrů tlustou vodní vrstvou – *hydrosférou*.

Podle mezopotámského eposu o Stvoření tedy šlo o opakovanou konfrontaci nesmírných sil, působících odlišnými směry a s různou intenzitou na vzájemně odlišná skupenství hmoty. Průvodní efekty a důsledky

byly různorodé: rozvinul se pás asteroidů a „šplíchance“ vody, smíšené s kamením a prachem, se staly kometami. Část pevného jádra původní planety (KI) byla sražena na oběžnou dráhu bližší Slunci, kde se z něj postupně formovala Země. Spolu s ním přilétl i Tiamatin největší satelit Kingu – Měsíc.

Z popisu i z logiky věci vyplývá, že ne první úder, ale výslovně *az druhá* srážka, náraz vedený zřejmě proti směru rotace Tiamat, mohl zasáhnout její *nechráněný povrch*.

*„Druhého dne udělal oblohu mezi vodami a vody se v tomto dni rozdělily: **polovina** (část) **jich vystoupila vzhůru** a druhá polovina (část) **sestoupila pod oblohu v jejich středu** na povrch celé Země.“*

(Kniha Jubileí kap. 2. odst. 4.)

Máme asteroidy, komety a Zemi, ale to pořád ještě nestačí! K rekonstrukci Tiamat evidentně schází obrovské množství hmoty, lépe řečeno *vody*. Nemohla se nikam ztratit, ale v pásu asteroidů ji v předpokládaném množství nenajdeme. Komety, i taková jako Hale-Boppe o průměru kolem šedesáti kilometrů, jsou jen malými kapkami na okraji mísy. Odhad, že téměř 90 procent vody schází, nebude nijak přehnaný.

Aby bylo zřejmé, kolik vody hledáme, pokusíme se o rekonstrukci původního tělesa. Dejme tomu, že bylo podobné Neptunu, jehož rovníkový průměr je asi 44 600 kilometrů. Od toho odečteme 10 000 kilometrů „vo-dosféry“! Zbude pevná hmota, jádro planety o průměru 24 600 kilometrů. $V =$

$\frac{4}{3} \pi r^3$... Vyjmeme-li objem menší koule z větší, zjistíme, že na povrchu Neptuna je **38 649 795 600 000 km³** vody. Obrácením vzorečku vypočteme poloměr ($r = \sqrt[3]{\frac{3V}{4\pi}}$). Výpočet ukáže, že z tohoto množství vody utvořená koule by měla průměr **41 948,47 km!**

Pro srovnání: jádro obrovské komety Hale-Boppe mělo průměr 60 km – objem „pouhých“ 113 097 km³.

Vezmeme-li za základ rozměry Země (průměr 12 756 kilometrů), lze stejným způsobem vypočítat, že se hodnota průměru pevného jádra Tiamat pohybovala **mezi 16 až 22 000 kilometry**. Pokud byla vodosféra v podobném poměru k jádru jako u Neptuna, měla (při střední hodnotě průřezu

jádra 18 000 km) tloušťku asi 7 **300** kilometrů. Střední hodnota průměru Tiamat tedy byla asi 32 **600 km**. Volná voda by v prostoru utvořila kouli o průměru okolo **30 657 km!**

Rovníkový průměr Měsíce činí 3 480 km – řečená koule je opticky 8krát větší. Svým objemem by se do ní vešel **683krát!** Zajímavá čísla, že?

V bibli se dočteme, jak Bůh „udělal“ *Nebesa, Zemi a pak* i oblohu. Napřed „**oddělil vody pod oblohou od vod nad oblohou**“. Už Sitchin uvádí, že tato část textu Genesis značně utrpěla „variabilitou výkladu“ překladatelů, kteří přiřkli pojmům „*raki 'a*“ a „*sama 'im*“ shodný význam – „nebeská klenba“, tudíž *obloha*. Je ovšem velmi pravděpodobné, že prapůvodní terminologie

měla ještě další význam! Sitchin soudí, že „nebeskou klenbu“ tvoří dělicí pruh ukutý z asteroidů a za „vody nad klenbou“ považuje všechny vodou obdařené planetární světy obíhající *vně soustavy*. Tedy Jupiter, Saturn a další. Myslím, že tato interpretace je dost nešťastná. Proč?

Mezopotamská Genesis *Enuma eliš* v popisu „války planetárních bohů“, kde jako „na potvoru“ schází text v Sitchinově teorii nejkritičtějšího místa, uvádí, že Tiamat byla v souboji bohů poražena nadvakrát. Nalétající satelity Nibiru napřed „rozdrtily její srdce“(?). Planeta po tomto strašlivém nárazu „zahynula“, ale *zůstala kompaktní*. Není divu – ***proti prvním nárazům ji chránil vodní obal*** (obr. 1) *vzdutý účinkem slapových sil!* („*Pozdvihl Pán potopu, svou mocnou zbraň...* „) Dopad

pevného tělesa na hladinu vody má samozřejmě jiný efekt než srážka s tuhou hmotou. Obrovský náraz musel vodu vymrštít až do prostoru, kde *vytvořila kompaktní kouli!*

Při dalším oběhu (druhý „den“) byl ze strany, a opět proti směru rotace, zasažen již *nechráněný povrch* pevného jádra „severním větrem“, jiným satelitem Nibiru. „Mrtvé tělo bylo rozděleno“ a náraz změnil směr pohybu zbytku jádra. „Hlava“, zhruba o poloviční velikosti původního tělesa, byla sražena na novou oběžnou dráhu (obr. 2), která se z původně značně chaotické postupně změnila (čtvrtý biblický „den“) na takřka kruhovou. Na „zárodku Země“ ulpělo jisté množství vody, ale celkový objem oceánů pokrývajících takřka dvě třetiny zemského povrchu *představuje jen nepatrný zlomek původního množství.*

Zbylé úlomky zúčastněných těles vytvořily pás asteroidů. Směr rozptylu, nasvědčující vzniku hlavních shluků trosek v několika fázích, lze vyčíst z tabulky hojnosti výskytu a periodicity jejich oběhů (tab. 1).

Pojmy „Hlava“, či „Starý dnů“ popisují kosmické těleso, které se dosud vymyká našim astronomickým poznatkům. Pokud si ale podrobněji prostudujeme zmínky v bibli a apokryfických textech, zjistíme, že ze všeho nejvíc připomíná obrovskou kometu. Provází ji několik satelitů, asteroidů, které na kontrastním zářivě bílém pozadí vyvolávají iluzi očí a rysů tváře? Optický klam, stejně jako fiktivní obraz „zajíce“ nebo „muže“ na Měsíci? *Koma této komety se musí výrazně lišit od útvaru pozorovaného u běžných „vlasatic“.* Ta „věc“ je obrovská. Má vlastní přitažlivost, takže se převážná část vodních

par a plynů, uvolňovaných ze strany přivrácené k Slunci, vzadu opět vrací zpět k povrchu.

Oběžná dráha Nibiru je *protisměrná* a *neekliptická*. Křižující planeta se Tiamat nikdy přímo nedotkla. Podle Keplerových zákonů a Newtonových rovnic dnes přímá kolize se Zemí, která se po zásahu satelitem dostala zcela mimo dosah, nehrozí. Nejinak by tomu mělo být i v případě zmiňované „Hlavy“ a jejích doprovodných těles. Ani jejich trajektorie nejsou s drahou naší planety svázány. Jenže. Pohyb těles ve sluneční soustavě, a to i těch, jejichž *eliptické* dráhy neleží poblíž ekliptické roviny, je zákonitě ovlivňován gravitací „míjených“ planet. Čím jsou tato tělesa větší, tím výrazněji se projeví vzájemné ovlivnění oběžných drah.

Tak, či tak...

*Henochu, hle, kolik toho vidíš a kolik toho stojí a chodí, bylo mnou stvořeno. A já ti o všem zvěstuji ještě dříve, než jsem to od počátku stvořil z nebytí a z neviditelna učinil viditelným. Ani svým andělům jsem totiž neoznámil svá tajemství a nepověděl jsem jim o jejich povstání a ani nepomysleli na mé bez konce jsoucí a nerozumné tvorstvo, ale tobě to dnes oznamuji. Neboť dříve, než se všechno stalo viditelným, já sám jsem se **procházel mezi neviditelnými jako slunce od východu na západ a od západu na východ**. Avšak i slunce má své spočínutí, kdežto já jsem nenašel pokoj, neboť jsem všechno vytvářel.*

Tak jsem si usmyslel položit základ – učinit viditelné Stvoření. Nařídil jsem v

podsvětí, **aby jedno sestoupilo z neviditelných jako viditelné.** Sestoupil Adoel, převeliký velmi. Pohlédl jsem na něho, a hle, v břiše měl veliké světlo.

Řekl jsem mu: „ Otevři se, Adoele, a staň se viditelným, co se z tebe narodí!“ I otevřel se a vyšlo převeliké světlo a já jsem byl uprostřed toho světla. Jak se to světlo vznášelo, hle, vyšel z něho veliký věk zjevující veškeré stvoření, které jsem si usmyslel stvořit. A viděl jsem, že je to dobré. Postavil jsem si trůn, usedl na něj a světlu jsem řekl: „ **Vystup nad trůn, zůstaň stát; tak vzniknou základy nebes!**“

Nad světlem už není nic jiného. Tu jsem se opět postavil, vzhlédl ze svého trůnu a podruhé zavolal do podsvětí. I řekl jsem: „Z toho, co je neviditelné, nechť vyjde

neviditelnost oblohy!“ Vyšel Archas, **pevný a těžký** a velice černý. Řekl jsem: „Otevři se, Archasi, a staň se viditelným, co se z tebe narodí!“ / otevřel se i vyšel věk temný, převeliký velmi, **nesa stvoření všeho dolního**. A viděl jsem, že je to dobré. Řekl jsem mu: „**Ty sestup dolů a zůstaň stát!**“ **Stal se základem věcí spodních**. A pod tmou už není nic jiného. I nařídil jsem, aby se ubralo ze světla i ze tmy, a řekl jsem: „**Staň se silné a obklopené světlem!**“ Rozprostřel jsem to a vznikla voda.

I rozprostřel jsem ji nad tmou a pod světlem, a tak jsem upevnil vody, to jest hlubiny vod.

Světlem jsem utvořil základ kolem vody. Uvnitř jsem učinil sedm kruhů a stvořil je jako křišťál, mokro a sucho neboli sklo a led,

jak vody obcházejí jiné živly. **Ukázal jsem každé ze sedmi hvězd její vlastní dráhu, aby tak chodila každá z nich na vlastním nebi.** A viděl jsem, že je to dobré. Odloučil jsem světlo od tmy čili **prostřel jsem vody sem a tam** a řekl jsem světlu: „Ty buď dnem!“ Tmě jsem přikázal, aby byla nocí.

A nastal večer a pak nastalo jitro, to jest den první. Tak jsem upevnil nebeské kruhy a řekl jsem, aby se shromáždily **dolní vody, ty, jež jsou pod nebem,** v jediný shluk a jejich vlny aby vyschly. A stalo se tak. Z vln jsem stvořil pevné a veliké kamení. Z kamení pak jsem namíchal souš a souš jsem nazval zemí. **Uprostřed Země jsem označil propast neboli hlubiny vod.** Moře jsem **shromáždil najedno místo** a spoutal jhem. Řekl jsem moři: „

*Hle, stanovím ti věčnou hranici, takže se vlastními vodami neprotrhneš. „ Vetknul jsem také **oblohu a upevnil ji nad vodami**. Tento den jsem nazval prvostvořeným.*

Tehdy nastal večer a potom jitro, a nastal den druhý. Ke všemu svému nebeskému stvoření jsem pak vytvořil ohnivou substanci. Mé oko pohlédlo na pevný a velice tvrdý kámen a z paprsku mého oka načerpaly i blesky i přirozenost vody, takže je oheň ve vodě i voda v ohni, aniž voda uhasí ten oheň a oheň ten vysouší vodu. Proto je blesk ostřejší a jasnější než sluneční záře a měkká voda je mocnější než tvrdý kámen.

Z kamene jsem pak vykřesal veliký oheň a z ohně utvořil šiky netěles-ných zástupců, deset desetitisíců andělů, takže jejich zbraně

jsou ohnivé a jejich šat je plamen šlehající. Přikázal jsem jim, aby stáli každý ve svém šiku. Avšak jeden z šiku archandělů se s šikem jemu podřízených odvrátila pojal ubohý záměr postavit si trůn výše než oblaka nad zemí, aby se stal rovným mé moci. I svrhl jsem ho z výše i s jeho anděly. Vznášel se pak neustále povětrím nad propastí. Tak jsem stvořil veškerá nebesa a nastal den třetí. Třetího dne jsem pak poručil zemi, aby dala vyrůst velikým stromům a lesům, veškeré sladké trávě a všelikému semení k sadbě. Osázel jsem ráj a uzavřel jej. Postavil jsem k němu ozbrojenou stráž, ohnivé anděly. Tak jsem ustanovil **obnovování země**. A tehdy nastal večer a nastalo jitro, den čtvrtý. **Čtvrtého dne jsem přikázal, aby vznikla velká světla...**

(Druhá kniha Henochova, výtah z kapitoly 11.)

Přečtěte si to celé ještě jednou, ale tentokrát si transponujte vypravěče do polohy **učitele, vysvětlujícího slovy srozumitelnými jeho žákům vše, co věděl o naší sluneční soustavě.** Slova „udělal jsem“, „ustanovil jsem“ je třeba chápat jako „pochopil jsem jak...“, „změřil jsem“ a podobně. Závoj tajemnosti z Henochových slov pak definitivně padá.

Po stopách Velké Potopy

Ve světových legendách a mýtech jen těžko nalezneme téma, které by se vyrovnalo vyprávění o „Potopě světa“. Není snad národa, v jehož tradované „kolektivní paměti“ by o tom nebyla alespoň mlhavá

zmínka. Jak brzy zjistíme, má to pádný důvod.

O Potopě už bylo napsáno mnoho. Souhrn informací tvořících obsah této knihy je však zpracován způsobem, o nějž se ještě nikdo nepokusil. Netvrdím, že se vše odehrálo přesně tak, jak zde čtenáři předestírám. Uvedený průběh událostí je však více než pravděpodobný. Mnohem pravděpodobnější než Posvátná Lež, zapracovaná do křesťanské církevní tradice.

Biblický příběh o „božím vyvolenci Noemovi“ je i ateistům notoricky známé a díky okleštěné bibli značně nevěrohodné vyprávění o tom, jak se hrstce lidí (s „Boží pomocí“) podařilo přežít ničivý vodní příval, údajně přivolaný „Božím hněvem“. Hebrejci podstatu rozporuplné zvěsti o „Božím trestu

seslaném na vše živé“ po tisíciletí nikdy nepochybňovali. Pro ně však byla *pouze součástí širšího souboru textů*, které událost i předchozí dění rozebírají značně podrobněji. Pro předsudků plného křesťana, jemuž byla „kanonizací“ bible odepřena možnost se s nimi oficiálně seznámit, je Genesis zbavená průvodních vysvětlení součástí uceleného souboru „zjevených svatých Písem“, o jejichž obsahu nesmí pochybovat.

Zde ovšem nejde o zpochybnění věrohodnosti samotného obsahu! Problematická je pouze nesmyslná církevní interpretace pasáží, úmyslně vytržených z kontextu. První vážné pochybnosti hlasitě projevila geofyzika. Vědci na základě daných informací z důvodů vcelku pochopitelných prohlásili záležitost s Potopou za nesmysl. Nikde totiž neexistují „nebeská stavidla“ ani

„hlubiny“ zadržující potřebné množství přebytečné vody – nehledě k tomu, že by poté nemohla jen tak zmizet. Pochopitelný, leč značně zjednodušující přístup – ne všechno *rozumové* musí být i *rozumné* a *správné*. „Neexistující vody“ biblické Potopy plnou silou roztočily mlýny „ateistické vědy“, *a priori* zpochybňující veškeré mýty a staré záznamy...

Čas ovšem ukázal, že se na mnohé biblické místopisné poznámky, tak jako na údaje v obdobných zdrojích, lze často spolehnout – ovšem jen za podmínky, že jejich obsah není překrucován tak, aby odpovídal platnému světonázoru a danému stupni vědeckého poznání!

Pouhá znalost abecedy z nikoho vzdělance nedělá...

Romantičtí první archeologové vzali staré texty vážně, a to se jim vyplatilo – *Schliemann* objevil svou „Tróju“ a mezopotamské vykopávky odhalovaly ztracená „biblická města“ jako na běžícím pásu. *Ur, Babylon...* Badatelé přitom objevili místy nezvykle silné náplavy; pod vrstvami obsahujícími artefakty dávné kultury museli prorazit až několikametrovou „panenskou“ vrstvu, pod níž našli pozůstatky mnohem staršího osídlení. Britský archeolog *sir Leonard Woolley* tehdy jásal: „*Máme důkaz Potopy!*“

Rozčarování přišlo brzy. Na jiných místech Mezopotámie byly nalezeny obdobné či vícevrstvé náplavy, údajně pocházející z téhož období jako jeho nález. Spodní vrstvy, zejména podle vzorů na keramických střepech, vykazovaly *obdobné* kulturní znaky jako ty svrchní. Náplavy byly nakonec

připsány na vrub lokálním záplavám, které prý v „meziříčí“ nebyly ničím neobvyklým.

Jak zjišťujeme z mnoha legend, „Potopa“ zdaleka neskončila náhlou přívalovou vlnou a čtyřicetidenním lijákem! Následovala *dlouhá staletí kolísajících mořských záplav*. Vody načas ustupovaly, aby se znovu nadlouho zmocnily přechodných souší. Lidé i „bohové“ dlouho „bojovali“ se záludným „mořským hadem“, Číňané se „zbabělým bohem vod *Kung-kungem*“, který občas nečekaně atakoval a opět vylidnil **nakrátko obydlenou** dočasnou souš. Z Wolleyovy zprávy, ale ani z dokumentace jiných obdobných nálezů **nevyplývá, zda sporné náplavové vrstvy lze připsat přívalům sladké, mořské, či brakové (smíšené) vody**. *Není známa přesná nadmořská výška nalezišť a nemáme žádné*

informace o tom, že by jmenované „panenské vrstvy“ byly podrobeny příslušným chemickým analýzám. Tyto opominuté údaje by bezesporu rychle zjednaly jasno v mnoha velmi zásadních otázkách.

Veda až příliš brzy zapomněla na Schliemanna i na historii znovuobjevení Sumeru. Legendy se staly bezbrannými hříčkami v rukou lingvistů a etymologů. Převládá pohodlný názor, že jedinečné náhody se neopakují a že „dětinské legendy o Potopě“ jsou pouze zveličením lokálních události s fatálními následky. Z vlastní zkušenosti přece víme, že k nečekaně velkým záplavám s tragickými následky může dojít prakticky kdekoliv.

Potopa však bez ohledu na vědecké „poznatky“ nadále drze straší v prastarých

záznamech i v ústním podání domorodých legend. A z prací, které se zabývají jejich „vědeckým rozbořem a vysvětlením“, přímo čiší tradiční křesťanská nadřazenost a předpojatost vůči „barbarům“ a „primitivním předkům“.

Jde skutečně jen o „pohádky primitivních barbarů“?

Věda arogantně opomíjí údaj, že světoznámá katastrofa, a to nejen podle bible, trvala třináct měsíců a její dozvuky ještě mnohem déle. Z vědeckého hlediska se takové věci na Zemi jednoduše nedějí! Do očí bijící případy lze snadno odbýt lacinou výmluvou, že v legendách obsažené shody musíme přičíst na vrub vlezlým křesťanským misionářům, kteří biblickou pověst o Potopě roztrousili po celém světě. Pravda, mnohdy

tomu tak bezesporu bylo, jenže *tyto případy jsou zcela očividné*. Ve většině ostatních však jde **pouze o drobnou křesťanskou modifikaci původních domorodých legend, jež náleží do rozsáhlých a ucelených komplexů složitých prastarých zpěvů a rituálů, do nichž by křesťanskou verzi nedokázal zapracovat ani komunistický ideolog!**

Badatelé, jako například přední slovenský znalec polynéské mytologie *Viktor Krupa*, rádi vypichují a citují zmíněné případy evropské „infekce“. Zároveň ale citují útržky „poetických původní mýtů“, v nichž ovšem nejsou schopni rozpoznat skrytý obsah, natož úspěšně extrahovat jeho smysl. Připouštějí „podivné shody s legendami jiných kultur“, ale zároveň trvají na lokálním původu jejich zdrojů. Pokoušejí se sestavovat

genealogie domorodých „božstev“ tak, aby vyhověli „teorii postupného osidlování Poly-

nézie“. Což tak konečně připustit možnost, že *všechny legendy mají společný původ a je v nich různými způsoby interpretována jednotná zkušenost*

dávného lidstva?

Dáme-li za pravdu „nepotvrzeným mýtickým zdrojům“, musíme se do věci zakousnout přesně z opačné strany. Zkusme to znovu a úplně od začátku. Napřed se společně pokusme najít odpověď na velmi zásadní otázku:

Odkud skutečně vyplula Archa, vezoucí podle popisu vše, čeho bylo bezpodmínečně potřeba k vybudování nového světa na troskách Potopy?

Sáhněme znovu po Genesis, která je našemu kulturnímu okruhu nejbližší, a pokusme se doplnit to, co skrývá text o Potopě mezi řádky.

Kniha Genesis je velmi zhuštěný kompilát útržků prastarých legend, jak už jsme se přesvědčili na případu „stvoření světa v pěti dnech“. Z těch se nakonec vyklubalo pět dlouhých vývojových *epoch*. Ve srovnání se Stvořením neúměrně dlouhá pasáž o Potopě zahrnuje řadu původních prvků zřetelně převzatých od Sumerů. Víme to, ale přesto jsme všichni poznamenaní jakýmsi „myšlenkovým blokem“. Biblické texty byly za účelem instalace Velké Lži, do níž jsme se všichni narodili, v níž jsme vyrostli a v níž žijeme, odjakživa prohlašovány za „zjevená a neměnná posvátná Písma“.

Dokonce i *Sitchin*, velký znalec a ctitel hebrejské bible, snad právě proto považuje za samozřejmé, že spásná archa vyplula od břehů Perského zálivu. Nasvědčuje tomu jeho způsob vedení důkazu i závěry v díle *Dvanáctá planeta*. Ale bylo vše skutečně tak, jak to vidí? Nezaslepila ho dávná hebrejská tradice? Nezkreslila jeho pokusy o interpretaci sumerských textů?

Abychom se nenechali podvědomě unést zažitým církevním výkladem, je tedy na místě jistá opatrnost. Ptejme se v tomto smyslu dále:

Odpovídá téměř sedm tisíc let staré sumerské podání skutečnosti, **nebo je už samo o sobě jen ideologicky pozměněným literárním zpracováním**

zbytků mnohem starších původních informací?

Udělalí Sumeři totéž co Babyloňané, kteří k počtě *Marduka* pozměnili „historii bohů“ v textu *Enuma eliš*?

Obdobně si ve prospěch monoteismu upravili babylonské záznamy Hebrejci!

Vymazaná historie

K objevům prvních sumerských měst došlo za podmínek, jejichž aspekty nelze opomenout. O archeologii, a to nejen v „biblickém prostoru“, se křesťanská církev vždy nesmírně zajímala. Ti věci znalí se strachem a ostatní v očekávání, ze objevy archeologů potvrdí pravost a autentičnost základních biblických textů.

Emisaři a cenzoři katolické církve odedávna pátrali zejména po písemných důkazech, především proto, aby veškeré případné stopy, které by – nedej Bůh – odporovaly platnému dogmatu, nebo ho dokonce vyvracely, včas a beze zbytku zmizely ze světa (zpočátku často i se „šťastnými nálezcí“; viz případ vyhubení příslušníků *templářského řádu*, po jejichž „pokladu“ se pátrá dodnes). Mnozí inkvizitoři vědění si časem vydobyli velké renomé; stali se „vědeckými autoritami“. Těmto „odborníkům na slovo vzatým“ (jakým byl např. *Abbé Breuil*; viz úspěšná dezinformační kampaň v případě *glozelských nálezů*) se pak stěží odvážil kdokoli odporovat, neboť na jejich dobrozdání velmi často záleželo financování nákladných expedic a vykopávek.

Navenek se ovšem všichni tvářili tak, jako by společný zájem objevit pravdu o historii lidstva setřel všechny rozdíly mezi představiteli katolické a ateistické vědy... Podle toho to také dopadlo.

Díky této praxi byl z obrovského množství nalezeného písemného materiálu (pokud ihned nenávratně nezmizel v tajném archivu Vatikánu) dodnes přeložen a oficiálně zveřejněn jen zanedbatelný zlomek. Klíčová místa důležitých tabulek, pergamenů a papyrů jsou „čirou náhodou“ **pravidelně** odlomena, spálena, „okousána krysami“ nebo „poškozena k nečitelnosti“. Sedm tabulek posvátného textu *Enuma eliš* bylo nejcennější výbavou sebemenšího babylonského chrámečku – přesto dodnes údajně *nebyla sestavena ani jediná kompletní sada!* Jak už bylo řečeno, schází velmi významné

místo z vyprávění o „kosmické bitvě“. Desetitisíce nepřeložených tabulek popsaných klínovým písmem se přitom dosud kdesi válí bez užitku.

Sklepení a depozitáře mnoha muzeí jsou zralé pro rozsáhlou archeologickou expedici!

Veřejně zpřístupněny byly, samozřejmě pouze vydatně komentované, nesouvislé partie textů neodporujících křesťanskému chápání světa, a pak už jen *bezvýznamné rutinní záznamy, které nemají vliv na zacementovaný výklad běhu historie*. Ukazují jen, že Sumerové byli dobrými hospodáři,

měli pečlivě propracovaný administrativní systém, byli vynikajícími astronomy, architekty, staviteli lodí atd. atd. Nic víc.

Sumerské písmo je slabikové. Každý znak má několik možných významů, závislých na kontextu, v nichž je použit. Opravdu není třeba dlouho bádát nad tím, podle jakého klíče byly prováděny překlady – hledalo se **potvrzení předem daných biblických textů! Nic víc!**

Nádherný příklad (ovšem opět jen „v rámci bible“!) přinesl orientalista *Paul Haupt* v souvislosti s Lotovou ženou, která se údajně změnila v **solný sloup**. Bezpečně prokázal, že původní sumerštinou psaný text zde užívá pojmu *ni-mur*. Ale protože Sumeři získávali sůl **odpařováním slaných bažin**, je toto slovo synonymem pro *sůl* anebo pro *páru*! Lot prchal do skrytu skalních výběžků a jeho žena se opozdila. Zasáhl ji záblesk výbuchu, který zničil Sodomu, Gomoru a ještě jedno město, jehož jméno je dosud předmětem sporů. **Vypařila** se! Stejně tak jako o pár tisíciletí později mnozí obyvatelé Hirošimy... (Viz také *UFO, bible a konec světa*.)

Je to podivné: všechny světové civilizace uchovávají vzpomínku na jakousi *pra vlast*, ale v odkazu snad největších „psavců“ mezi národy žijícími „na pokraji historie“, kromě biblické vzpomínky na *vyhnání prarodičů z Ráje* „andělem s plamenným mečem“, po ní údajně není ani památka! Jako by „poznání“, že se Sumerové, spolu s rozsáhlými znalostmi vyžadujícími velmi dlouhý vývoj, před tisíci lety prostě „vynořili“ z „historického vzduchoprázdna“, nebylo pro vědu žádnou výzvou! Nikoho zdánlivě neruší ani okolnost, že se spolu s nimi na eurasijském kontinentu „jakoby zázrakem“ objevilo množství dosud neznámých rostlin a rozličných druhů zeleniny. Sitchin tento div připisuje „biologické laboratoři Anunnaki kdesi v horách Úrodného půlměsíce“. Kdo ví?

ŠU-MER, „vyvýšená“ nebo „vyzdvižená“ země. Uzemí obývané obdivuhodným „černohlavým lidem“, který podle názoru vědců *„v mnohém velmi významně ovlivnil vývoj národů Egypta i civilizace v povodí Indu, včetně zbytku Středomoří, a tím i současnou evropskou kulturu“*. Původ Sumeřanů a jejich kultury je předmětem dohadů. Ani po letitém snažení dodnes nikdo neví, odkud spolu se svým písmem, hotovou civilizací a rozsáhlými znalostmi přišli. Bez znatelných stop předchozího vývoje rozkvetla v povodí Eufratu a Tigridu podivuhodnými zikkuraty zdobená města ověččená zemědělskými usedlostmi v polích, protkaných důmyslnou sítí vodních kanálů. Prakticky totéž proběhlo v Indii, Číně, v Jižní Americe... Synchronizovaný „výbuch náhlé civilizace“ okolo celého glóbu...

Sumerský vládce zaznamenává, že *pouze obnovil chrámy v místech, kde předtím stály stavby „bohů“*. Jiní jejich původní polohu složitě stanoví podle hvězd. Pochopili jsme jejich výpověď správně? Proč a kým byly tyto stavby opuštěny? Proč je nástupci, možná po staletích, museli hledat pod desítkami metrů nánosů? Jak se zachovala vzpomínka na tyto stavby, *a podle jakých orientačních bodů byly znovu nalezeny? A proč je vlastně hledali?* (Obr. 3)

Nebyly některé z nich náhodou postaveny podle schémat, *připomínajících rozložení měst v dávné pravlasti?* Nasetkáváme se zde s obdobou *nostalgie*, již vděčí za jméno Nová Anglie, Nové Skotsko, Nové Holandsko, několik amerických Prah a podobně?

Vrátil se na dočasně nuceně opuštěné území kdosi, kdo se zde velmi dobře vyznal z dřívějšíka?

V biblickém vyprávění o potopě se setkáváme se jménem NOAH (známější jako Noe), sumerští plavci se jmenují *Ziusudra* a *Utnapištim*, jehož příběh je součástí slavného *Eposu o Gilgamešovi*. Ale ani jejich příběhy celou záležitost neosvětlují. Naopak: vnášejí do ní ještě větší zmatek!

Jednotlivé popisy totiž **nejsou shodné!** Mají pouze **společný začátek a obdobný průběh**. A opět: **klíčové části** vyprávění „se nedochovaly“, jsou zničeny, schází tabulky nebo jejich části, „záznam je nenávratně poškozen“ atd. V podtextu dochovaných záznamů všichni vypravěči shodně zapřísahají, aby lidé nepátrali po „tajemstvích“, protože

vše je jen v rukou „bohů“. Jako by odhalení jakýchsi temných znepokojivých informací mohlo mít nepříznivý vliv na další lidský vývoj...

*Bylo v přednostním zájmu církví, aby tato vyprávění byla považována pouze za jakési odrodilé místní verze kanonizovaného „originálu příběhu o Noe“. Opak je pravdou! Prastaré legendy všech národů světa **potvrzují platnost znění apokryfů a takzvaných pseudoverzí zavržených církví**, což výrazně zpochybňuje správnost a úplnost kanonizovaného textu!*

Ve zřetelné obavě ze zlehčení obsahu bible jako celku nemá církev nejmenší zájem na tom, aby vyšlo najevo, že *každý národ popisuje svůj **vlastní** příběh!*

Potopa totiž zdaleka nezničila všechno na Zemi, jak učí katechismus! **Katastrofu nejenže přežilo obrovské množství živočišných druhů, ale spolu s nimi i statisíce lidí všech dnes známých ras!**

„Bohové“ kontra „záhadologie“

Nutný „skok stranou“. Argumenty mnoha seriózně pracujících badatelů jsou jejich akademickými odpůrci zesměšňovány hlavně proto, že se obě strany nikdy nepokusily o logické rozlišení nejzákladnějšího *pojmu*.

Jde o dávná božstva a „bohy“.

Nehodlám jít cestou těch, kteří se snaží přebít mnohdy nelogické „protiargumenty“ oponentů uraženým poukazováním na prodávanost vlastních knih. Vysoký náklad není potvrzením kvality ani pravdivosti

obsahu, o tom se lze snadno přesvědčit na příkladu všelikých „sebraných spisů“. S koncem milénia rostoucí touha člověka proniknout za práh dávných „tajemství“ a „záhad“ minulosti zapříčinila, že pulty knižkupectví praskají pod komerčními kompiláty, neobsahujícími jedinou vlastní myšlenku či názor autora, a prapodivnými „duchovními díly“ nevalného obsahu.

Schéma je prosté jako u amerických filmových „trháků“. Neustále se úspěšně „objevují“ nová „tajemství“ a „záhady“. Vyslovené hlouposti, jako myšlenka „Ráje pod skleněnou kopulí na mořském dně“, střídají oblíbené „tajuplné“ pyramidy, nejčastěji „bílé“, pozorované za záhadných okolností (a téměř vždy v mlze) piloty, náhodně přelétajícími území Číny. Pohlédne-me-li na věc blíže a pohovoříme si s místa znalými

odborníky, najdeme domnělé čínské „záhady“ v moderních turistických průvodcích se všemi detaily, včetně mapek a kvalitních barevných fotografií... Mohu to dokladovat. Věřte, nebo ne – na povrchu tak lidnaté země se žádná obrovská tajemná pyramida neukryje!

„Čínské záhady“ jsou oblíbené, protože zde je to trochu složitější. Číňané, v tomto ohledu dosud nepřeválcovaní „etikou evropské kultury“, vždy ctí a ctí posmrtný klid svých Vládců. Podařilo se jim jejich hrobky uchránit před nájezdy loupeživých „archeologů“ i před zběsilým řáděním aktivistů „kulturní revoluce“. Tehdy radši osázeli svahy nikdy neotevřených „dekadentních“ pyramid ovocnými sady... Zatím bylo prozkoumáno jen málo. Pokud se však čínští archeologové vůbec někdy odhodlají hroby otevřít, pak

jejich nálezy určitě nikdy nenajdeme mezi lupem uloženým „na patřičném místě“ (v Britském muzeu, v Louvru a podobně). Naštěstí.

Několikastupňové *cihlové* pyramidy nejstarších čínských vládců byly stavěny zajímavým způsobem. Z vytěžené lepkavé žluté hlíny byly vyrobeny cihly. Na dně ohromné těžební jámy z nich následně byl vystavěn podzemní stupeň budoucí pyramidy, obsahující vlastní hrobku. Poté byly dobudovány stupně nástavby a nakonec byl základ, mnohdy i s druhým stupněm, zasypan do původní úrovně terénu. Našemu pohledu se tedy nabízí jen zvětralá superstruktura zasypané pyramidy.

Číňané po vstupu do několika malých bezvýznamných hrobek brzy zjistili, že se obsah vnitřních komor na vzduchu velmi rychle

nenávratně rozpadá. Proto hodlají vyčkat z rozsáhlejšími výzkumy až do doby, než se podaří vyvinout účinnou konzervační metodu. Mnozí tamní vědci, které zaručeně nelze zařadit mezi fantasty, dokonce nepokrytě říkají:

„V hrobech těch nejstarších císařů jsou použita jistá ochranná opatření, která za současného stavu techniky ještě nejsme schopni překonat. Ale pracujeme na tom.“

Ale ani po odstranění všech technických překážek nelze očekávat, že bychom zhlédli nabalzamované čínské vládce v nějakém muzeu... Kultura je kultura.

Nemám v úmyslu uvádět jmenný seznam „příruček záhadna“. Nechci nikomu ublížit – a jsem škodolibý – než jsem pochopil

pravidla „záhadolo-gické“ hry, stálo mne to spoustu času! Vychutnejte si to a jistě pak získáte neomylný instinkt (malým vodítkem je, že odkazy na tato díla nikdy *nenajdete* v seznamu použité a příbuzné literatury na konci mých knih...).

Protože bych se jen velice nerad ocitl na listině takto proslulých „badatelů“, vyhnu se jejich postupům hned odpočátku.

Takže, jak to vlastně je s těmi bohy, božstvy a polobohy?

V první řadě – oblíbený klasický *Pantheon* – božskou dvanáctku středo-mořských a blízkovýchodních národů – budeme muset v rámci zachování objektivit opustit. Tato postpotopní tradice zavedená zřejmě Sumery později přerostla v marné pokusy o

inventarizaci nepochopitelného. Antičtí autoři navíc rádi používali dobových přirovnání, čímž se zástupcům „božské dvanáctky“ dostalo vlastností a schopností, jimiž nikdy neoplývali.

Jak a kam tedy „božstva“ zařadit?

K dispozici jsou *čtyři základní kategorie* a spousta řazení lokálních. Věnujme se teď pouze základu a definujme *pomocné termíny*, jichž pak budeme užívat při zkoumání legend velkých světových civilizací.

Bohové kategorie „A“

Sem patří především všechna „*kosmogonická božstva* „ – alegorické postavy zastupující *personifikované kosmické jevy a síly*. Příkladem za všechny zde může být čínský *Pchan-ku*. Jeho příběh vypráví o stvoření

vesmíru silou, jejímž je symbolem, a přitom je nabit pojmy plně srovnatelnými se zástupnými modely užívanými moderní teoretickou fyzikou. Kněží vědy „vzývají“ božstvo zvané *Big-bang* a volají ku pomoci posvátné Algoritmy, archanděly všemohoucí Matematiky, aby jim byly nápomocny při Jeho pochopení... Tak v čem je rozdíl? Ve slovníku!

„Božstva“ kategorie „A“ si pro další použití označíme pojmem „Síly“ (energie). Čínské chápání Kosmu je souhrnně definuje v *jin-jangovém principu působení energie Tao*. V důsledku tohoto procesu vzniká *na třecích plochách dvou protichůdných sil, z nichž Žádná nemůže existovat samostatně*, „deset tisíc věcí“ – čímž není míněno ani o chlup méně než *vše!* Kosmickými „božstvy“ *druhého řádu* jsou fyzikální tělesa s vlastním

zdrojem viditelného záření – hvězdy (slunce). Následují světlo odrážející chladná tělesa – planety (a Měsíc), s nimiž Sumerové kupodivu ztotožnili hlavní bohy Velké dvanáctky (Pantheon).

Bohové kategorie „B“

Sem patří *inteligentní humanoidní bytosti*, zvládající do značné míry zákonitosti Sil. V legendách je mezi nimi a pozemšťany vymezena velmi výrazná hranice. Tito „bohové“, například *Anunnaki (kačiny, nefilim* a možná i *Igigi*, jsou asi jen „*příslušenstvím*“; viz později v textu), sice jsou velice podobní lidem, ale přesto se od nich zřetelně liší. Lidmi v pozemském slova smyslu nejsou a nepatří tak ani do následující kategorie „C“. Legendy se vzácně shodují v tom, že tito bohové přilétli v

nádherných rychlých lodích odkudsi z nedosažitelného prostoru „za devátým nebem“.

Ponechme jim jejich starý titul a nazýváme je i pro naši potřebu *bohy* (s malým „b“).

Bohové z masa a krve disponovali (nejen podle tehdejších měřítek) rozsáhlými vědeckými znalostmi a patrně mají rozhodující podíl na vzniku *homo sapiens*. Žili odděleně, do lidských záležitostí se vměšovali (a patrně dosud vměšují) jen výjimečně. Především tehdy, *je-li ohrožena samotná podstata bytí Pozemšťana jako genetického druhu.*

Zdá se, že od jisté doby dostal přednost jiný způsob nepřímého kontaktu – lidstvu byly k dispozici bytosti, mentoři, o nichž se zachovalo poměrně mnoho zpráv. Byli to

různí *serafim, malachim, kačiny, Chun tun-ové* atd.

Bohové kategorie „C“

Tito „bohové“ jsou nám nejbližší. Jejich schopnosti a činy se dnes už ve valné většině případů nevymykají chápání nezaujatého člověka. Byli lidmi jako my! Proč to zbožnění?

Uvedme si zcela banální příklad.

Přivedeme-li domorodce žijícího kdesi na konci světa na úrovni doby kamenné do moderního velkoměsta, otevírají se dvě možnosti: utrpí šok a zemře hrůzou, anebo jeho mozek zapne filtru podobnou mentální ochranu. Pobyť v domnělé „říši divů“ pak prožije „jako ve snu“. Všechno, co viděl a vnímal, bude ovšem ihned po návratu

vyprávět mezi svými –*jazykem, jehož slovník neumožňuje ani přibližný popis zhlédnuté reality!* Není

vyhnutí. Úžasné dojmy z neuvěřitelného, ale přesto hmatatelného „snu“ nutně *musí zasadit do posluchačům známých kulis.*

Byl sežrán, ale díky bohům a ochranným amuletům opět vyplivnut ohromným ptákem. Velkoměsto, v němž se ocitl, bylo *pohořím* a mrakodrapy a obytné domy *obrovskými skalisky, plnými obytných jeskyň.* Mezi nimi pobíhala *supící a řvoucí zvířata* a po obloze létali *ohromní supi s lesklými zobáky!* Všechna *ta hlučná zvířata požírala a zase vyplivovala bohy,* kteří jim asi nechutnali, protože na sobě mají navěšeno plno nejedlých věcí, ale z jakéhosi důvodu to všem zúčastněným činilo zjevné

potěšení. Toto vyprávění podpoří gestikule, provázená prapodivnými zvuky.

Ohromeným posluchačům se přitom, v rozsahu asociací vymezených vlastními zkušenostmi, vybaví jakýsi obraz. Ten se pak za dlouhých vzrušených debat u kmenových ohnišť transformuje *do obecnější a všem pochopitelné formy*. (Jakými slovy byste popsali imaginárnímu Křovákovi například vybavení vaší kuchyně tak, aby pochopil? Zkuste popsat třeba běžný elektrický mixer a jeho funkci...)

Tím to ovšem ještě neskončí!

Dovedete si teď jistě živě představit, co se asi stane s podstatou příběhu, až se některý z prvotního okruhu posluchačů, *popisem svých přenesených představ a svými*

*vyjadřovacími prostředky, pokusí zprostředkovat třetí osobě dojmy onoho přímého účastníka, který se všemi prostředky snažil vykreslit své bezprostřední zážitky? Výsledek bude jednoznačný! Původní realita se ještě za života očitého svědka rychle a **nevratně** přesune do pohádkové říše bohů a létajících draků!*

Je nanejvýš pravděpodobné, že se zpomalenou formou v ústním podání přes několik generací opakuje totéž, postihne-li *jakkoli vyspělou civilizaci* obrovská globální pohroma. Zachránění si sice až do smrti uchovají množství rozsáhlých znalostí, jenže ty jsou za daných okolností nepoužitelné. V nezáviděníhodné situaci musí hájit holý život bez obvyklých technických prostředků, které, budou-li ještě nějaké mít, nebudou reprodukovatelné a po spotřebování energie

či náhradních dílů se poměrně brzy stanou nepoužitelnými.

Dojde k nepředstavitelnému posunu v žebříčku hodnot. Za této situace se vysoce ceněným příslušníkem společnosti stane ten, kdo dokáže najít pitnou vodu, zabít zvíře primitivním kopím či rozdělat oheň v koutě jeskyně. Dříve vysoce vážení příslušníci „společenské smetánky“ náhle jsou jen obtížnou přítěží. Výjimku tvoří pouze lékaři, ale jen ti, kteří se naučili pracovat v extrémní situaci, bez podpory farmaceutického průmyslu a s velmi omezenými prostředky.

Lidé zbavení zdrojů energie, strojů a moderního nářadí se musí znovu naučit těm nezákladnějším věcem: vzdorovat počasí, překonávat delší vzdálenosti pěšky, opravovat a *jako nářadí přechodně používat*

vhodné kameny, obdělávat půdu, lovit a podobně. **Na to, aby další generaci předali jiné než k holému přežití nezbytně nutné znalosti a poznatky, jim jednoduše nezbude čas.**

Dříve běžné záležitosti se nuceným *zánikem kontinuity* posunuly do jiné roviny. Po zajištění základních životních potřeb se lidé „nulté generace“ možná snažili předat zbytky zděděných sporých vědomostí vnukům, ale ti už jistě měli jiné tabulky hodnot a vyprávění nepraktických stařešinů jim stále více připadala jako dětinské příběhy z říše pohádek. Stařešinové museli k popisu a objasňování funkcí dříve naprosto běžných věcí, i těch, které sami nikdy neviděli, užívat vhodných převzatých **přirovnání:**

Letadlo *bylo jako* ohromný pták, do jehož „břicha“ se vešla spousta lidí, traktor *byl silnější než* býk, vlastnosti motocyklu lze včetně vydávaného zvuku *přirovnat* k dynamickému pohybu řvoucí šelmy a podobně.

O něco lépe vybaveni byli „šamani“ (pozdější kasta kněží). Ti patrně povstali z těch nejbystřejších a snažili se uchovat a předat vybraným nástupcům poznatky podivuhodných praotců, lékařů, možná i astronomů – všech těch, kteří se kdysi dávno pokusili zprostředkovat svým dětem alespoň nejelementárnější, nejdůležitější nebo za daných okolností nejpoužitelnější část svých znalostí.

Už třetí generace těchto učitelů asi užívala jen *na skalní stěny nebo do uhlazeného vlhkého písku* čítaných schematických plánek

a kreseb ilustrujících vyprávění. Mnohé těžko pochopitelné dílčí pojmy, pokud se vůbec zachovaly, přitom byly nenávratně **sjednoceny**.

*Zobrazována byla pradědy užívaná symbolika zázraků z legendárních dob „tenkrát před počátkem“... **A aby bylo každému jasné, oč jde, takové reliéfy a skulptury se zřetelně lišily od zobrazované skutečnosti.** (Čínská mytologie například zná mocné, ale většinou hodné a poslušné „draky“.)*

Prapředci, kteří tu zázračnou dávnou technologii vymysleli a ovládali, se časem nutně přesunuli do kategorie „všemocných bohů“ a nakonec s nimi takřka splynuli. Takřka. Protože tu přes to všechno stále ještě bude ona

sice téměř setřená, ale přesto nikdy ne zcela smazatelná dělicí čára.

Postupem času a v zájmu různých mocenských a církevních ideologií (jimž taková situace vždy vyhovuje) vzniknou „klubíčka“ pojmů a parabol (přirovnání), v jejichž propletenci se budou následovníci jen obtížně orientovat. A tak, i za domněle „osvícených časů“, se na kořeny starých pohádek roubují nové. Výsledek? Později budou soubory *interpretací* znalostí odcizených momentálně známé skutečnosti považovány za „náboženské vize“ či „pohádkové legendy“ bez jakékoli historické hodnoty...

„Bohy“ kategorie „C“ si pro další použití označíme jako **Prapředky**.

Později popsaná *válka „ bohů „ a lidí* ve skutečnosti vypukla *mezi dvěma geograficky oddělenými lidskými civilizacemi*, z nichž každá velmi dlouho obývala vlastní uzavřený „Svět“, uznávající naprosto odlišné *kulturně-etické hodnoty!* Historie, která se svým způsobem zopakovala vpádem Španělů na území Jižní Ameriky...

Bohové kategorie „D“

Tato skupina je přeplněna význačnými vládci, veleknězi a jinými osobnostmi, které jakýmsi způsobem významně přispěly k rozvoji (či úpadku) lidstva.

Tato „božstva“ jsou *výhradně lokálního charakteru*, s výjimkou zbož-štělých Mistrů – velkých postav světových náboženství,

jejichž učení modelovalo počátky moderní historie eurasijského kulturního okruhu.

Ve znění legendy „... *a Jii odešel do Nebes, aby tam navždy žil po boku Vládce Severní Oblohy...* „ (Čína) a tím, že někdo „... *odešel do Nebe, aby se tam posadil po pravici svého Otce...* „ skutečně nevidím prázdný rozdíl.

Obě možnosti byly a jsou považovány za realitu – vyjadřují z podvědomého tušení existence čehosi lepšího vyvěrající tužbu uniknout strastem tohoto světa. Sníme věčný sen o návratu Zlatého věku; jde o touhu rafinovaně zneužívanou způsobem: „*Budeš-li hezky poslouchat panstvo,* „ které má samozřejmě vždy mandát jednat ve jménu Mistra, „*přimluvíme se, aby se za tebe přimluvil,*

a pak půjdeš také do nebe! Už tam na tebe čekají!“

Takovéto „bohy“ budeme titulovat jako **Mistry** nebo **Vládce**. Ale pozor! *U Číňanů, jejichž legendy jinak přímo hýří velmi konkrétními údaji, se mohou za titulem Vládce (například Vládce Severní Oblohy) někdy skrývat i Síly anebo Předci!*

Válka mezi „bohy“ a lidmi

V souvislosti s obdobím korunovaným potopou hovoří sumerský *Utna-pištim* o „bozích, kteří chtěli zničit lidi“. Tyto „bohy“ jednoduše nelze zahrnout mezi oblíbené „personifikace přírodních sil“! **Přírodní síly nejednají programově!** V tomto případě konkrétně pojmenovaní „bohové“ chtěli vyhladovět obyvatele nemalého území.

Například tím, že jim *fyzicky bránili v rybolovu*. Za tímto účelem „uzavírali moře jakoby sítěmi“, aby se ryby nedostaly do pobřežních vod a ústí řek a kanálů, kde bývaly loveny. Teror „bohů“, kteří v tomto ohledu zřejmě nebyli jednotného názoru, se nakonec vystupňoval **natolik**, že „*shůry způsobili, že lidé byli jako mátohy, země byla spálená a nic se neurodilo*“.

Někteří badatelé kladoucí děj legendy do Mezopotámie předpokládají, že tou dobou (údajně koncem doby ledové) zavládlo nezvyklé sucho, v jehož důsledku vypukl hladomor. (Potopa údajně ukončila poslední dobu ledovou před asi 12 500 lety. Věda tedy připouští, že popisované události se odehrály **předtím!** Tak pročpak ty spory o stáří Velké sfingy?)

V dostupných textech ovšem o *nedostatku vody není ani zmínky!* Proč ta spálená země a neúroda? A co znamená: „... *bohové shůry působili...* „?

Nejjednodušší by jistě asi bylo všechno odbýt odvolávkou na „známou skutečnost“ (kdy, kým a jak potvrzenou?), že všechny nezdary, včetně pohrom podmíněných nepřízní počasí, bývaly přisuzovány „nepřízni bohů“. Jenže příklady obsahující zmínky o zcela konkrétních opatřeních se užití laciných klišé vymykají. „Přírodní síly“ si totiž počínají až příliš lidsky! Připusťme tedy možnost, že se zde opravdu *fyzicky přítomný* „někdo“, kdo s největší pravděpodobností zcela prozaicky náležel k *pozemskému druhu homo sapiens*, **snážil rafinovanou blokádou pokořit početné obyvatele území, z něhož nebylo kam**

odejít. A nedalo se odtud ani odplout! Vyplutí na širé moře (podle Číňanů) bránily „nestvůry pohlcující čluny i s posádkou“... Vše nasvědčuje tomu, že se trápení lidé, o nichž je řeč, nacházeli na obleženém ostrově – na pevnině uprostřed oceánu!

Dnes už víme, že není technicky nemožné do jisté míry ovlivnit chování ryb zvuky šířenými pod vodou. Rybolovu tedy nemusely bránit doslova *sítě*, ale jakési technické zařízení, jehož (podle mezopotamských legend) prý, i když nerad, použil na Enlilův příkaz Enki!

Zkušenosti ukazují, že blokády mohou být účinným donucovacím prostředkem k prosazování mocenských cílů. V dobách zdánlivého „míru“ jsou (v omezeném rozsahu) považovány za legální nátlakový

prostředek, třeba k pacifikaci „nehodných vůdců“, styl jejichž vlády se čímsi vymyká z rámce obecně uznávaných pravidel. Za regulérní války jsou vůči protivníkovi tvrdě prosazovaným opatřením, omezujícím přísun potravin a strategicky důležitých surovin. Cílem ničení spojovacích uzlů, jako nádraží, mostů, energetických zařízení a podobně, včetně útoků na obchodní a nákladní lodě odpůrce i jeho případných spojenců, je oslabení vojenské síly a v neposlední řadě demoralizace obyvatel nepřátelského území.

Světy lidí na pokraji katastrofy

Podle indiánských i čínských legend existoval „v rovníkové oblasti Tichého oceánu“ nádherný kontinent, *obývaný lidmi všech známých ras*. Žili zde pod nenápadným

dohledem bytostí zvaných *kačiny*. V pořadí to byl už *Třetí Svět*. Podle tradice byl *První Svět*, ten, na kterém byl člověk stvořen, *zničen ohněm*. Druhý „*zahynul pod ledem, protože Stvořitel tentokrát neobrátil Zemi úplně, jak to občas dělá, ale jen ji potočil, takže všechno zamrzlo*.“ Te-
hdy bohové usídlili člověka ve Třetím Světě.

I nad neuvěřitelně uceleným obsahem úst-
ního podání indiánských legend lze pocho-
pitelně mávnout rukou, což také všichni
„vědci“ učinili. Jejich problém. Velký dík
náleží *Josefu Blumrichovi*, dlouholetému
příteli náčelníka *Bílého medvěda*, který ne-
jenže zaznamenal legendy Hopijů, bělochům
do té doby v takto uceleném podání nepřís-
tupné, ale navíc je opatřil i velmi fun-
dovaným vědeckým komentářem. Jeho kni-
hu *Káasskara a sedm Světů*, z níž často cituji,

lze bez nadsázky považovat za nejlepší a nejpropracovanější dílo, které kdy bylo vydáno nejen o hopijských, ale o indiánských legendách vůbec.

Přísně rovnoběžný pohled vědy, vybavené hranatými očními klapkami karteziánství, nepřipouští nic, **co se pohybuje mimo předem položené pomyslné koleje.** Když kdosi přesto občas přehodil výhybku a odbočil na „neexistující trať“, byl za to „po zásluze potrestán“. Vždyť jak by dopadl virtuální svět věhlasné ateisticko-křesťanské kultury, kdyby si každý takhle dovoloval?!...

Vědecké postupy (alespoň navenek, protože i zde se mnohé děje v zákulisí) napodobují styl srovnatelný s posvátným krédem úředníka, jehož hlavním úkolem je **na-
jít a odůvodnit nejméně deset**

způsobů, jak a proč „to“ nejde. V zájmu dosažení vysněného koryta se myšlenkami typu, **jak by „to“ mohlo jít,** radši nikdo nezabývá.

Z toho vyplývá jen jedno: chceme-li se k něčemu dobrat a pochopit věci ve správných souvislostech, musíme zažité postupy obrátit!

Projekt „Člověk v rozděleném světě“

Lidská historie má prapodivné pozadí. S mnoha aspekty této „záhady“ se setkáme především v *apokryfech*. Zdá se to paradoxní, ale vyhodnocení rozsáhlého souboru indicií vede k závěru, že existoval (a existuje!) rozsáhlý a už napohled ne lidský dlouhodobý *plán sloužící rehabilitaci bohů, kteří původní pozemské humanoidní bytosti*

(snad *pithecanthropus erectus*) účelovým genetickým zásahem (a později i neplánovaným a neuváženým předčasným zpřístupněním jistých znalostí) znemožnili vlastní vývoj. „Stvořili“ tak krajně nesamostatnou, na neustálé vedení odkázanou inteligentní bytost, zcela vykořeněnou z přirozeného prostředí. Za účelem nápravy těchto chyb, ve vhodný okamžik a pod dohledem umělých „pomocníků“, byl zahájen velký a jak se zdá dosud neukončený globální pokus...

V minulých knihách jsem se pozastavoval nad podivně nepřirozenými rozdíly ve vývoji jihoamerické a indoevropské civilizace. Jenže kde nalézt důkazy, a hlavně logický důvod k instalaci tohoto evidentně umělého předělu? Přitom, tak jako všichni ostatní v mylném domnění, že zde nelze nalézt žádné

upotřebitelné materiály, jsem při pátrání tre-
stuhodně opomíjel Čínu a její legendy.

Myslím, že příčinu nechuti k pátrání po
indiciích v čínské prehistorii je třeba hledat v
tom, že dosavadní překladatelé čínské liter-
atury, a kvalitní by na prstech spočítal, zpřís-
tupnili veřejnosti pouze velmi malou část
čínského literárního pokladu. Zájem byl pře-
devším o klasickou filozofii a o nakladatelsky
zúročitelná „exotická literární díla“. Některé
prastaré legendy se tedy staly podkladem
příběhů pohádkových knih a občas se ob-
jevila sbírka erotických básní. Všechny texty
ovšem byly pečlivě „literárně

přepracovány“ – převyprávěny v duchu
křesťansky chápaného světa. Jejich obsah má
proto v konečné podobě velmi málo
společného s originály.

Jedno osudové setkání a jistá práce, již jsem měl tu čest být pověřen, radikálně změnilo mé plány. Rozepsaný rukopis knihy „Hromový pták“ skončil prozatím v šupletí. Začala se psát tato kniha.

Pod tíhou písemných důkazů dnes už vůbec nepochybuji o tom, že bohové po Potopě pozemšťany **úmyslně rozdělili do zcela odlišných, oceánem oddělených „světů“**. I na americkém kontinentě, kam se uchýlily zbytky lidí, kteří tvořili základ „indiánských“ civilizací, platil Bílým medvědem zmiňovaný zákaz vývoje a zneužívání technických prostředků (viz dále – Legendy Hopi). Domorodcům v užívání tak běžného vynálezu, jakým je **kolo**, prokazatelně nebránila neznalost, ale výslovné „tabu“! Vztahovalo se i k používání jednoduchého dorozumívacího prostředku – *abstraktního*

písma, nástroje, který je bezesporu jedním z hlavních předpokladů všeobecného rozvoje vzdělání, vědy a techniky.

Lidstvo žijící po Potopě v oblasti Středo-
dozemí, až na nemnohé, ale o to významnější
výjimky, bylo po několika „iniciačních
zásazích“ z jakéhosi důvodu ponecháno
svému osudu.

Svědectví o společném původu mnoha
myšlenek aplikovaných na obou stranách
světa najdeme v „apokryfech“. Henoch pop-
isuje stav *před Potopou* a vypočítává
nešvary, které podle jeho názoru nakonec
vedly do záhuby.

V souvislosti se zákazem *písma* cituji část
textu hovořícího o úniku informací, na něž
lidé ještě zdaleka nebyli připraveni. Pachateli

nepředloženého činu byli známí „padlí andělé“ ...

*Jméno čtvrtého z padlých andělů je Penemuee; ten odhalil dětem lidí hořkosti a radosti života a ukázal jim všechna tajemství jejich moudrosti. **Naučil lidi umění psát inkoustem na papír, a proto mnozí hřešili od věčnosti do věčnosti až po tento den. Neboť lidé nejsou zrozeni k tomu, aby takovýmto způsobem, perem a inkoustem, upevnili svou víru. Neboť lidé nebyli stvořeni k ničemu jinému, než aby byli jako andělé, aby žili spravedlivě a čistě. Smrt, která všechno hubí, by se jich nedotkla, kdyby nebylo těchto jejich znalostí, skrze něž zajdou... (Henoch, kap. 69. 8 až 11)***

Zdá se ale, že i v Jižní Americe existovaly výjimky. Některé prameny se zmiňují o písmu užívaném pouze v úzce vymezeném kruhu vládnoucího rodu, „Synů Slunce“, a snad i skupinkou zasvěcených „kněží“. O sporých nálezech písemností tohoto druhu se ovšem hovoří šeptem i mezi stěnami vědeckých pracoven. Takže i kdyby Inkové nakrásně písmo znali, nikdy ho neměli, *protože to nedovoluje „oficiální vědecký názor“!*

Kromě *mnemotechnické pomůcky, provázků quipu, byl však v Andách* objeven (a utajen!) obrovský nápis vytesaný do uměle upravené nepřístupné skalní stěny. O tom ovšem veřejnost mnoho neví. Zde použité znaky *jsou jedinečné a nikdo je dosud nedokázal rozluštit. Vysoký stupeň* abstrakce tohoto písma však předpokládá dlouhý vývoj!

Myslím, že vím, co zde stojí. Protože i když je zaznamenána jinými, ale rovněž nikde neopakovanými znaky, existovala na opačné straně světa, v čínských horách, jeho dnes už díky erozi sotva znatelná obdoba! Jenže zde, díky pečlivosti jednoho z čínských vládců, který ho dal nejen včas okopírovat, ale navíc **po stranách opatřit modernějšími ekvivalenty použitých praznaků**, se zachoval jeho *přeložitelný obsah!*

K překladu, **který patří mezi jedinečné a v souvislosti s Potopou dosud nezveřejněné přímé písemné důkazy**, se vrátíme v příští kapitole.

Čínská a jihoamerická kultura stojí na obdobném základě. Číňané ovšem znali a užívali kolo i písmo. Z původních jednoduchých piktoqramů se zde v několika krocích

podmíněných dějinnými změnami vyvinul složitý systém ideografických znaků. Toto svébytné písmo nejen významně ulehčovalo práci nezbytné rozsáhlé administrativě, ale nadto umožnilo i záznam legend, historických událostí i filozofických a literárních děl.

Psaní bylo výsadou „literátů“, mezi něž patřili úředníci, filozofové a příslušníci císařského dvora, ale i zde platila jistá významná omezení: ***ještě i v době, kdy se dal očekávat rozvoj vědy a techniky, byli vzdělanci vázáni přísnými pravidly povolujícími rozvíjet jen to, co nepřekračovalo hranice příkazů nepochybnitelných tradic!***

Čínské písmo sice má pro každý znak pevné slabičné „pojmenování“, ale vlastní interpretace ideografu nemá s jeho „jménem“

mnoho společného. Každý **znak** totiž představuje *obrazový idiom, který může mít řadu odlišných lexikálních významů, nebo i hodnotu celé věty!* **Zároveň probouzí** v čtenáři určitou *obrazovou asociaci*. Práce s tímto záznamovým systémem vyžaduje rozsáhlé znalosti, velkou intuici a celkové přizpůsobení čínskému způsobu myšlení a posunům světonázoru. Teprve pak se obsah textu v představách čtenáře promítá obdobně jako film.

V klasické čínštině, která se písemně vyjadřuje ideografickými „slovozna-ky“, tyto vůbec nemají ustálené normy správného a nesprávného používání, protože *zcela postrádají narativní charakter puntičkářsky přesného znázornění odlišných slovních jednotek*, a to pravděpodobně zejména proto, že čínské písmo nevzniklo z fonetických značek, ale hned od prapočátků ve 3. nebo ještě

vzdálenějším tisíciletí před n. 1. z konkrétních vizuálních (v procesu vývoje logomorfemografického písma postupně silně abstrahovaných) obrázků, které jejich tvůrci ze zvukového hlediska hned od počátku vyjadřovali až příliš úsporně –jedinou fonetickou slabikou, ba často jen jednou jedinou kratičkou hláskou. Vzniklo tak ideografické písmo, v jehož zvukovém vyjádření převládla jednoslabičná a jednomorfemová slova – zvuky –, kde *každý znak koreloval s jedním jediným fonetickým zvukem, avšak zároveň i s vícero možnými asociacemi neverbálních představ a jejich víceslovnými popisy a souslovími.*

O tom, že i navzdory tomu se i v čínské filozofii kladl a klade vysoký důraz na logiku a pojmy, avšak jinou cestou filozofického postupu než cestou zvuko-vě-slovních lingvistických jednotek a jejich sémantických vztahů, se dnešní kritici a posuzovatelé čínské filozofie vůbec nemohu přesvědčit, protože při svých komparacích evropské a čínské filozofie vycházejí hlavně s překladů Konfuciova a Menciova

díla. Jmenované autory, které v porovnání se skutečnými „Platony a Aristotely“ klasické čínské filozofie, jimiž bezesporu jsou Sun-c' a Tung Čung-šu, jsou v dějinách evropské filozofické tradice metodologicky na úrovni odpovídající předsokratikům vůči Platonovi a Aristotelovi. Žel, spolehlivé překlady filozofického díla těchto dvou velkých syntetiků klasické čínské filozofie na Západě ještě dodnes nevyšly.

(... shrnuje slovenská sinoložka Marina Čarnogurská.)

Se systémem (ne se stejnými znaky!) vykazujícím nepřehlédnutelnou podobnost se setkáváme u Mayů, Aztéků a Egyptanů. I jejich z piktogramů abstrahované „glyfy“ patrně spočívají na principu „obrazového myšlení“. Zde, žel, známe jen fonetická pojmenování nemnoha znaků a jejich číselnou hodnotu. Díky důkladné práci katolických

inkvizitorů, kteří okamžitě po španělském vpádu vyvraždili elitu domorodců odsouzených k duchovní i fyzické genocidě, už obsah zbylých mayských a aztéckých textů nikdy nerozluštíme. Úlohu ztěžuje mimo jiné i to, že na rozdíl od Číny, kde se *včetně nezměněného významu obsahu zachovaly znaky od pravěkých piktogramů až po sjednocené ideogramy*, nebyla v Jižní Americe dosud nalezena jejich obdoba. Rané piktogramy či protoznaky složitých glyfů, užívaných kulturami pozdních období, prostě neexistují. Z obrovského množství textů zbylo jen pár malovaných, leporelům podobných „knih“ (kodexů) a to, co je vytesáno do neúprosně erodujícího kamene.

Číňané znali kolo, měli vozy a používali několika velmi chytrých mechanismů, většinou (tak jako v Egyptě) sloužících k čerpání

vody. Existuje i podrobný záznam o vynálezu užívaném v pozdním období obránci měst jako plamenomet. Přestože jeho konstrukce zahrnuje takřka všechny součásti, jež by ho s minimálními úpravami umožily využít jako parního stroje, nebyl jako takový nikdy použit. Setkáváme se viditelně s technickými znalostmi uměle udržovanými v překvapivě omezeném rozsahu. Tyto technologie nebyly dále rozvíjeny. (Na stavbě dálnic v Číně dodnes zřídka uvidíte bagr, buldozer nebo nákladní auto, zato statisíce lidských mravenců, přenášejících hlínu v košících nesených na hlavě...)

Až na uvedený plamenomet, sloužící spíše k zastrášení, byla na uzdě držena technika nasazená jen tam, kde **nenarušovala přirozenou rovnováhu sil, neubližovala a přinášela obecný**

prospěch. A abychom nezapomněli – Číňané už před třemi tisíciletími znali střelný prach (jehož znalost vedla v Evropě k vývoji účinných distančních střelných zbraní, umožňujících anonymní zabíjení ve velkém) a minimálně tisíc let i princip rakety!

Zbytek světa opanovala prapodivná směsice nejroztodivnějších kultur, jazyků a směrů (Babylon?). Jako by se zde smísily zbytky národů, které předtím byly na zcela odlišných stupních vývoje. Dnes už víme, že účinnost této směsi daleko přesáhla účinky lučavky královské – lidé z této části světa předstihli v technickém vývoji a agresivitě všechny ostatní. Vedeni hrabivostí a představami ovlivněnými scestným náboženstvím později anektovali Ameriku, kde se, podle současné církevní terminologie (!) „dopustili hříchu“, když ve jménu importovaného

morbidního kultu takřka beze stop zlikvidovali velikou, s přírodou spřízněnou kulturu.

Působení východním směrem bylo složitější, ale i tam bylo exportem ideologie a vražedných technologií dosaženo úspěchu. Dá se říct, že dnešní civilizace, dcera evropské katolické „kultury genocidy všech, jež jsou odlišného ducha“, se stala matkou materialistického systému – svět ovládají-

cího a vše otravujícího Molocha, který, pokud se opravdu rychle něco nezmění, bude zákonitě příčinou úplné devastace biosféry planety.

Jak se zdá, vyvíjíme se k nelibosti dávných bohů, protože tento stav ani trochu neodpovídá jejich původním záměrům.

Nic nového pod sluncem

Podle slov indiánské legendy se zmíněný Třetí Svět stal cílem dobytelských choutek vládců kontinentu ležícího kdesi v Atlantickém oceánu. A zde poprvé narážíme na **Zákon**, jehož důsledné dodržování se o tisíce let později paradoxně stalo příčinou zániku jihoamerické domorodé civilizace!

Existovala prakultura, v níž lidé, přestože *znali všechny zákony přírody* (tedy včetně fyzikálních), **využívali jen to, co podle jejich etických měřítek neškodilo přírodě ani člověku. Zneužití vyšších znalostí nebo užívání lži v neprospěch, či dokonce k ujařmení jiného člověka bylo v zásadním rozporu se základním etickým kodexem této společnosti.**

(Zájemcům o pozadí aztécké kultury doporučuji knihu *Osudový den*, kterou napsal **John Mini** (*Volvox Globator 1999*). Kromě skvěle formulovaných postřehů z mexického prostředí rezonuje obsah tohoto pozoruhodného díla s myšlenkami vyslovenými v knize *Bestseller v kameni*.)

Obyvatelé „nepřátelského Světa“, k nimž se později vrátíme podrobněji, si počínali docela jinak. Cíle i morálka těchto *Předků* později patrně považovaných za „bohy C“ se až neuvěřitelně podobaly našim. Také jim otevřela nezodpovědná a morálně degenerovaná věda, která se opírala o poznatky bohů, cestu k technickým zařízením, z jejichž byť kusého popisu zřetelně vyplývá jejich povaha a účel. „*Bylo jen málo toho, co jim zůstalo skryto.* „ Germáni tvrdí: „*Bohové v čele s Votanem byli lidé, kteří měli celou*

hamindza. „ Hopi: „*Tito lidé nahlédli do tajemství Stvořitele.*“

Obrovská technická převaha této části předpotopní civilizace, která, díky technologii odvozené „božskému *know how*“, byla zejména ve využívání Jistého druhu energie daleko před námi, umožnila jejím vládcům dobytí prakticky celého zbytku tehdejšího světa, především evropských a afrických území. Ale některá místa byla i pro ně nedotknutelná – patřila „těm, kteří za pradávných časů přišli z hvězdného nebe“. Jak už to bývá, s jídlem roste chuť, takže nakonec došlo k nevyhnutelnému: začali se zajímat o území „jiného Světa“. To ovšem nebylo jednoduché! Sice se evidentně nebáli zásahu bohů, věděli ale, že protistrana za nimi v podstatě není v ničem pozadu, a netušili, jak se zachová. Do té doby prakticky nedošlo k

žádné konfrontaci, měli dokonce jakousi „dopravní alianci“ a svou vyspělou technikou zajišťovali obousměrnou leteckou dopravu (spojení mezi „nebem a zemí“) i námořní plavbu mezi kontinenty. V každém případě dlouho váhali. Všechno začalo výzvou, aby se „proti-svět“ podrobil, což však jeho nejvyšší vládce kategoricky odmítl.

Detaily se budeme zabývat později, na tomto místě snad jen tolik: došlo ke stupňování nátlaku, a to mimo jiné vedlo k úplnému přerušení jednostranně provozované lodní a hlavně letecké dopravy (sumerským ekvivalentem je „přerušení DUR.AN.KI“ – „spojení mezi nebem a zemí“!). Iniciativa zřejmě vyšla ze strany uživatele poté, když Třetím Světem otřásla vzpoura „páté kolony“ – vlivné skupiny

ideově a materiálně podporované z nepřátelského kontinentu.

Incidenty se množily, v pobřežních vodách se objevily „příšery, které škodily lidem“, a množily se i vzdušné útoky „neidentifikovaných“ útočníků užívajících „magnetických zbraní“. Lidé trpěli popáleninami, Jako od slunce“ a potáceli se jako mátohy, úroda vysychala a často shořela.

Povědomé, že? Takto přece popisují stav před Potopou sumerské texty... O přerušení „kontaktu mezi Nebem a Zemí“ i o leteckých a jiných útocích se překvapivě mnoho dozvíme i z čínských záznamů, obsahujících ohromující detaily {pověst o Lukostřelci I). To vše potvrzuje nepopiratelný fakt: **legandy národů na obou stranách**

oceánu nejsou smyšlenkami „primitivních předků“; jejich dochované jádro obsahuje pravý a nefalšovaný, i když z pohledu obětí Velké Lži zcela neuvěřitelný a šokující popis dávné historie. Skutečnost, že část lidstva neochvějně lpěla na příkazu Tvůrce a *za všech okolností odmítala užití násilí* (metoda pasivní rezistence), ovšem byla (tak jako později Španěly!) interpretována jako slabost. Výhrůžky, blokáda a pirátské vzdušné útoky neidentifikovatelných strojů postupně přerostly v masivní hrozbu invaze.

A tehdy, zcela překvapivě a snad poprvé za existence Třetího Světa, zasáhli dosud přísně neutrální *kačínové*. Nečekaně svolali *vybrané klany* na jedno místo a poskytli jim účinnou ochranu. Jenže, jak se brzy ukázalo,

nebyla to bezprostřední hrozba války, která je donutila jednat.

Bohové z hvězd lidské záležitosti neřídili a vše, včetně průběhu, výsledků a důsledků lidských válek, ponechávali přirozenému vývoji (to platí dodnes!). Věděli, že ve srovnání s nastávajícími událostmi představuje lidské válčení jen bezvýznamnou epizodu, a podle toho byli *naprogramováni i jejich kačínové*. Nadřazené vědomosti umožnily jejich pánům odhadnout rozsah nebezpečí, o němž lidé zaměstnaní svými záležitostmi neměli ani potuchy: ***na kolizním kurzu byl (už dávno předtím!) objeven obrovský planetoid.*** Kolize byla nevyhnutelná a následky přesně propočítány. K Zemi se nezadržitelně řítila hrůzná zkáza...

Staronové pohádky

Mnozí jste jistě viděli hollywoodský „kultovní film“ *Asteroid*. To, co nám jeho tvůrci prezentují, je humoreska! Pochybuji, že se režisér namáhal konzultovat děj s experty na astronomii a geofyziku; pokud ano, měli by neprodleně vrátit vysokoškolské diplomy. Po dopadu těles uvedených rozměrů by na území USA stěží zůstalo jediné zemětřesením nepoškozené město! Evropská pobřežní sídla by asi zmizela z mapy. Vlny tsunami umí své. Lidem ve filmu ovšem postačilo přidržet koflík s kafem...

Tvůrci filmu navíc jaksi pozapomněli na zemskou rotaci a atmosférické tření, takže menší bolidy provázející asteroid ještě i po mnoha hodinách dopadaly na totéž místo. Přesně podle scénáře...

No dobře, pořád lepší než hrdinské souboje s gigantickými pavouky...

- V Hesiodově *Theogonii* je **skutečná událost** vylíčena takto:

Bezhraničné moře strašně hučelo a země rachotila hlasitě.

Siré nebe se otrásl a zasténalo

a vysoký Olymp se otrásl pod útokem nesmrtných bohů,

pod dusotem jejich nohou,

a když použili svých kopí, jejichž hřmot až k Tartaru dosáhl,

Zeus z nebes naproti Olympu přišel a vrhl svůj blesk...

***Horká pára zahalila Titány, z Gáji
zrozené;***

***nepopsatelné plameny vyšlehly do
výšin.***

***Záblesk hromového kamene oslnil
jejich oči, tak silný byl.***

*Nesnesitelné horko vyvolalo chaos...Zdálo se, jako by se Země a širé nebe srazily; ohromný hluk, jako když se Země v trosky rozpadá. Takový hluk to byl, když se bohové střetli v boji. **A větry přinesly zemětřesení, víry prachu, hrom a blesk.***

Kykloповé (Síly) následně „přemohli v boji“ Titany (vulkanické kontinenty!) a uvěznil je ve *vlhkém dusnu Tartaru* (na mořském dně!).

Jenže boj ještě zdaleka nebyl u konce – Mořský had *Leviatan* ovládl svět a trvalo předlouho, než byl nakonec poražen...

- Popis **totožné události** v čínské legendě:

Z nebeské klenby najednou padaly na Zem obrovské balvany a místo rosy najednou na Zem padla, jako nedozírně rozměrný žhavý balvan, část její nebeské klenby.

*I pozemská pevnina díky tomu **okamžitě popraskala a začala se propadat do strašné mořské propasti. A uprostřed těchto obrovských zemských pohybů začaly vytryskovat žhavé vulkány, široko daleko šířící oheň a žhavé***

plyny.

Vzápětí všechny pevniny zaplavila obrovská voda, vzdouvající se až do Nebes, a tak se z většiny Země stal jeden obrovský oceán.

- **O tomtéž Ugha Moghulalové, kmen od pramenů Amazonky:**

„Bohové poslali obrovskou hvězdu, jejíž rudá stopa pokryla celé nebe. A seslali oheň jasnější než tisíc sluncí. Velký Soud započal. Třináct měsíců nepřetržitě pršelo. Vody moří stoupaly a řeky tekly nazpátek. A lidé utonuli ve strašlivých záplavách.“

- Legendy amerických indiánů (Aztéků, Hopi, Navaho a ostatních) shodně tvrdí, že těsně před rozhodujícími událostmi byly vybrané skupiny shromážděny *kačínami*

najedno místo. Lidí, jakéhosi separovaného **vzorku všech dnes na světě žijících ras**, zde nebylo mnoho, snad jen pár set tisíc.

„Když nepřátelské stroje zaútočily z oblohy, „ praví legenda Hopi, „ vztyčily kačiny nad shromaždištěm neviditelný ochranný štít. Blesky z letounu

útočníků vybuchovaly vysoko na nebi, na jeho povrchu, ale pod štít nepronikly. „ Všechna města byla zničena – nikdo z těch, kteří zůstali mimo ochranu štítu, masivní vzdušný útok nepřežil...

Ulpět na popisu válečného konfliktu, byť jsou různé uváděné detaily opravdu fascinující, by bylo chybné! Následující událost, již se indiánské legendy dotýkají s posvátným ostychem, ***doslova a do písmene***

zrušila dosavadní běh pozemských dějin i času.

Lidstvo bylo vrženo o tisíce let zpět. Vydejme se tedy po stopách toho, co jsme dosud jen nastínili, a pátrejme přímo u zdrojů: v legendách dávných civilizací.

Na stopě Prvopočátku

Původně jsem měl v úmyslu pátrat v Číně po anagrafech a skrytých stopách zapomenutých technologií. Našel jsem je, ale rozepsaný text se mnou najednou jaksi nesusouhlasil, vzepřel se a začal se psát úplně sám. A jakoby lžíce obrovského bagru náhle odkryla utajené sklepení plné elementárních poznatků, které nám už po staletí leželo přímo pod nohama. Všechno ostatní bylo najednou nepodstatné!

Omlouvám se proto za poněkud ne-
sourodný text, berte prosím jednotlivé
odstavce jako čínské znaky nebo jako
zachovaná políčka, vystříhaná z ohořelé
cívky největšího velkofilmu všech dob.
Použijte svou intuici a představivost. Jednot-
livě předkládané informace jsou sice kom-
paktní, ale jen těžko absolutně seřaditelné.
***Nechci vyvíjet žádnou teorii a nemám
nejmenší zájem na tom, aby se z
jakékoli zde uvedené úvahy stala
„poučka“!***

Ukazuje se, že lidstvo **má odedávna k
dispozici tisíce exaktních detailů**, které
ovšem vinou dnes už tisíciletých předsudků
neumí (a snad už ani nechce) srovnat do
správného pořadí. Vědě vládne fachidiocie
správců zdánlivě logických, leč z kontextu
vytržených informací. Akademický establish-

ment svou příslovečnou nechutí k jakékoli změně brání nezbytně nutnému sjednocení výsledků bádání vědců postižených oborů a jejich skutečné spolupráci. Tento stav je třeba urychleně změnit!

Pokusme se společně seřadit z legend extrahovatelná podstatná fakta tak, ***abychom otevřeli prostor pro práci povolanejších a díky speciálním poznatkům nesporně lépe vybaveným badatelům.*** Na nás všechny čeká obrovský úkol. Vždyť jen kompletní nekomentovaná sbírka mýtů by zaplnila tisíce knižních stran! Po zkušenostech s možná poněkud nadčasovým *Bestsellerem v kameni*, který se zdá být určen jen okruhu opravdu zasvěcených čtenářů (jimž touto cestou děkuji za odezvy), jsem se rozhodl, že v této knize, snad kromě několika zajímavostí

prezentovaných jako grafické doplňky, záměrně nepoužiji anagrafů. Jejich předlohy spatřily hranu věků – patří tam, kde na obou stranách násilně skončila kontinuita přímého předávání exaktních vědomostí a nastoupil věk kamenných nástrojů a šamanů.

O tom bude jiná kniha, s níž si tentokrát dám načas. Ukázalo se totiž, že bez zdokumentovaného zjištění výchozího stavu, odůvodňujícího příčinu jejich vzniku, by její obsah byl velmi nesrozumitelný. Asi jako čeština pro pokročilé místo slabikáře na lavici prvňáčka.

Věnujme se tedy Prvopočátku *v pořadí už čtvrté lidské éry* a událostem, předcházejícím historii současné civilizace pozemšťanů.

II. Hlubina návratu

V oněch dnech viděl Noah, že země klesá a že se blíží její zkáza.

(Henoch, 65.1)

Téměř všechny světové legendy tvrdí, že první řádné lidi stvořili bohové z (vlhké) hlíny. Protože se nám přitom ihned nutně vybaví obrázek modelujícího umělce, překrývá ošidná představa daleko prostší a mnohé omyly vysvětlující výpověď: *tato slova, mimo jiné, dokumentují skutečnost, že na počátku této civilizace bylo všude bahno, obrovské náplavy a močály, z nichž se lidstvo muselo doslova znovu zrodit.*

Člověk se na slunce „Čtvrtého Světa“ vyškrábal ze slaneého bláta...

Klima a přesuny obyvatelstva

Jihoamerické nálezy naznačují, že zdejší klima bývalo chladnější a vlhčí, to znamená, že dnes stepní a polopouštní oblasti byly až do zhruba 4. století př. n. 1. velmi úrodné (obdobné poznatky máme o Africe, především o tassílské části saharské oblasti). *Do tohoto období zřejmě lze datovat základ systému horských zemědělských teras budovaných proslavenou „technologíí mnohoplošných kamenů“, které do sebe zapadají s neuvěřitelnou přesností. Tyto terasy jsou velmi starého data. Ostatní, značně primitivnější kamenickou technologíí zbudované terasy, které se bez výjimky nacházejí až pod nimi, vznikly podstatně později.*

Také část severoamerických kmenů zprvu žila v horách západního pobřeží; k expanzi do níže položených prérií a dále na východ došlo až mnohem později.

Legendy okolo celého světa se jednohlasně shodují na tom, že *„na úsvitu civilizace (této!) bylo nebe velmi nízko, sluneční svit byl slabší, ale slunce Presto hrálo více a teploty i deště byly vyrovnanější“*.

Jinými slovy: v *pásmu mezi obratníky panovalo skleníkové klima*. Bohové (Síly) pak nechali ustoupit vody, vynořovalo se stále více pevné země a nakonec „zdvihli oblohu“, která podle polynéských mýtů byla tak nízko, že na ni naráželi holubi a padali dolů. Oblohu pak nadvakrát zvedlo božstvo, aby pomohlo ženě, která musela chodit pro vodu sehnutá...

Dosud rudé slunce, které se kývalo se ze strany na stranu, opět jasně svítilo, objevil se i Měsíc a zazářily hvězdy. Ale Slunce už tolik nehřálo a ráz podnebí se značně změnil. Deště se staly pravidelnějšími a rozdíl mezi teplem dne a chladem noci daleko citelnějšími. V mnoha dříve příjemně teplých oblastech začalo dokonce i mrznout.

Od té doby nebe „drží“ nahoře různé legendární rekové, kteří k tomu byli vyvoleni či odsouzeni bohy. Lidem se to asi líbilo mnohem více, než předchozí stav; například galští Keltové se ze všeho nejvíc obávali toho, aby jim *opět* nespadlo na hlavu...

Popol Vuh vypráví, že se na vyzdviženou oblohu vrátili Slunce a Měsíc poté, když dva bohové (Síly) skočili do obrovského ohně... V příběhu hraje nemalou roli Jitřenka, která

byla do té doby zřejmě jedinou „hvězdou“ jejíž narudlý svit občas prorážel mlžným závojem noční oblohy. Tehdy byla bohyní války, ale ještě předtím Zářícím, *jehož místo bylo vysoko na obloze*. Mnohem později, po vyjasnění, převzal roli válečníka rudý Mars. Astronomickými událostmi jsou prolnuty i Hesiodovy starořecké legendy.

Bohové všech národů kupodivu jakoby cestovali za oblohou – opustili předchozí bydliště v nížinách a raději se odstěhovali do pokud možno co nejvyšších hor. Proč to? Vždyť přece ani tam nahoře více světla nebylo!

Abychom se dostali k jádru problému a zjistili, co vyvolalo tak extrémní podmínky, musíme se vrátit zpět až k osudnému okamžiku. K události, která, až na sporé

ruiny několika gigantických staveb, zanechala po předchozí lidské činnosti pramálo stop. Přežili jen lidé a zvířata, kteří našli spásu v nebetyčných horských masivech Eurasie a možná i Afriky.

Ostatní, až na pár výjimek, jimž se teď budeme věnovat, utonuli...

Hledání pravdy o „potopě Světa“

Ze všech vyprávění o ohromné záplavě, která po sobě místy nezanechala jediného živoucího suchozemského tvora, je nám nejbližší příběh „praotce Noe“. Začneme tedy z tohoto soudku a věřte, že to, co se vám na konci biblického příkladu bude zdát nejasné, další stránky zcela jistě napraví. Před očima pak vyvstane obraz, který už nepotřebuje žádný další kome-

tář Pochopíte souvislosti, na něž bych asi nikdy nepřišel – kdyby se tato kniha od jistého okamžiku nezačala psát úplně sama... Ponechávám tedy text v posloupnosti, v níž přicházel.

„Noe“ (Noah – Utěšitel)

Biblické povídání o Potopě má prapodivný začátek a uťatý konec.

A když začalo přibývat lidí na povrchu zemské půdy a rodily se jim dcery, stalo, se, ze si pak synové Boha povšimli lidských dcer, že byly pohledné; a brali si manželky, totiž všechny, které si vyvolili. Potom Jehova řekl:

*„Můj duch jistě nebude jednat vůči člověku na neurčito, **neboť on je také***

tělo. Proto jeho dny jistě dosáhnou sto dvaceti let.“

V těch dnech byli na zemi Nefilim, a také potom, když synové Boha mívali poměr s lidskými dcerami a ty jim rodily syny, byli to ti silní, kteří byli odedávna, věhlasní muži. (⁺ nov. M 1. 6.1 až 4)

*Stalo se pak, když se počali množiti lidé na zemi, a dcery se jim zrodily, že vidouce synové Boží, any krásné jsou, brali sobě ženy ze všech, kteréž oblibovali. Pročež řekl Hospodin: Nebude se nesnaditi duch můj s člověkem na věky, **proto že také tělo jest,** a bude dnů jeho sto a dvaceti let.*

Obrové pak byli na zemi v těch dnech; ano i potom, když vcházelí synové Boží k dcerám lidským, ony rodily jim. To jsou ti

*mocní, kteříž zdávna byli, muži na slovo vzatí. ? (*kral. M 1. 6.1 až 4)*

*(*kral. – Bible kralická; † nov. – Překlad nového světa Svatých písem)*

Dva originální citáty stejného textu. Srovnání překladů je nutné, protože (bez ohledu na rozdíly v ideologii té které církve) byly pořízeny z *odlišných sad zdrojových textů*. O svědomitosti překladatelů myslím nemůže být pochyb.

Komprimace pojmů je zřetelná. Zohledníme-li však odpovídající pasáže ostatních světových legend, vidíme, o čem je řeč: *pozemšťané v jedné části světa se smísili s bohy, s „těmi, kteří zde byli už odedávna“, stejně jako hopijští kačínové. Ostatní bohové se ovšem, na rozdíl od „božích synů“ na Jiném kontinentě, s lidmi nesmísili. Pokus*

ponechat člověka vlastnímu vý-^{VO}Ji přišel vniveč vinou „padlých andělů“, ale jejich „šéf“ přesto nehodlal zasáhnout (... *jednat vůči člověku na neurčito...* – snažit se o zbytečné). **V**eděl, že tato éra skončí za **pouhých sto dvacet let způsobem, který ^{ne}lze nijak ovlivnit!** Bibličtí *Nefilim*, mnohdy překládáno jako „obři“, jsou záhadné bytosti. Buď jde o *odlišnou rasu bohů*, nebo o *odpadlíky*, anebo jejich přičiněním zrozené *míšence* či *zrůdy*. Je pravděpodobné, že v překladu z hebrejského či aramejského originálu do řečtiny došlo k chybám, protože starohebrejština z jakéhosi důvodu *nezná minulý čas*. Závěr by pak mohl znít i takto: ***Nefilim* byli na Zemi** (konstatování). (Odůvodnění:)... *protože když vcházelí synové Boží k dcerám lidským, ony rodily jim syny. A to byli ti*

mocní muži na slovo vzatí, kteří v dávných dobách žili– (podle král.) Na **problém určení minulého a budoucího času narážíme mnohokrát. Lze předpokládat, že s časovými údaji bylo v překladech zacházeno ve prospěch panujících církevních dogmat.**

Jiná možnost:... když synové boží žili společně s lidskými dcerami (a ty jim rodily syny). Byli to ti silní, kteří (tu) byli odedávna, věhlasní muži (hovoří se o „božích synech“!), **(podle nov.)**

Místo...a bude dnů jeho sto a dvadcti let... lze interpretovat takto:...a zbývá dnů jeho sto a dvadcti let. Tolik Bible kralická.

Druhá verze formuluje totéž slovy: *Proto jeho dny jistě dosáhnou sto dvacetilet,*

což je vyložitelné jako s jistotou vyslovené *globální omezení*. Přitom je v obou případech zřejmé, že nejde o *člověka* jako jednotlivce, ale o **lidstvo**. Opak je v jasném rozporu s domnělými údaji o věku osob, nezřídka dosahujících šesti set a více let.

Nediskutujme teď o příčinách dlouhověkosti biblických praotců: podle mého názoru tyto údaje *prezentují dobu trvání (vlády) jakýchsi dynastií nebo velkorodů* (klanů). Z tohoto pohledu vládl v Evropě pěkných pár století jakýsi *Habsburk* a také čínský *Šang* se dožil půl tisícovky let (mezi 1600 až 1100 př. n. l.)! V obou případech pochopitelně máme na mysli rodové dynastie.

Vzhledem k tomu, že patrně šlo o pokus zamlžit minulost, takříkajíc „ve prospěch

minulými strachy nezatíženého obrození“, je možný i výklad, který jsem rozvedl v předešlé knize. Ale pokračujme. Časem se to odmlží.

*Ale když viděl Hospodin, an se rozmnožuje **zlost lidská** na zemi, a že by všeliké myšlení srdce jejich nebylo než zlé po všeckem čas, litoval Hospodin, že učinil člověka na zemi, a bolest měl v srdci svém.*

Tehdy řekl Hospodin: Vyhladím z země člověka, kteréhož jsem stvořil, od člověka až do hovada, až do zeměplazu, až i do ptactva nebeského; nebo líto mi, že jsem tak učinil.
(král. M 1. 5 až 7)

Jehova tedy viděl, že špatnost člověka na zemi je hojná a že každý sklon myšlenek jeho srdce je po celou dobu jenom špatný. A Jehova pocítil lítost, že udělal na zemi lidi, a

v srdci ho zbolelo. Tak Jehova řekl: Setru z povrchu zemské půdy lidi, které jsem stvořil, od člověka až po domácí zvíře, pohybujícího se živočicha a nebeského létajícího tvora, protože opravdu lituji, že jsem je udělal.
(nov. M 1. 5 až 7)

Za normálních okolností, budeme-li tento, snad už i Sumery účelově upravený text brát doslovně, jde o jedno z nejrozporuplnějších míst v textu Genesis. S jistými výhradami snad lze souhlasit s vyhubením „božími syny zkaženého válkychtivého lidstva“, ale to, že současně s ním musí zahynout i všichni ostatní nevinní tvorové, je velice nelogické. Řekl bych, že z křesťanského hlediska to dokonce je do nebe volající blasfemie... Připouští se totiž, že Všemohoucí, (pravý) Bůh, na nějž se text odvolává, nejenže nezvládl výchovu vlastních synů, ale je nám

podsováno, že byl v podstatě fušer, který pokazil všechno, nač sáhl. Navíc pozapomněl vyhubit ryby. Když už, tak už...

Toto místo musíme interpretovat jinak! Jako výraz lítosti zahradníka, který už definitivně ví, že se jeho po léta pečlivě udržovaná zahrádka brzy stane obětí bagrů, připravujících terén pro novou dálnici!

Závěr? Potopa byla nevyhnutelným průvodním jevem neodvratné události, na niž biblický „Bůh“ neměl absolutně žádný vliv, a hrozil se jejího dopadu na svou práci. Jak si brzy ukážeme, byla „Potopa světa“ v uváděném měřítku událostí, která skutečně beze zbytku zničila dva lokální „Světy“ – velké vulkanické kontinenty, které se potopily i s nejvyššími horami. Na těchto Světech skutečně zahynuli

všichni suchozemští živočichové ^a ^v *většina ptáků.* Do bible se dostal příběh **velké skupiny uprchlíků**, kteří přežili zánik jednoho z nich.

Na základě logických úvah, nezatížení náboženskou pohádkou a vybaveni znalostí obsahu legend jiných velkých národů, se v kontextu s předchozím i následujícím biblickým výkladem můžeme pokusit o smysluplnou rekonstrukci dávných událostí. Adonai (pán – šéf), kterému se jeho posádka vymkla z ruky, viděl, jak se díky vměšování jeho „synů“ „... *zmnožila zlost lidská* (válkychtivost, ne „špatnost“!) **v té zemi** (jednom „Světě“), *a že by všeliké myšlení srdce jejich už nikdy nebylo jiné než zlé* (touha po moci!), litoval toho a bolest měl v srdci svém. Ale věděl, že tento stav nebude trvalý, protože už poměrně brzy „...

*vyhlazen z **této** země bude člověk, kteréhož jsem (z)formoval, od člověka až do hovada, až do zeměplazu, až i do ptactva nebeského“; a litoval zkázy (!) všeho, co bylo dosud vykonáno, **(král.)***

*„Bůh“ věděl, že „... špatnost člověka (jehož chování se díky nemístnému vměšování některých jeho podřízených vymykalo původní představě) **na Zemi** je hojná a že každý sklon myšlenek jeho srdce (bude) po celou dobu (jednou provždy) špatný. A pocítil lítost a v srdci ho zabořilo.“ Tehdy už bylo zřejmé, že (za zhruba 120 let) „... setřeni z povrchu zemské půdy budou lidé (které zde usadili); od člověka až po domácí zvíře, pohybujícího se živočicha a nebeského létajícího tvora „, a opravdu litoval zmaru práce, která zde doposud byla vykonána, **(nov.)***

Máme tu **dva odlišné termíny**. Jednou se hovoří o Zemi jako takové, podruhé o „povrchu zemské půdy“ (kontinentu).

„Velitel pozemské mise“ věděl, že jeho spolupracovníci *v jedné části Země, v oblasti, na niž neměl přímý vliv (kontinent „B“)*» zmařili pokus vytvořit umírněnou, etickými pravidly řízenou **samostatnou** lidskou společnost. „Padlí andělé“ – světloňoši – **byli rebely, kteří proti plánu vybavili část lidstva nadčasovými poznatky!** Možná se jim přičilo žít po celá léta odděleně, dezertovali a předali jisté znalosti lidem, aby jich pak mohli využít jako ochranného štítu vůči svým soukmenovcům. Možná chtěli vyvolat zmatek, nebo jim vadil způsob, jakým jejich vůdci zacházeli s inteligentními tvory, kteří přece byli „stejně krve“. Přehlédli, že lidé, i

když se bohům snažili vyrovnat, nebyli stejní jako oni? Jejich nerozvinutý duch nedokázal získané znalosti rozumně zužitkovat, jen zneužít!

V jiném Světě (kontinent „A“) se téměř vydařil původní záměr. Tamní lidé žili podle zcela jiných etických zákonů. Přesto i zde byl důvod k obavám, že veškerá dosud vykonaná práce přijde nazmar. Ke katastrofické události mělo dojít za 120 pozemských let a ani „bohové“ nedokázali zcela odhadnout její rozsah! Věděli jen, že bude obrovská.

Z logiky děje vyplývá, že **Noe/Noah nepocházel z Mezopotámie!** Pokud nejde o *název národa* jako takového, byl vůdcem lidského seskupení, sestávajícího minimálně ze tří velkorodů, či klanů. S takovým uspořádáním se znovu setkáme v historii,

líčené náčelníkem kmene Hopi. Podívejme se nyní na další průběh událostí.

(Protože zde nechci opisovat dnes už každému dostupnou bibli, doporučuji těm zájemcům, kteří si vědomi důležitosti zdravé nedůvěry budou chtít porovnávat děj s originálem, aby si ji laskavě vzali k ruce. Čísla citátů uvádím jen pro orientaci, protože text je nezbytně nutné vnímat jako celek.)

Vůdce „národů Noah“ – „N– H“ – se narodil za velmi podivných okolností (viz příslušný biblický text a apokryfy). Těšil se přízni a důvěře bohů, protože byl bezúhonný a spravedlivý. Jeho lid dodržoval pravidla morálního kodexu inteligentních bytostí; národ Noah znal podstatu Síly. */V nov. je Síla, neslučitelná s pojmem (nikoli zaměřením) Jehovy, označována pojmem Bůh, za nímž je v hranatých závorkách*

dodáváno [pravý]. Biblický Jahve nikde neztrácí ani slůvko, že by Noahovi pomohl z Potopy! Svědomití překladatelé z Watch Tower nepochybně vycítili ohromný rozdíl a většinou (i když žel ne vždy) se tím řídili./

A Svět (kontinent „B“) se stal zkaženým v očích „boha“ a naplnil **Zemi** (planetu) násilím. (M 1. 6.11) Tak „bůh“ viděl (ten) Svět: už napohled byl zkažený, protože všichni opustili pravou cestu, **(podle M 1. 6. 12)**

„Bůh“ svěřil Noahovi tajemství: „*Vím o katastrofě, která přichází, ale neřeknu jim o ní, protože oni zahájili na zemi válku plnou násilí; neřeknu jim nic a oni zahynou spolu se svým Světem.* „ **(podle M 1. 6. 13)**

„*Vy ale postavte lodě z pryskyřičných stromů. Uvnitř uděláte oddělení a celý trup*

*utěsníte zevnitř i vně **smolou**. Uděláte je takto: budou sto padesát metrů dlouhé, pětadvacet metrů široké a patnáct metrů vysoké. Shora je uzavřeš palubou silnou půl metru. Vchod umístíš z **boku**. Vnitřní prostor rozděl do tří podlaží“*

(Původní rozměry byly uvedeny v loktech; 1 „biblický“ loket je cca 52 cm.) Stavěné „lodě“ byly ohromné, takřka hermeticky uzavřené bedny bez kýlu, uvnitř opatřené řadou výstuh a přepážek. (*Archa = řecky počátek*)

*Mimobiblické zdroje se zmiňují, že Archu stavěli „na kopci“. Dosud jsem měl vážné pochybnosti o správnosti tohoto tvrzení. Nechal jsem se načas svést názorem, že Noah je totožný s mezopotamským *Utnapištimem* či *Ziusudrou*. Ten prý vyplul z loděnice kdesi od břehů dnešního Perského*

zálivu. Nebylo to tak a podle množství indi-
cií, které máme k dispozici, nešlo o jednu
lod'. Bylo jich mnohem více! Ale zřejmě
zdaleka ne všechny posádky přežily...

Vzhledem k tomu, co se později dozvíme o
zemi, z níž vypluly, se přikláním k výkladu
prezentovanému v apokryfech – **lodě byly
skutečně stavěny vysoko v horách**, jen
tam rostly potřebné mohutné jehličnaté
stromy.

*„Přijde záplava, která možná zničí vše
živé na Zemi. Všichni suchozemští
živočichové utonou. Prikazuji proto, aby
tvůj rod (Vybraná skupina lidí, nebo příkaz
platil pro všechny příslušníky lidského
rodu?) vstoupil do lodí.“*

„Nalodíte i každého živého tvora, který tu s vámi žije, aby s vámi přežili, vždy samce a samici. Vezměte s sebou i ptáky a domácí zvířata z každého druhu. Ze všech živočichů, lezoucích po zemi, vezměte s sebou jeden pár, aby přežili– A vezměte s sebou dostatek jídla, udělejte si zásoby potravin pro sebe i pro zvířata. „ (viz také str.

(Mezitím se udalo mnoho jiného.) Rádce, který po nějakém čase přišel zkontrolovat, jak práce pokračují, zjistil, že nepotopitelné schránky mají dostatek volné kapacity a upřesnil:

*„ Vstupte **všichni** do lodí, protože chci abyste se zachránili. Vy jste takoví, jaké jsme vždy chtěli mít. Vezměte s sebou ještě po sedmi párech z každého druhu chovného dobytka, z ostatních zvířat vezměte jen po*

páru a po sedmi párech ptáků, aby se na Zemi zachovali. Už za pouhých sedm dnu začnou obrovské lijáky a bude pršet čtyřicet dnů a nocí. Všechno, co jsme zde společně udělali, zmizí z povrchu Země.“

První dějství

Text pak ještě jednou opakuje všechny příkazy. *LidNoah* včas učinil, co mu bylo přikázáno. Vstoupil do lodí a bohové **zvenčí** zavřeli a utěsnili dveře. **Všestistém roce „Noahova života“**, **ve druhém měsíci, sedmnáctého dne tohoto měsíce**, **v ten den se provalila všechna zřídla ohromné vodní hlubiny** a nebeské propusti se otevřely. **A lilo na zemi čtyřicet dnů a čtyřicet nocí.**

/Jasně je rozlišen *dvojí druh* vod. **Voda stoupala, protože na mořské dno**

klesal celý kontinent! Proto se na prvním místě hovoří o „zřídlech hlubin“.

Do toho se spustila nevídaná průtrž mračen./

A potopa pokračovala čtyřicet dnů a vod přibývalo a začaly zdvihat loď

a ta plula vysoko nad zemí (bývalou pevninou). A vody vše zaplavovaly

a velmi rychle stoupaly, ale loď plula na povrchu. A vody zaplavily (tu)

zemi, takže všechny vysoké hory (které byly pod „nebesy“ kontinentu

A“) byly překryty až o čtrnáct loktů (sedm metrů).

Pozoruhodné, že? Jak může někdo, kdo je uzavřen v bedně bez jediného průzoru, tak přesně vědět, jaká je pod ním hloubka?

Tak utonulo vše živé, co se předtím pohybovalo po zemi, ptáci i domácí zvířata a všechno, co se předtím hemžilo po zemi, i všichni lidé, kteří se nezachránili v lodích. Zahynuli všichni suchozemští živočichové. Katastrofa smazala z povrchu Země vše, včetně staveb jedné celé epochy. Zbyly jen sporadické ruiny gigantických zdí.

A vody zaplavovaly zemi (kontinent „A“) po sto padesát dnů.

Obrovský ostrov tedy zmizel pod hladinou během pěti měsíců! Údaj **nesouvisí s**

délkou plavby, protože pak by byly mylné všechny ostatní. Lodě ležící na suché zemi v horách se na vodě ocitly až poté, *když k nim dostoupala hladina!* Před vodou prchající zvířata *přišla sama až nahoru!* **Stačilo si jen vybrat!**

Vítr a proudy pomalu hnaly archy na severozápad, k eurasijské pevnině. **Přestalo pršet a „vod ubývalo“** (nad zaplavenými mělčinami se hloubka přirozeně zmenšovala). Opět jasná narážka na *schopnost měřit hloubku během plavby*. Pokud je absolutně vše pod vodou a k dispozici není žádný orientační bod, je to jediné možné vysvětlení. V sumerské verzi doprovází Utnapištima „Enkiho lodivod“, *který znal cestu, protože s sebou vezl blíže nepopsané, samozřejmě „božské“ vybavení...*

Nesmírně důležité jsou další časové údaje:

Po dalších sto padesáti dnech už pluli nad mělčinami a v sedmém měsíci, sedmnáctého dne měsíce, uvízla Archa na skalnatém výběžku. A voda pak stále klesala až do desátého měsíce. V desátém měsíci, prvního dne (tohoto měsíce), zahlédli v dálce vrcholky hor.

Samotná plavba **truhlic** bez kýlů, stěžňů, plachet a kormidel, přes svou velikost pouhých hříček větru, mořských proudů a vln, trvala od okamžiku, *kdy ve stopadesáti dnech zmizel pod hladinou jeden Svět, dalších pět měsíců!* A jaképak „vrcholky hor“? Podle textu musely být vzdálené, jinak by je viděli hned – vždyť podle bible přece byli na Araratu!...Další text v sobě skrývá jednoznačnou výpověď– Noah **byl vůdcem**

tří rodů (národů) s vlastními jazyky! (M 1. kap. 10.), které bible vydává za jeho syny **Sema, Hama a Jafeta.** Noah, Sam, Ham, Jafet – **každý z jmenovaných mohl cestovat na jiné lodi.** Otázkou zůstává, **odkud vypluli Utnapištim a Ziusudra?** Na mořském dně totiž skončily **dva „Světy“** –kontinent „B“ byl náhlou katastrofou postížen bezprostředně a velmi rychle zmizel pod hladinou: *„Během jediného strašlivého dne a jediné strašlivé noci“*, praví Solon. Jeho podání se shoduje s informacemi v hopijských legendách, uvádějících, že obyvatelé kontinentu „B“ měli velmi vyspělou vědu a techniku. Nedovedu si proto představit, že by o hrozící katastrofě nevěděli a nikdo z nich se nepokusil zachránit.

Později tam, kde by to skutečně nikdo nečekal, se setkáme s obřadní symbolikou,

jejíž obsah vysokou měrou potvrzuje pravděpodobnost této úvahy. Dovolím si tvrdit, že mnohé takto získané a utříděné poznatky mohou a musí od základu změnit základní teorie nejednoho velmi prestižního vědního oboru. Ale protože všechno má svůj čas, necháme autory biblického příběhu dokončit jejich verzi.

Přistání a vyloďení

A pak, **po dalších čtyřiceti dnech**, „udělal“ Noah okno v palubě lodi a vypustil jednoho z ptáků (krkavce?). Odlétal a zase přilétal, dokud vody dostatečně neustoupily. Později vypustil holubici (která má ve zvyku se vracet), aby věděl, zda někde na dosah najde suché místo. Holubice však z lodi ani neodlétla. Pokus zopakovali po týdnu. Pták odletěl, vrátil se navečer a přinesl s sebou

čerstvý list olivovníku. Jistě ne proto, aby udělal radost plavcům – jednoduše se mu zachtělo založit si v holubníku (arše) hnízdo. Posádka si počínala velmi zkušeně, o přírodě věděla své.

Zdálo se, že vody už dostatečně opadly, ale opatrní plavci vyčkali ještě týden. Vypuštěná holubice se tentokrát už nevrátila.

A tak tedy ***prvního dne (prvního?) měsíce šestistého prvního roku trvání rodu Noah*** už okolo výběžku, na němž loď uvázla, nebyla žádná voda. Vylodit se ovšem ještě nešlo – rozbahněné okolí dostatečně vyschlo až ***dvacátého sedmého dne druhého měsíce***. Lidé konečně mohli vystoupit na zem a vypustili všechny živočichy, ptáky a zvířata na svobodu.

Také ostatní posádky se vylodily, ovšem **každá na jiném místě**. Neřidi-telné bedny skončily svou pouť tam, kam je vítr a proudy donesly.

Dosud (nevím proč) přehlížená biblická pasáž jasně a zřetelně říká, že ***plavci na těchto místech založili ostrůvky života a národy, každý podle své příslušnosti a jazyka***. (M 1.10. 5) Domnělí „Noemovi synové“ tedy kupodivu hovořili ***každý jinou mateřštinou...***

Pravděpodobně už před vyplutím byla upravena nařízení týkající se stravy. Nebylo zbylí, a tak na rozdíl od předchozího vegetariánství směli lidé v těchto extrémních podmínkách jíst maso zabitých či ulovených zvířat.

„Pouze maso s jeho duší, jeho krví, nebudete jíst.“

(*Apropos – co na zhruba osmiměsíční (!) plavbě pili všichni ti lidé, zavření*

společně se spoustou zvířat v Arše? Uměli snad odsolovat mořskou vodu?...)

Bylo skutečně po Potopě?

Podle biblické chronologie trvala popisovaná anomálie zhruba třináct měsíců. Údaje ovšem zahrnují* pouze běsnění živlů, dobu, v níž zmizel v hlubinách mateřský „svět“ uprchlíků, plavbu a vyčkávání, až naplavené bahno oschne natolik, aby se znovu stalo pevnou zemí.

Nížiny stály pod vodou ještě velmi dlouho. Možná několik set let. Příčina je zřejmá –

představte si, co se stane, když vstoupíte do vany. Tehdy se do „van“ oceánů ponořily dva kontinenty, k nimž jistě přibylo nemalé množství antarktického ledu! *Všude se kupily obrovské náplavy a rozbahněné pobřeží bylo nasáklé mořskou vodou* (viz také str. 69). Mořská hladina se tehdy nadlouho ustálila ve výši, která se od současného stavu lišila o několik desítek metrů. Směrem nahoru. **Prvotní osídlení bylo možné jen pod vrcholky vysokých hor, z nichž stékal dostatek pitné vody.**

O tom proč a hlavně kam vlastně voda později ustoupila i z dalších území ještě bude řeč.

Linie smrti

Patrně nikdo ještě přesně nezměřil a neporovnal *nadmořskou výšku nalezišť nejstarších potvrzených kultur*, těch, jejichž stáří klade archeologie **před 45. stol. př. n. 1.** Měli bychom to udělat.

Už prostý pohled na fyzickou mapu světa prozradí, že všude, ať už v Egyptě, Číně, nebo kdekoli jinde – s významnou výjimkou území amerických kontinentů, jejichž nížiny se působením „hydrauliky“ magmatic-kého zvedáku postupně vynořily z oceánu až dlouho po Potopě – se lidská sídliště nacházela v horách. **Od jisté nadmořské výšky. Pod touto „dead-line“, vrstevnicí obepínající zeměkouli jako začarovaný kruh, se nacházejí pouze stavby a sídla z mnohem pozdějšího, nebo naopak megalitická díla z raného, tedy předpotopního období.**

Z předcházející doby prý neexistují žádné *kulturní* nálezy, samozřejmě s výjimkou mylně zařazených „o tisíce let starších x-litických sídlišť“ (ve skutečnosti jde o stopy přechodného osídlení z období prvního poklesu hladin) a „nemožných“ megalitických staveb z kteréési „doby kamenné“ (pozůstatků předpotopní činnosti). Lidé za ustupující vodou pozvolna sestupovali z hor. Cestou zakládali přechodná, převážně rybářská sídla. Zemědělství v nížinách logicky přišlo na řadu až mnohem později. Archeologové by měli „dead-line syndrom“ urychleně zahrnout do svých kalkulací a důkladně prověřit dosavadní závěry! **Sporé kulturní pozůstatky pod touto magickou hranicí**

– nesprávně datujeme;

– případné nálezy větších staveb musí pocházet z doby před katastrofou; v opačném případě musí dané území vykazovat znaky geologických

změn (zdvihu či propadu) ne starších než 6500 až 7000 let!

Linie osídlení jsou ve skutečnosti tři. Hladina se zprvu značně snížila poté, když se vynořil zbytek amerického kontinentu, a opět poněkud stoupla roztaním kontinentálních ledovců.

Druhá linie se tedy v současnosti nachází pod vodou, zatímco první asi **o sto až sto šedesát či více metrů nad dnešní úrovní hladiny oceánu!**

Velká skupina uprchlíků se usadila v horách tzv. „Úrodného půlměsíce“. Tuto éru popisují ve svých eposech Sumeři, potomci plavců *národa Noah*. **Semité** – *Sem* a jeho potomci, Sumerové, pozdější Arabové a

Hebrejci –zalidnili Mezopotámii. **Hamité** s největší pravděpodobností postupně osídlili území dnešního Egypta. Také zde je třeba pátrat po prvotním osídlení nad určitou linií, **bez ohledu na tehdejší i současné řečiště Nilu.** Myslím, že nezajdu příliš daleko tvrzením, že Velká Sfinga v Gize (*Gizeh*) původně „střežila“ **mořský přístav!**

Zachovalo se totiž několik verzí stylizované mapy pravěkého Egypta, jimiž lze doložit rozsah tehdejšího osídlení a plochu obdělávané půdy!

Když voda ustoupila z nížin, stál před opět početnými potomky plavců gigantický úkol – proměnit brakovou vodou prosycené bažiny v úrodnou zem. Počítáme-li ve ztížených životních podmínkách s generační výměnou

v cyklu patnácti až dvaceti let, nebyla to práce pro prvních pár generací. V Egyptě se před *Narmerem*, domnělým předchůdcem zakladatele první dynastie faraónů, vysílala celá řada vládců. Hroby dvanácti z nich jsou daleko od úrodné nilské delty, v *Abydos*. Někde poblíž, zřejmě v horách na pravém nilském břehu, musíme hledat místo, odkud tehdy vládli.

Na povrchu omytém mořskou vodou v části Afriky vyrostly neproniknutelné deštné pralesy, limitující rozsah a možnosti agrárních společenství. Pozdější klimatický zvrát však obrovské rozlohy lesů a travnatých porostů nezadržitelně měnil v poušť. V jeskyních, obklopených tisíci čtverečních kilometrů vyprahlých skal a saharského písku, dnes proto nalézáme nástěnné malby s motivy pasteveckých a loveckých scén.

Krajina pokrytá největší pouští světa mívala v pradávnu jinou, mnohem vlídnější tvář.

*A znovu **Babylonská věž***

Výsledky křížového vyhodnocení indicíí posilují podezření, že ve Středomoří došlo ke smísení **reprezentantů odlišných předpotopních civilizací**. Kromě hrstek trosečníků z obou postižených kontinentů mohly v pev-ninských pohořích přežít zbytky původního obyvatelstva. Sblížila lidi přestálá katastrofa? Našli, jak tomu v nouzi bývá, **společnou řeč**? Zahájili, vybaveni patřičnými znalostmi a zachráněnou technikou, stavbu díla známého z biblického vyprávění jako Babylonská věž?

Struktura strategických počítačových her má své zákonitosti. Každá začíná stejně –

instalací zdroje energie! Také pokus o vzkříšení předchozí civilizace pravděpodobně zcela logicky začal snahou o zřízení výkonné energetické centrály!

Známe-li historii předcházející katastrofě, je zřejmé, čeho se obávali v bibli vzpomínání bohové (v množném čísle!) a proč nakonec „sestoupili“ a zasáhli! Po dosažení daného cíle – po postavení obrovské elektrárny, transformující pravděpodobně energii obsaženou v atmosféře, by *obnova technické civilizace pozemšťanů* nebyla nemožná!

Jenže pak by lidé s morálkou generace „obrů – nefilim“, kteří těsně předtím, než se „na Zemi zhroutilo nebe“, rozpoutali válečný požár (šířili po Zemi zlo), mohli „vykonat cokoli, co by si předsevzali“. To „bohové“

tentokrát už nehodlali dopustit. Proto zasáhli – rozptýlili zbylé techniky a ostatní odborníky po celé Zemi! Z těchto skupinek vznikly národy, jejichž jazyky se po vzájemném oddělení vyvíjely samostatně. To, co věděli, samozřejmě nezaniklo docela! Mnohé z kontextu vytržené části dávného poznání se ve formě abstraktního puzzle dochovaly dodnes. Stačí je sesbírat a znovu poskládat.

Zbytky pověstné „věže“ (pokud z ní ovšem vůbec něco zbylo) stavěné lidmi „první generace“ ze zřejmých důvodů **nebudou k nalezení v mezo-potamské nížině.** Musíme po nich pátrat v horách – nad úrovní „linie smrti“. Tedy tam, kde byl dostatek solidního stavebního materiálu a pitné vody.

V andách s malým „a“

Tisíce kilometrů zemědělských teras zřetelně vznikaly ve dvou fázích podmíněných klimatem. První stavební etapu lze situovat do období, kdy byly bažinaté nížiny neobyvatelné. V blízkosti teras žilo velké množství lidí, jejichž znalosti, technické vybavení a hlavně organizační schopnosti musely být na značně vysoké úrovni. Legendy uvádějí, že terasy založili samotní bohové spolu s „božskými Předky“, a to těsně po exodu z *Káss-kary*; v období „nízkého nebe“ provázeného „skleníkovým efektem“. Cílem projektu bylo uživit velké množství lidí na omezené ploše tehdy obyvatelného území. (Legenda říká, že „na terasových polích zvaných *yunca* nebo *andy* dozrávala úroda za pouhých pět dnů“...)

Města v nížinách byla zakládána až mnohem později. To naznačuje, že až změněné klimatické podmínky umožnily, nebo si dokonce přímo vynutily sestup do níže položených oblastí, které se vynořily nad mořskou hladinu geologicky „nedávno“. Snazší způsob obživy a přechod od pracného stavění z kamene k nepálené cihle byl hlavní příčinou populační exploze, za níž vznikala velká agrární společenství, obhospodařující rozlehlá území. Archeologové odkrývají na úpatí And nové a nové zbytky překvapivě velkých sídlišť a měst.

Konec tohoto přechodného období s nástupem klimatických změn charakterizují prokázané skutečnosti:

a) zakládání mnohdy stakilometrových umělých koryt, přivádějících z hor do údolí ledovcovou vodu;

b) úpadek městských sídlišť vzdálenějších horám;

c) populační křivka dosahuje minima – následuje definitivní úpadek údolních sídlišť a návrat jejich obyvatel na úbočí hor;

d) výstavba nových zemědělských teras (druhá fáze).

Z toho všeho lze vyčíst snahu zprvu početného obyvatelstva, které chtělo zabránit vysychání obdělávané půdy stavbou vodních přiváděčů. Tato málo známá díla, považovaná znalci zajeden z vrcholných projevů lidského génia, ovšem pohltila značnou část pracovního potenciálu. Stavitelé se ocitli

mezi mlýnskými kameny nutnosti – čím víc obyvatel dřeło na stavbě a údržbě horských akvaduktů a kanálů, tím méně sil zbývalo pro práci na polích v nížině. Ubývající úrodná plocha nakonec tyto lidi, svádějící hero-ický, avšak nerovný boj s nepřízní osudu, nebyla schopna uživit.

Zpočátku zřejmě naprosto podcenili účinky pozvolna nastupujících změn a stále delší suchá období považovali za přechodný jev. Než zjistili, jak se věci mají, bylo už pozdě. (V podstatě tentýž vývoj, provázený rozšířením Sahary, proběhl i v Egyptě. Odhaduji, že se tamní původní úrodná zavlažovaná plocha zmenšila na necelou sedminu!)

Průzkum vodních děl přivádějících do údolí vodu horských ledovců ukazuje, že na

nich pracovalo několik generací. Kanály však postupně chátraly. Jak ukazuje výzkum, mnohá místa byla vyspravena už jen nouzově. Těžko odhadnout, kolik lidí zde nakonec tvrdošíjně odolávalo přírodě. Jisté je, že valná většina se už předtím vrátila na úbočí And. Věděli, kam jdou. Vraceli se do *and* – do teras založených Předky!

Prapůvodní terasy se však tehdy už nacházely převážně ve výškách se značně drsným klimatem; mnohé z nich už dokonce zcela překryl postupující horský ledovec. Právě odtud bývala odváděna voda ledovcových bystřin serpentinami důmyslných kanálů a vodních tunelů, budovaných údolními kulturami. Přesídlencům tedy nezbylo nic jiného, než *pod stávajícími terasami* postavit nové. Vějíře vrstevnicových polí z

tohoto období navazují na zavlažovací systémem první fáze.

I oko naprostého laika okamžitě rozpozná, že technologie použitá při výstavbě nových and je úplně odlišná. Přes obdivuhodnou pečlivost provedení jsou jen účelovými napodobeninami originálů. Způsob opracování kamene nesnese srovnání s vyhlášenou precizností strůjců původních staveb. Mezi užitými kamenickými styly (stejně mezi domněle „inckými“ a skutečnými inckými stavbami) že je hluboká technologická propast! I přes to všechno jde o geniální dílo, prozrazující vynikající organizační schopnosti tehdejších geometrů a inženýrů.

Andy

Andské zemědělské terasy jsou tím největším a zároveň nejopomíjenějším „divem světa“. Španělé jimi byli natolik ohromeni, že k pojmenování ohromného pohoří táhnoucí se Jižní Amerikou použili původního indiánského názvu (takže pojem „*andské terasy*“ je vlastně pleonasmus, jako *třeba* „*lidová republika*“, ale protože se vžil, navrhuji, abychom u něj zůstali).

Terasy se táhnou Andami od *Machu Picchu* na severu až k jezeru *Poopó* na jihu. Na úseku dlouhém přes 1000 kilometrů kopírují vrstevnice kopců a hor. Jako neskutečná obrovská schodiště bohů směřují z hor do údolí; místy jich zdobí úbočí stovky. Na hoře *Illimani* (5500 m. n. m.) se ztrácejí pod ledovcem, pod nímž však zřetelně pokračují do nadoblačných výšek.

Za místy obrovské zdi, připomínající mohutné hradby středověkého hradu, muselo být nanošeno nepředstavitelné množství hlíny, a to tak, aby pod ornicí ležela nepropustná vrstva. Kaskády úzkých polí byly dokonale naplánovány od samého počátku, takže byla dokonale zužitkována každá kapka ledovcové vláhy.

Souhrnná délka pouhých čtyřiceti nejdleších teras by opásala Zemi kolem rovníku... Velká čínská zeď, všechny pyramidy a jiné velké stavby celého světa dohromady jsou proti tomuto geniálnímu inženýrskému dílu dětskými hračkami! Takovou zakázku, špičkuje Josef Blumrich, by nebyly schopny inženýrsky a technicky zajistit ani veškeré spojené stavební firmy moderního světa!

Kvůli nesmyslnému rozhraničení kontinentu nejsou současné jihoamerické státy (ke své škodě) schopny obnovit organizační strukturu, která by byla s to oživit tento gigantický spící potenciál (už proto, že terasy současně poskytují ochranu před vražednými sesuvy půdy!). Nikdo dnes nemá zájem a ani nedokáže obhospodařovat obrovskou rozlohu těchto polí, i když by k jejich obdělávání jistě bylo možné využít moderní techniky.

Místo toho jsou v zájmu „blahobytu a pokroku“ nelítostně drancovány přírodní zdroje, včetně deštných pralesů rostoucích na nekultivovatelné půdě nedávného mořského dna. Přirozenou cestou nezajizvitelné vymýcené plochy pak eroze pomalu mění v měsíční krajinu. Tomuto zhoubnému přístupu se domorodci velmi důsledně vyhýbali. Nikdy

neodlesňovali větší plochy a svá nepočetná rodinná sídliště často stěhovali.

Na druhé straně oceánu

Čeho se v pralesech povodí velkých jihoamerických řek zoufale nedostává, toho je za oceánem nadbytek – zúrodnitelné půdy. Jakoby pod úpatí velehor a dále do vnitrozemí bylo navršeno všechno, co jinde voda odnesla. Tento mechanismus potvrzují obrovské naplaveniny materiálu všeho druhu, například rozsáhlé vnitrozemské *uhelné pánve* či tlusté vrstvy kosterních pozůstatků nesčetných zvířat podél pohoří *Siwalik*. Zde ovšem nejde o stopy biblické potopy. Jsou pozůstatkem jedné, nebo dokonce několika předchozích velkých katastrof. Sopečné činnosti provázející „Potopu“ ovšem můžeme přičíst obrovské vrstvy

úrodného popele a prachu, vyvrženého do atmosféry především atlantickými vulkány (zatím jinak chápaný pojem „ledovcové spraše“ ostatně hovoří sám za sebe!).

Území, jimiž protékají *Indus*, *Eufkrat* a *Tigris*, *Nil*, *Jang-cYiang* (Velká řeka) a *Chuang-che* (Žlutá řeka), jsou právem označována za „kolébky“ velkých *starověkých* kultur. (Historická věda ovšem dodnes nepřipouští existenci **pravěkých** kultur a civilizací mimo Čínu.) Tradice národů obývajících tato území shodně vypráví o tom, že na počátku byla jejich země „vyzdvižena z vody samotnými bohy“, nebo za jejich účinné pomoci.

Toto tvrzení se musí stát dalším vodítkem.

Jak bohové pomohli lidstvu z bláta

Vynoření zbytku amerického kontinentu mělo za následek výrazný pokles hladin světových moří. Nová území začala osychat a jejich využití bylo jen otázkou času. *Egypt* „vylovil z vody a bahna“ bůh *Ptah*, který prý zbudoval zdymadla na nilském kataraktu (zřejmě na druhém), a zkontroloval tak přívaly vod valících se z vnitrozemí. Přebytkovou vodu možná odváděl kanál ústící do Rudého moře. Ale mimo to, jak lze vyčíst ze stylizované mapy „mýtických polí Halu“, zde bylo mohutné říční rameno, jehož vody proudily od *Asjút* na severozápad! Tok ústil do moře za oázou *Bahríja*. Pozůstatkem jeho delty je zřejmě *Katar ská plošina* (viz str. 166-7). Úrodnou plochu mezi tímto vyschlým ramenem a dnešním Nilem protkávala hustá síť zavlažovacích kanálů! Zkázu těchto zařízení a následný vpád pouště až k úrodné hranici okolo dnešního toku Nilu patrně zapříčinil

pokles ve *východoafrickém příkopu*, poruchovém zlomu na rozhraní dvou zemských ker. Také řečiště Nilu se posunulo o řadu kilometrů doprava.

VĚČNÝ VLÁDCE ŘEKL:

ACH, RYCHLE SHROMÁŽDI SVÉ VĚRNÉ! PROTOŽE
VODY STOUNOU

A ZŮSTANOU V NICH JEN OSTRŮVKY. ALE OTEVŘI
DVEŘE I PTÁKŮM

A ZVÍŘATŮM! A VĚNUJ SE PAK PŘÍPRAVĚ NA
DLOUHOU PLAVBU, ABYSTE

JI ZAVČAS MOHLI PODSTOUPIT. HROZNĚ DLOUHO
BUDETE DALEKO OD

SVÝCH RODNÝCH, AŽ NA NĚ ÚPLNĚ ZAPOMENETE.

PŘEŽÍT (SÍDLIT) BUDETE MOCI JEN NA
VRCHOLCÍCH HOR, JEJICHŽ

LESNÍ STRÁNĚ I VŠECHNA NIŽŠÍ ÚPATÍ BUDOU
PONOŘENA JAKO DO

SUDU S VODOU.

VAŠE SOUDNOST A ROZHODNOST BUDOU
PODLOMENY A VAŠE SRDCE

BUDOU JAKO V SÍTI UJAŘMENÍ, NESCHOPNY
ŽÁDNÉHO ŠTASTNÉHO

OKAMŽIKU (DNE, ROKU). NEUSTÁLE SE BUDOU
DOŽADOVAT JEN NÁVRATU

DO PŘEDEŠLÝCH KLIDNÝCH DOB A DO
USPOŘÁDANÝCH ŽIVOTNÍCH

POMĚRŮ.

AVŠAK TAM, KDE BYLA PŘEDTÍM ROZKVELLÁ PŘÍRODA, ZBUDOU JEN PUSTÉ ROKLE A TAM, KDE BYLA VELKOLEPÁ NÁDHERA, BUDOU JEN HOLÉ, POMALU SE Z VOD VYNOŘUJÍCÍ SLEPENINY. NEJHLAVNĚJŠÍ POVINNOSTÍ TVÉHO RODU TEHDY BUDE VYČISTIT BAHNO A UPRAVIT ZEM A TEPRVE PAK ZAČNE PROBLESKOVAT ÚSVIT I K VAŠÍ VLASTNÍ OBŘADNÍ OČISTĚ. ALE HUSTÉ ZÁTARASY A NAPLAVENINY VÁM BUDOU NEUSTÁLE PŘEKÁŽET V DALŠÍM PŘESÍDLOVÁNÍ. PROTO V JIŽNÍCH ČÁSTECH Z NICH VYBUDUJTE ZAVLAŽOVACÍ KANÁLY, JIMIŽ SE ZÚRODŇUJÍCÍ VODA ROZTEČE VŠUDE VŮKOL, ČÍMŽ SI NAVĚKY ZAJISTÍTE PRAVIDELNÉ ZABEZPEČENÍ POTRAVY A ÚRODY. A PAK TEPRVE BUDOU VŠECHNY ZEMĚ OBYVATELNÝMI A VŠE SE OPĚT ROZTOČÍ VE SVÉM VĚČNÉM KOLOBĚHU.

Vlevo originál, vpravo moderní překlad. Čínský důkaz o zániku jednoho „Světa“ – původní Říše Středu. Dosud přehlížený text zaznamenaný nikde jinde neopakovanými

znaky je jednoznačným varováním před biblickou „Potopou světa“. Byl před mnoha tisíciletími vtesán do skalní stěny na hoře *Kou-lou* v pohoří *Chuang* podle mnohem starší předlohy. Aby ho zachránil, nechal tehdy už značně omšelý nápis opsat a přeložit jeden z prvních císařů. Znění v žádném případě nemohla ovlivnit bible ani křesťanští misionáři. Ke zrodu nositele myšlenky křesťanství tehdy scházelo nejméně dva tisíce let...Text ze strany 68 byl publikován pouze jednou, a to v odborné práci, o jejíž existenci vědí jen nemnozí. Tamtéž přiložený překlad, tak jako vždy, když mysl překladatele ovládne konvenční myšlení, nedává kvůli nepochopení základního významu sdělení vůbec žádný smysl. Znaky velmi podobné těmto ideogramům byly nalezeny na několika prastarých bronzových vázách, ale žádný z nich nebyl použit v předchozím textu.

Pokus o oficiální výklad nápisu vlevo: „*Pravděpodobně výčet ulovené zvěře.*“ Takže – zatímco jiné, mnohdy velmi důležité texty prý byly zaznamenávány na bambusové destičky, výsledek „halali“ býval ryt do mědi... Protože **každý**

znak je naprosto odlišný, lze pračínským lovcům jen závidět počet druhů lovné zvěře... Původ tohoto vysoce diferencovaného pravěkého písma zatím je a asi zůstane navždy neřešitelnou sinolo-gickou hádankou, protože schází vodítko, z něhož by bylo možné odvodit logický klíč. Evidentně prokazatelné je jen to, že tyto abstraktní znaky neobsahují „radikály“ a „fonetika“ (viz příklad), na němž „klasické“ čínské písmo odpradávná stojí.

Míru poklesu vodní hladiny v tomto *zlo-movém období* dokladuje skutečnost, že nejnižší místo *Katarsképlošiny*, bývalé říční delty, **leží 133 metrů pod dnešní úrovní hladiny Středozemního moře**. Znamená to, že jeho hladina tehdy ležela o minimálně 80 až 120 metrů výše než dnes. Megalitické komplexy, které jsou dnes zčásti nebo úplně na mořském dně, tedy musely být zbudovány buď v *mezidobí*, *po vynoření Jižní Ameriky*,

anebo ještě mnohem dříve, někdy *před* potopením vulkanických kontinentů.

V uvedeném mezidobí ještě území nad 42. rovnoběžkou pokrýval pevninský ledovec. Obnažením nových obrovských ploch suché země po vynoření zbytku amerického kontinentu *se výrazně změnily poměry a směr stratosférického proudění, jet streamů*. Vliv zvýšeného množství stoupajícího teplého vzduchu na sebe nedal dlouho čekat – *průměrná teplota se výrazně zvýšila a ledová pokrývka na severu Ameriky a Evropy začala rapidně odtávat*. Do oceánu proudilo obrovské množství sladké vody, což snížilo jeho schopnost absorpce tepla. V důsledku toho a zaplavením širokého pobřežního pásu kontinentů se opět poněkud ochladilo. Na konci procesu se hladina ustálila na přibližně dnešní výši.

Podle nedávných výzkumů vznikly alpské ledovce před zhruba 4000 lety – *předtím zde téměř všechnen led roztál!* Shrňme si to.

První osídlenci žili v horách a v horských údolích, tam, kde byl dostatek **pitné vody**. Po poklesu oceánů sestoupili do nížin, které postupně **odvodnili a zúrodnili** přivedením **sladké říční vody**. Tehdejší velmi teplé a vlhké klima panovalo až do konce „**vulkanické zimy**“, která byla **příčinou poslední glaciály**. **Postglaciální vzestup hladin** později donutil lidi opustit pobřeží (například ve Středozeší, v Bretani i jinde) a patrně oddělil od pevniny **Britské ostrovy**. Civilizace, jíž vděčíme za nesčetné megalitické „záhady“, zanikla. Tyto stavby byly zřízeny **v období prvního velkého poklesu hladiny**, po vynoření jihoamerického kontinentu, za

použití později zapomenuté technologie. Záhadné „koleje“ na Maltě i jinde byly vytlačeny do ještě měkkých vápencových naplavenin bývalého mořského dna. Deformace rozchodu ukazuje na tuhnutí na vzduchu, zkreslené pozdější erozí-

Zvýšená průměrná teplota ovzduší vyvolala tání kontinentálního ledovce. Mořské hladiny vystoupily na dnešní úroveň. Pokles průměrných teplot zapříčiněný tímto posledním vzestupem hladiny způsobil další klimatickou změnu. Takřka nedávno, před asi 4-4,5 tisíci let (!) se zrodily současné alpské ledovce a začalo nezadržitelné šíření Sahary. Zatímco se pozornost egyptologů soustřeďuje na těsné okolí Nilu, někde v poušti kolem původního toku čekají na objevitele zbytky

rozsáhlých sídlišť, o kterých dosud nemáme ani ponětí. Vezmeme-li v úvahu mechanismus pohybu mořské hladiny, máme v rukou logický klíč. Vývoj popotop-ních civilizací, jejichž osudy byly i nadále úzce spjaté s vodou, probíhal ve třech hlavních etapách, podstatné části činnosti prvních dvou leží v zapomenutých horských údolích, v poušti nebo pod mořskou hladinou.

O odvodnění *Mezopotámie*, území okolo Eufratu a Tigridu, se podle su-merských legend zasloužil jeden z Anunnaki, bůh *Ninurta*, syn „správce Země *Enlila*“. Přivedl lidi odkudsi z *hor úrodného půlměsíce* do údolní části povodí, aby zúrodnili bahnitou zem. Zecharia Sitchin soudí, že kdesi v těchto horách existovalo cosi jako biogenetická laboratoř bohů –jakoby z ničeho se před 6000 lety spolu se Sumery objevila doslova

záplava užitečných rostlin, ovocných stromů, keřů a zeleniny, které se odtud dostaly i do Evropy a později do celého světa. Dnes už nikoho ani nenapadne, že za celer, mrkev, petržel, květák a mnoho jiných běžných druhů zeleniny, včetně takřka všech ovocných stromů, vděčíme Sumerům.

Také Číňané už před minimálně pěti tisíci lety *pěstovali morušovník a tkali hedvábní* (to prý byla jedna z prvních lidských činností vůbec!). Pěstovali rýži a pět druhů obilovin a různé originální a v ostatním světě až do výprav Marca Póla neznámé druhy rostlin a zeleniny.

Myslím, že nešlo o laboratoře. Setkáváme se s dědictvím přesídlenců z Káasskary, kteří ve svých lodích přivezli „semena všeho živého“, která vložili do tehdy úrodné půdy

horských údolí... Z téhož Světa, **původní Říše Středu**, kdysi dávno připluli i Předkové dnešních Číňanů!

Říše Středu

Číňané, a o tom najdeme množství důkazů v jejich nejstarší literatuře, se považovali za jedinou vyspělou civilizaci světa. Tradiční pojem *Cung-kuo* – *Říše Středu* se dlouhým používáním vžil natolik, že ještě dodnes je součástí oficiálního názvu Čínské lidové republiky.

Podle názoru sinologů se tradiční čínské vnímání světa opíralo o nedis-kutovatelný posvátný fakt, že území, na němž zdánlivě odjakživa sídlila jejich civilizace, je „středem světa“. Tehdy prý ještě neměli žádné zprávy

o dalších pravěkých světových kulturách a do styku občas přicházeli jen se

sousedícími polokočovnými kmeny, které ovšem byly na podstatně nižším stupni vývoje. *Přehlížené, ale podstatně zajímavější je ovšem to, že pojem Říše Středu zahrnuje centrálně řízené území ze všech stran obklopené mořem!* Proč se tak zjevně naivní geografická představa udržela tak dlouho? V čínských legendách přece nacházíme popisy dalekých zemí, vyprávějí dokonce i o zemích ležících „daleko za mořem na východě“ a o „kulatosti nebes“, takže v tom nelze vidět jakousi bláhovou představu primitivů, vnímajících Zemi jako placku obklopenou vodou! Tradice?

Jaké informace se skrývají za tímto tradičním čínským obrazem světa?

Svět čínských legend

Abychom alespoň zčásti pochopili čínský způsob vnímání světa, musíme si ujasnit několik nejzákladnějších pojmů, užívaných v čínských pra-, před-i historických obdobích. Získané poznatky pak postupně konfrontujeme s obsahem legend jiných pradávných civilizací.

Čínské posvátné legendy jsou zaznamenány v početných knihách. Většinou jde o záznam předchozí tisícileté ústní tradice. Sesbírali a sepsali je na pokyn svých vladařů císařští archiváři přibližně v prvním tisíciletí př. n. 1. Jiné jsou kopiemi tisíce let starých kamenorytin. Skály a kameny, do nichž byly vryty, už mezitím značně zvětraly. Z původních nápisů zbyla v horách v nejlepším případě jen nečitelná torza.

Záznamy první dynastie *Sia (Xia)* založené císařem Jú, posledním ze tří legendárních Dávných Vládců, ovšem zčásti padly za oběť „kulturní revoluci“ po převzetí moci dynastií *Šang*. Je smutné a zarážející, že i z toho, co se přes to všechno dochovalo až do našich dnů, byly dosud přeloženy jen útržky. K dispozici jsou pozoruhodná filozofická díla z konce dynastie *Čou* (6. až 3. stol. př. n. 1.). Tyto práce ovšem jsou jen interpretacemi o mnoho tisíc let starších šamanských metafyzických úvah *ojinjan-govém* charakteru čisté energie, jež je zároveň sama v sobě nositelkou základní informace o hmotě, tedy o jakési *výchozí předhmotné nestabilitě „prázdna“*.

Tyto apriorní poznatky, nahrazující Číňanům zcela cizí pojem abstraktního „Boha“, byly v Číně známy odedávna a staly

se základem všech pozdějších čínských filozofických děl. Zbytek dostupných „překladů“ tvoří převážně nekvalifikovaně literárně zpracované pohádkové verze legend. Pohádky jsou jistě krásné, ale převyprávění pohříchu vždy zahladí a zastře závažné informace, jejichž význam mnohdy změní k nepoznání.

Čínské legendy připomínají oboustranné puzzle; druhý obraz se objeví až poté, když si po sestavení viditelného motivu prohlédneme rubovou stranu. V pověsti se zdánlivě nevinným tématem pak s údivem objevíme konkrétní údaje odhalující nebo potvrzující jednoznačný obsah logické informace, obsažené v jiném vyprávění.

Mnohdy je těžké určit posloupnost a legendy se často prolínají. Vypadá to, jako by i zde kdosi rozkouskoval, rozházel a posléze

opět složil původně jednolitý obsáhlý text a zbylé trhliny dodatečně scelil lepidlem alegorií a dobového moralizování. Ale i zde lze vytušit systém, jen na něj přijít!

Pokusme se zašít prasklý měch varhan prahistorie mnohokrát svazovanou dlouhou šňůrkou z různých materiálů, abychom z nich dostali kloudný zvuk. Pak už půjde jen o prstoklad – samotný nástroj je v pořádku a víme už hodně o notách, harmonii i písničkách, které budeme hrát. Můžeme a **musíme** srovnávat, protože výchozí bod nástupu lidstva, které vyrvalo náš dnešní svět z bláta – **je stejný!** Dokažme si to.

Kpoužitým zdrojům

Čínské ideografické znakové písmo, o němž jsem se už zmiňoval, má jednu

obrovskou výhodou: věky a střídání světonázoru *měly vliv pouze na způsob interpretace – ne na význam obrazového záznamu* konkrétních **pojmu**. Stejně jako v případě bible ale asi nikde neexistuje jakýsi celistvý „pra-text“. Možná to zní paradoxně, ale přestože máme k dispozici jen pozdní záznamy ústního podání, zkreslené *vsuvkami* provázejícími posun světonázoru, jsme přesto ve velké výhodě, a to díky ***kontinuitě používání ideo-grafických znaků***. Termíny vyjádřené složenými ideogramy („slovozna-ky“) totiž **lze interpretovat zcela moderním způsobem, aniž by se jakkoli změnila podstata výpovědi**. To je v jazycích precizujících výrazy prostřednictvím hláskového písma velmi obtížné, ne-li zcela nemožné. {*Systémovou* obdobu čínského písma najdeme i v Sumeru a v Egyptě. Egypťané došli ve vývoji písma až tak

daleko, že používali 24 znaků, jimiž mohli snadno zaznamenat fonetiku slov svého jazyka. Užívali jich však pouze v kombinaci s ideogramy, protože kasta „kněží“ **trvala na dodržení tradice!** Egyptští učenci, na rozdíl od moderních lingvistů, dobře věděli proč...)

Toto je vývoj čínského znaku termínu WU– „tančit“; v pořadí: *moderní ideo gram*, *pravěký znak* a zcela vpravo *prapůvodní piktogram* užívaný **před-čínskou civilizací**. Zobrazuje muže a ženu a jejich vzájemný pohyb.

Význam: **„provádět koordinovaný pohyb“; „pohybovat se nebo zaujímat pozice v rámci určitých pravidel“; jednat programově; naprogramované.**

Překlad pravěkého mýtu, jehož zápis (na straně 66 zde dále citovaných knih *Juana Kche Staré čínské mýty a legendy*) v aktuálním překladu vypovídá toto:

„Na vrcholu Nebeské hory byl jen Nebeský pták. Formou se podobal velkému žlutému měchu s otvorem, z něhož vycházel červený oheň, a měl šest samostatných nohou a čtyři křídla. Neměl sice žádné oči, uši, ústa ani nos, ale přesto uměl vydávat tónické zvuky a provádět koordinované pohyby podle pravidel (programu).“

(Zdroj: *San-chaj ting si ech'san-t'ing*)

Otázkou je, jaký *tvar* si představit pod pojmem „měch“, protože kovářský měch vypadá poněkud jinak než pytel, ale i to se dá vypátrat.

Slova shora uvedeného textu připomínají „Ezechielův slovník“, zejména pasáž „... *a chodili spolu a neuchylovali se, všichni chodili tam, kam chtěl duch*“ (volně). Prapodivný „pták“ asi byl jakýmsi technickým zařízením, sloužícím pravděpodobně k létání či k zajištění letového provozu. S obměnou velmi významné formulace „... **neměl žádné oči, uši, ústa ani nos...**“ se v čínských legendách setkáme velmi často. V tomto případě vypovídá o tom, že „Nebeský pták“ *Ti tiang* – Strážce veletoků (nebo „ten, v jehož moci je mocný proud“?) byl **neživou**, ale přesto smysluplně **se** pohybující „bytostí“! Byl to stroj! Byl tím, co Hebrejci nazývají „cheru-bim“? Ani pojem „veletok“ nemusí znamenat velkou řeku; je synonymem „mocného proudu“. Čeho?

Protože překlady starých pramenů buď neexistují, nebo jsou z již uvedených důvodů zkreslené, musela být kvůli maximálnímu přiblížení k originálům legend zvolena svízelná cesta.

Přímo z ideografických znaků původního znění byla speciálně pro účely této knihy přeložena originální znění zápisů tradovaných legend, která uvádím vždy doslovně a bez úprav stylu a slovosledu, který zrcadlově odpovídá předloženým originálům.

K části překladů zde otiskuji příslušnou část záznamu v unifikovaných moderních znacích, do nichž převedl originál Jiian Kche, společně s odkazem na původní zdroj. Vyobrazení původních pravěkých znaků není

k dispozici, jde o znaky moderní čínské znakové sady. Jak jsme si už řekli, obsah textu tím nijak netrpí, protože jejich význam je už po dlouhá tisíciletí identický.

V této knize následně uvedené výtažky a citáty pocházejí z dvoudílné *Čínské mytologie*, sbírky publikované roku 1984 v Pekingu. **Většina z nich dosud ještě nikdy nebyla přeložena do žádného latinkou psaného světového jazyka. Mnohý zde prezentovaný překlad proto lze považovat za světový unikát.** (O zatím jediný ucelenější překlad čínských mýtů se v sedmdesátých letech pokusili Rusové, kteří je však přeložili jinak, neboť i oni je považovali za pouhý soubor bajek o nadpřirozených bytostech.)

Za excerpce těchto textů z původních ideografických znaků i za velmi obětavou všestrannou spolupráci, mnoho cenných rad a další životní ponaučení jsem nesmírně vděčný překladateli, který si, žel, nepřeje být jmenován. Nesouhlasí s mým zde publikovaným názorem, poukazujícím na zneužití původního smyslu tradic významnými protagonisty čínské filozofie.

Jak vzniklo Nebe a Země – legenda o Pchan-ku (z textu Tchaj-pchingju lan)

Původně, když Nebe a Země neexistovaly a nebyly ještě od sebe ani odděleny, to, co nazýváme Univerzem, bylo jen jakousi nekonečně temnou, neustále cirkulující prázdnotou, v níž však bylo všechno rozptýlené. Z této prázdnoty se poznenáhla postupně uhnětlo obrovské vejce. A v tom

obrovském vejci se současně zničehonic ze svého zárodku započal a nakonec i vyvinul a donosil pra-praotec našeho světa, Pchan-ku.

V tom obrovském vejci, postupně narůstaje v obrovského obra, původně klidně spal. Trvalo to deset tisíckrát osmnáct tisíc let, než konečně jednoho dne v tom vejci náhle procitl a probudil se. Otevřel oči, ale všude byla jen temnota! Nebylo tam vůbec nic vidět a kromě toho tam bylo hrozně teplo a dusno až k zalknutí. To ho tak vyděsilo, že se neovládl! Ani nevěděl, jak popadl jakoby velikánskou sekyru a obrovskou silou zaťal do temnoty, která ho obklopovala.

Vzápětí uslyšel praskot: jako kdyby zaráchotily všechny hromy světa a jako kdyby se najednou lámaly a řítily všechny

vesmírné skály a balvany. Obrovské černé vejce najednou puklo a rozdělilo se. Čisté a lehké prvky se zdvihly a utvořily Nebe, zbývající těžké prvky se usadily a společně vytvořily Zemi.

Tedy, jestli předtím byly Nebe a Země navzájem smíšené, teď najednou, po Pchan-kuově jakoby tnutí sekerou, se vzájemně takto oddělily a vytvořily své protikladné vzájemné odlišnosti.

Po takovémto vzájemném oddělení Nebe a Země přemohla Pchan-kua obava, aby se to opět nespojilo a neuzamklo ho zpět do té nesnesitelné temnoty a dusna, a tak rychle hlavou podepřel Nebe a nohama se zabořil do Země. A postavil se tak mezi Nebe a Zemi a začal je od sebe ještě víc odtlačovat a vymezovat jejich osamostatnění. Nebe se

každý den zvedlo o jeden čang a Země taktéž každý den přibyla o jeden čang. Ale rovněž Pchan-kuovo tělo vzrostlo o jeden čang. A tak se zvětšovali po desetitisíci-násobky osmnácti tisíc let, dokud Nebe nedosáhlo své nejvyšší výše a Země největší tloušťky a Pchan-kuovo tělo své nejobrovitější obrovitosti.

A kolik že to jeho tělo nakonec měřilo? Prý až devadesát tisíc li. A tento obrovitánský gigant jako převysoká podpěra držel Nebe a Zemi navzájem od sebe, aby se už nikdy navzájem znovu nesmísily.

(Pokračujeme starověkým textem Ji-š, svitek Wu-jun H-nien-ti)

A neví se, jak dlouho pak ještě stál na té pusté a bez jakýchkoliv forem života Zemi, v

té těžké a strašně namáhavé práci odtlačování Nebe od Země. Ale jen co se mu zdálo, že jsou už Nebe a Země od sebe definitivně navždy odděleny, a že se už nemusí obávat, že by se opět vzájemně smísily, najednou pocítil obrovskou únavu, podobně jako pocítují únavu po těžké práci i lidé. Jenže to bylo tak strašné vyčerpání, že z něho až zemřel.

Ale jen co zemřel, s jeho tělem se začaly dít prapodiivné změny: dech jeho úst se změnil na vítr a oblaka a jeho hlas se změnil v hromobití. Z jeho levého oka vzniklo a zazářilo Slunce a z jeho pravého oka vznikl Měsíc. /Na tomto místě nutno poznamenat, že podle čínských norem hodnot je vše co je na levé straně jangové, tedy pozitivní; na pravé straně jinové – negativní. Např.: pravé oko – Slunce, levé Měsíc apod. {Pozor! Záleží na směru pohledu!} Křesťanští misionáři měli v Číně velké problémy s

vysvětlováním pojmu „po pravici Boží“, protože podle tradičních čínských hodnot to znamená, že by dotyčná osoba vlastně musela být tím nejhorším zločincem.../ *Jeho ruce, nohy a celé tělo se proměnilo v pozemská horstva na všech čtyř světových stranách. Jeho krev se proměnila v řeky a veletoky, jeho šlachy a svaly v cesty a pěšiny, jeho maso a pokožka v úrodné plochy polí, jeho vlasy, obočí a vousy v nebeské hvězdy, ochlupení jeho těla v trávu a stromy, jeho zuby a kosti v drahé kameny, zlato a další vzácné kovy, prostě všechny, i ty nejmenší částičky těla se proměnily v cosi z okolní přírody, a tak Pchan-kuova smrt použila jeho těla ke zrodu a stvoření všech bohatství a krás pozemského života.*

V souvislosti s proměnami Pchan-ku se tradují mnohé další, spíše poetické alternativy závěru legendy. Například že řeky a

potoky vytryskly z jeho očí, mlhy se zrodily v jeho pohledu zastřeném blízkou smrtí atp.

Pchan-ku je počátkem světa a života. Je předkem osmnácti tisíc vodních, pozemských a vzdušných bytostí. Pchan-ku je jednotou protikladů jin a jang, jednotou ženského a mužského principu Stvoření.

Hezké, že. Kdy a jak přišli naši vědátoři na zákonitosti kvantové mechaniky? Kolik objevů tomu muselo předcházet?

Zdá se, že v této legendě dřímá prvo-počátek, scházející v sumerské kosmogonii. Pchan-ku je ztělesněním odstředivých a dostředivých, vzájemně neoddělitelně spojených sil, zrozených v „čemsí“ a z něčeho nedefinovatelného. Jeho „jakoby úderem jakoby sekerou“ je asi míněn přesně ten

„okamžik zero“, jakési „rozhodnutí energie stát se hmotou“, po němž dosud marně pátrají astrofyzikové. Současně jsou do příběhu patrně zahrnuty i odpovídající dva kroky vedoucí ke stvoření Země (jako v mezopotámské legendě), a to v bodě, kde je v textu záměrně duplikována druhá fáze.

Fáze Ia – *„Čisté a lehké prvky se zdvihly a utvořily Nebe, zbývající těžké prvky se usadily a společně vytvořily Zemi (planetu).“*

Fáze Ib – *„Tedy jestliže předtím byly Nebe a Země navzájem smíšené, teď najednou, po Pchan-kuově jakoby tnutí sekerou, se navzájem takto oddělily a vytvořily své protikladné vzájemné odlišnosti.“*

/Je velmi pravděpodobné, že legenda „univerzalizuje“ několik odlišných kos-

mogonických fází. V sumerském podání je „sekerou lb“, která se zabořila do

„sedimentací prvků“ vzniklé praplanety Tiamat, satelit křížujícího Nibiru.

TI – sumersky *zárodek, buňka, vejce*; AMAT – **panna** či cosi panenského.

Tedy „původní panenské vejce“ nebo těleso!/
 /

Tradice pak ostatní dění vysvětluje působením energie protikladných jin-jan-gových nábojů Nebe a Země. Je to jistě pravda, protože, velmi zjednodušeně řečeno, mikrosvět se skládá z částic protikladné vnitřní nábojové polarizace (elektronů a protonů), takže všechno spočívá na jediné bázi, v

tomto případě popisované jako vzájemné působení protikladných sil *jin ajang* (+ –). Zdá se, že se kvantoví fyzikové bádající v super-nanosvětě fotonových vazeb dnes už skoro přiblížili k představám pračínských „šamanů“...

Smyslem našeho bádání není snaha o průnik do složitostí vztahů nejmenších částic hmoty a energie, takže si to pro naše účely raději zhustíme..

Způsob podání legendy o Pchan-ku naznačuje, že čínský výklad **vychází z předpokladu, že jisté věci jsou naprosto samozřejmou součástí obecného povědomí.** Možná že byly.

Zcela jistě to platí pro prapředky Číňanů...

Stvoření člověka

Juan Kche zaznamenal (v kap. 3, oddílu *O prvních organizátorech a zakladatelích života*) obsah knihy *Chua-j-nan-c'*. Ocitujme si podstatnou část:

Dozvěděli jsme se tedy, jak se zrodil svět mezi Nebem a Zemí. Ale jak se v něm zrodili lidé? I zrod lidí je velmi důležitým úsekem jin-jangové „dialektiky „ Velké Změny.

Nuže, jen co skončil vznik Nebe a Země, „dialektická energie „ jejich jin-jangových protikladných nábojů začala způsobovat postupný vývoj živočichů, hmyzu, ryb, ptáků i zvířat, aby nakonec pomocí jangové energie čchi došlo i ke vzniku lidského druhu na Zemi. Tolik Chua-j-nan-c'.

Podle jiné verze vznikl i lidský rod v rámci posmrtné proměny těla Pchan-ku, a to tak,

že z každé jednotlivé „praobrovy“ části vzešlo něco ze všetrovstva světového bytí. Podle jiných pověstí byl Pchan-ku *dvojbytosť*, jejíž ženská část odnosiła a porodila děti, které se staly zárodkem lidstva. I toto je samozřejmě zahrnutelné do celkových čínskýh makrokosmologických představ, nás teď ale zajímají konkrétnější detaily.

Existuje totiž legenda (Juan Kche, str. 79), jejíž podstatné části nejenže odpovídají sumerskému vyprávění (jako by někdo pouze zaměnil jména protagonistů totožného příběhu!), ale naprosto přesně zapadají do celkového rámce, daného nejen neúprosnou vnitřní logikou běhu dřívějšíh, ale i současných pozemských událostí.

Podle této legendy je člověk výsledkem řady pokusů, během nichž lidstvo vyšlechtili „Nadzemšťané“!

Nadpozemský Vládce, Nebeský Žlutý Císař pomocí různých jin jango-vých pokusů inicioval projekt, díky němuž se na Zemi dalo vytvořit a vypěstít lidstvo.

Nejdřív pomocí párového vyšlechtování pozemských lidoopů vyprodukoval smysly velmi dobře vnímající „lidské“ tvory, kteří se dokázali výborně orientovat pomocí uší, očí, úst a nosu a nato za pomoci názorného využívání rostlin a výuky, jak je pěstovat, ale zejména prostřednictvím chování hedvábníka (bource morušového) na morušovníku, vyšlechtil „lidi“,

Nü-wa sice je etymologicky původně nečínské jméno, avšak v Číně je užíváno už od nejpradávnějších dob. Čínský jazyk však jinak slovo-slabiku „vra „ vůbec nezná. Slovo-slabika „*nii*“ je použita výhradně v pojmu „žena“ a ve všech jeho složeninách. Výjimečně je druhotně využito ve slově „otrok“ či služebník, ve smyslu: „*Ty, můj žák (služebník)*“, a už nikde jinde. Také toto slovo je čínskému fonetickému systému zřetelně cizí, třebaže se do čínštiny odkudsi dostalo kdysi v nejpradávnějších dobách, jako by sem skutečně prosáklo z jazyka jakéhosi jiného světa.

Toutéž cestou se pravděpodobně dostalo i do prajazyků jiných národních skupin, které taktéž tradují úctu a význam této mimozemské ženy. Možná že právě ona je fyzickou i genetickou pramáti veškerého lidstva, jejíž mt-DNK objevili berkeleyští vědci u všech žen ze všech koutů světa a zřejmě právem ji symbolicky nazvali „Evou“. Ostatně E-WA – NÜ-WA, to zní skoro stejně...

Velká matka má mnoho jmen. Nii-wa, Nin-mah, *Niva*, římská *Ceres*, u pra-slovanů *Živa*, egyptská *Anat* (obrázek na str. 86), zřejmě i indická *Šaktí*. V hebrejské tradici je jí pravděpodobně *Lilith*.

(Obrázek na straně před Obsahem.)

Na straně 89 – *Bohyně proměnlivých podob* kmene Navajů (bratranců Hopi). *kteří už dokázali výborně užívat svých rukou a nohou k pracovní činnosti. Ale pak jakási nadzemšťanka Nii-wa udělala něco skutečně zásadního v kvalitě dalšího zušlechťování lidských tvorů. Jenže co to bylo, o tom nemáme ani tušení. Zejména ona má zásluhu na tom, že se na této planetě vyšlechtilo toto naše lidstvo, které existuje i dnes.*

(Zdroj: kniha *Chuaj-nan-c'*, kapitola *Šuo linpien*)

Nadpozemský Nebeský Žlutý Císař zde inicioval jistý vývojový proces „dialektiky“ jin-jang, jejíž pomocí zde nejprve vypěstoval lidské (humano-idní) tvory, kteří uměli výborně užívat svých očí a uší, pak je pomocímoru-šovnickových sadů a podobných zahradnických a zemědělských prací vyšlechtil na práce schopné tvory, kteří svých rukou už uměli užívat i k velmi jemným pracovním činnostem.

Pak na Zemi poslal nebešťanku Nii-wu, aby dodělala zbývajících 70 procent, potřebných k završení vypěstění člověka a lidí našeho druhu.

*(Zdroj: **text Tchaj-pchingjú-lan, svitek 78.**)*

Doplňkový komentář k tomuto **doslovně citovanému** textu zní: *Nebeský Nadpozemský Žlutý Císař, ten Prappravěký Nebeský Duch-Vše-věd, když pomocí jistých jin-jangových dialektických procesů vyšlechtil a vytvořil lidi na Zemi, vypěstoval v lidech první duševní schopnosti (umožňující) rolničení a vyrábění hedvábí pomocí morušovníku, tedy to, co se už dá nazvat lidskou myšlenkovou činností, ale až Nii-wa z nich stvořila naše skutečné prapředky, kteří si později své kombinované duševní schopnosti začali zdokonalovat a rozvíjet pro svůj život.*

Kdo je Nú-wa? Nejstarší čínský výkladový slovník se omezuje na krátký údaj :

„Nii-wa byla dávnověká bohyně, která zformovala a stvořila člověka.“

Nápis v rámečku naznačuje, že za tím musíme hledat mnohem víc.

Juan Kche uvádí:

Poté, když se vzájemně od sebe oddělily Nebe a Země, i když už na Zemi začalo bujně růst rostlinstvo i stromy, létat hmyz i ptáci, plavat ryby a ostatní vodní živočichové a pevniny obývalo množství zvířat, nežili na ní ještě stále žádní skuteční lidé. A tak byl tento svět smutný a pustý.

A na tento pustý a smutný svět byla Nebeským Žlutým Císařem poslána nebešťanka Nii-wa. V srdci tu velmi rychle začala pociťovat opuštěnost a osamělost. Zdálo se jí, že na této Zemi něco schází, něco, co by život mezi Nebem a Zemí dělalo veselejším a mnohotvárnějším. Dlouho

*přemýšlela, jak to napravit, a pak se najednou shýbla k blátivé louži, nabrala si z ní do dlaně a prsty začala formovat svou vlastní podobu, až nakonec vymodelovala malou **ženskou** figurku. A jen co ji postavila na zem, ta malá postavička najednou ožila a začala radostně poskakovat a vykřikovat.*

A bohyně ji nazvala „člověkem“.

Myslím, že o hluboké úctě k tradicím, a tudíž i o snaze uchovatpratekty v původním stavu, nelze u Číňanů pochybovat! Přestože zde **vládl** neochvějný patriarchální systém, dočítáme se nejen to, že „naši verzi“ **člověka stvořila bohyně, žena, ale v kontextu s tímto tvrzením i skutečnost, že žena byla tím úplně prvním Člověkem vůbec!** Je to i vysoce logické. Dnes už víme poměrně hodně o *klonování*. **Při** užití tohoto

způsobu rozmnožování jsou samci zcela zbyteční (pánové prominou...)!

První lidskou bytostí nového druhu zákonitě musela být žena.

A i když jeho tělo bylo drobné, ale protože bylo vymodelováno zázračnými rukama bohyně, nebylo ani létajícím ptákem, ani divokým zvířetem, ale jako by v něm bylo cosi z kosmické tvořivé energie a jejich zázračně moudrých schopností.

*Nii-wa ke svému nádhernému výtvoru okamžitě pocítila obrovské sympatie, a tak s nadšením začala nabírat další a další hrsti **naplaveného** bláta a modelovat z nich další a další lidské postavičky. A všechny tyto figurky zpod její rukou vyskakovaly oživené a nebojácně se rozbíhaly po světě,*

všechno si v něm podmaňujete. Slyšíc lidský smích a hlučnou vřavu, bohyně začala být se svou prací velmi spokojená a vůbec se už na světě necítila smutná. Vždyť svět už byl plný jejích malých rozběhlých dětí!

Egyptská bohyně Anat (všimněte si jejího overalu!). Shoda s navajskou symbolikou (obr. strana 89) je nesporná. Říká: „*Postůj a pak vykroč správnou cestou. Jdi středem, ale nikdy neodboč pěšinou vedoucí po zlé levé straně*“ (správná, světlá či Horova cesta, vede po pravici stojící postavy).

(*Výřez z pravé spodní části **obrázku na protější straně.***) Dokonce ještě i z vysoce stylizovaného moderního čínského znaku WA zřejmě lze vyčíst jeho původní obrázkovou podobu. Nahoře vyobrazená ženská postava zde evidentně sedí na obdobě trůnu, na němž jsou tradičně zobrazováni i egyptští faraóni. Na hlavě má „korunu Horního i Dolního Egypta“ – Nebe a Země. Tato žena je tedy

představitelkou absolutní univerzální moci (viz následující kapitoly). V pravé ruce třímá cosi jako štít a kopí – znaky „aktivní záštity“ –, levice drží za hlavou podivné žezlo, ukončené jakousi „šipkou“ ukazující na hieroglyf ptáka.

Vpravo nahoře je „nepřeložitelný“ čínský znak, užívaný pro zcela nečínskou slabiku WA. Jak vidíme, je složen ze dvou částí – opakuje se v něm symbol rovněž nečínské slabiky NU, užívané (s pomínutelnými výjimkami) pouze ve slově „žena“ a ve všech jeho složeninách. Symbol ženy je umístěn vedle nebo spíše zády k obrazci identickému se stylizovaným znázorněním „božského trůnu“, ve znaku je navíc opatřen podstavcem! Jde o původní symbol Velkého domu – PER-AA, jehož zkomolením vznikl pojem „fara“? Považuji za vysoce pravděpodobné, že spojení slabik NU-WA ve skutečnosti znamená: „žena – ta, která má blízko k vyvýšenému **trůnu**“ nebo „žena – **ta**, která je potomkem vyvýšeného **trůnu**“ či „žena – ta, jejíž místo je blízko **trůnu**“. Nejde tedy o jméno v našem slova smyslu, ale o

obdobu složených jmen, například indiánských. Bývají podrobným a mnohdy sáhodlouhým výčtem skutečných nebo přenesených vlastností či schopností nositele a nezřídka se vztahují k jakési významné události.

Z tohoto příkladu vyplývá nutnost interpretovat obsah obrázku (na protější straně), včetně významu hieroglyfů (!) z úplně jiného pohledu než dosud. *Bohyně přemýšlela, jak to udělat, aby lidský život mohl pokračovat jako řeka, která na jednom konci umírá a na druhém se neustále rodí. Hleděla na řeku a vtom přišla na způsob, jak to udělat, aby svět i přes lidské umírání jednou nezůstal prázdný. Vždyť tak jako voda po styku se zemí tvoří podmínky pro zrod rostlinstva, mohli by plodivé činnosti protikladů jin jang využít i lidé! A tak přikázala, aby muž a žena žili spolu a sami počali, rodili a vychovávali své potomky.*

Muž byl tedy za tímto účelem „dopřistvořen“ později.

Od těch dob se život na Zemi převaluje z pokolení na pokolení jako řeka a lidstvo se ze dne na den neustále množí– ? ?

A tito lidé zdělili i pár jejích božských povahových vlastností: každý rok na jaře pořádají velkolepé božské slavnosti, za nichž mladí chlapci a děvčata spolu odcházejí na procházky do přírodních zákoutí, projevující si přitom navzájem city a bez toho, aby k tomu potřebovali nějaký návod, se spolu páří a navzájem se jeden druhému oddávají, dělajíce si přikrývku z hvězdné oblohy a ze zelené trávy a květů si stelou lůžka, aby sami vzájemně pokračovali v božském tvořivém procesu samoplození. A další a další generace obohacují tyto slavnosti o

stále krásnější božské tance, hudbu i další vznešené rituály díky tomu, co mají ve své povaze ze své nadpozemské Matky.

Podobně zkrášlují i svatební obřady, vnášejíce přitom do svého života i mravnost. Mladé nevěsty zároveň vykonávají prosebné obřady u své Nebeské Matky, aby se i ony staly stejněplodonosnými ženami a šťastnými matkami. Tyto svatební obřady jsou v každé zemi jiné, ale všude jsou stejně krásné a božsky vznešené.

Z textu prokazatelně starého minimálně 3000 let zřetelně vyznívá, jak to ve skutečnosti bylo s takzvanými „nevázanými pohanskými svátky plod-nosti“, které

hyperpatriarchální, ženami pohrdající paulistická církev rafinovaně nahradila „Velikonocemi“.

Ženám zasvěcené prastaré **svátky plodnosti**, hold Velké Matce Stvořitelce a schopnosti neustálé obnovy života (u nás se z toho zachovala pomlázka – od „zmladit, omladit“, ne omlátit!), byly prohlášeny za barské a nemorální! Za svátek omlazení lidstva nám byla vnucena morbidní náhrada ve formě lžisvátků oslavujících umučení Ježíše, vzkříšeného v osobě

neexistujícího Krista... Přirozený akt plození byl prohlášen za „hřích“. Protože vše, zač nelze vybrat církevní poplatek, je nemravné...

Patří i toto mezi „hříchy spáchané na lidstvu“, za něž se církev ústy stárnoucího papeže omluvila?

Jenže vzpomínku na Velkou Matku se nepodařilo vymýt! Objevil se „Mariánský kult“, který si katolická církev, mezitím už zbavená možnosti opékat „kacíře“ na hranicích, vzhledem k masovosti jeho vyznavačů po velkém počátečním váhání nakonec přivlastnila i s růžencem. Samozřejmě v poněkud pozměněné podobě... (Více k tématu: *Bestseller v kameni*, kap. *Mariánská zjevení*.)

Lulu a adapa

Postup stvoření člověka v hlavních a podstatných rysech odpovídá obsahu sumerského eposu o velkém vědci *Enkim* (Žlutý Císař?) **a jeho nevlastní sestře *Ninlil***. V

„domě, kde se vdechuje život“, porodila žena Enkiho bratra Enlila *Nin-mah* císařským řezem prvního „lulu“ („mutan-ta“!) a byla tedy společně se dvěma špičkovými vědci Anunnaki spolutvůr-kyní, doslova „vypůjčenou matkou“ lidského pokolení.

„*Stvořila jsem!*“, zvolala poté, co se zrodil první tvor, který měl vtisknout ráz tváři tohoto světa. *Lulu* byl předchůdcem člověka stvořeným Žlutým Císařem, jenž: „... vyprodukoval smysly velmi dobře vnímající humanoidy, kteří se **dokázali výborně orientovat pomocí uší, očí, úst a nosu** (rozumně reagovali na podněty okolního prostředí) a nato za pomoci názorného využívání rostlin a výuky jak je pěstovat... (to je o Ráji!)... vyšlechtil lidi, kteří už dokázali výborně používat svých rukou a nohou k pracovní činnosti

(byli zruční a **cháпали**, co se po nich požaduje).“

Hlavním nedostatkem *lulu*, jak už to *při křížení příbuzných, ale nerovných druhů* bývá, **byla neplodnost**.

„Předlidé“ (*lidu*) se zpočátku nemohli sami množit a museli být podle potřeby neustále znovu „tvořeni“. Enki k tomu ve své „líhni“ měl „*dvakrát sedm porodních bohyň: sedm rodilo dívky a sedm chlapce*“. Logicky tedy musel následovat Niiwě připisovaný a v bibli přísně zahalený proces ústící ve „vyhnání z Ráje“. Jistě stojí za zmínku, že jak Nii-wa (také *Nii-kuo*), tak i Enki bývají zobrazováni s dolní polovinou těla ve formě dvojitého **hada...**

Jisté je, že z Ráje nebyl „vyhnán“ poslušný dělník *lulu*, ale až jeho zdokonalený exemplář, *Adapa*. Ať už se o jeho bytí přičinili Žlutý Císař a Nii-wa, či Enki s Nin-lil, nebylo vypovězení z Ráje trestem! Naopak – *člověk získal svobodu!*

Patříčně poučen byl „vypuštěn z rezervace“, protože „bohové“ viděli, že lidská bytost druhé generace zdědila nejen jejich „obraz“, ale i notnou dávku inteligence.

Ted' už jí nic nebránilo v samostatném šíření po celé planetě. **Proto jsme tady.** Nebýt „dědičného hříchu“, k němuž se ostatně brzy vrátíme, „*nebyl by tu nikdo, kdo by se kvůli němu mohl „ modlit k Bohu a prosit za odpuštění“*“
11 Bůh, k němuž se člověk obrací vždy, když si neví rady, by také nebyl! Člověk si ho sám vymyslel...

V Popol Vuh stojí:

Bohové stvořili člověka, aby pro ně měl kdo pracovat a aby tu byl někdo, kdo by se jim klaněl! Zkusme to obrátit – lidé, kteří zapomněli na své počátky, si Boha vymysleli, aby si čímsi odůvodnili, proč jsou na Zemi!? Nešťastný pokus...

Podle pokračování legendy o Nú-wě byla „druhá velká vlna zalidnění“ jednodušší, už nevyžadovala „modelování“ ani jinou tvůrčí činnost – „povstala“ totiž přímo z vody!

Bohyně prostě „... namočila do vody suchou liánu, mávala jí a všude, kam dopadly vodní kapky, vyskakovali přímo ze země lidé – úplně stejní jako ti, kteří byli předtím pracně stvořeni!“

Podle mého názoru je v této symbolice zakódována vzpomínka *na lidi, kteří přežili Potopu*.

Protože v jiné legendě to byla opět bohyně/stvořitelka Nu-wa („Matka Příroda“), která lidem přispěchala na pomoc, když jim hrozila úplná záhuba. Zbylo jich totiž žalostně málo *poté, když se střetl „bůh ohně“ s „bohem vod“*.

Tento příběh už ovšem je v jiné rovině. Jde totiž o jedinečně zřetelný a neobvykle přesný popis astronomicko-geofyzikálních událostí s nepředstavitelně ničivými následky.

Kosmická katastrofa

Od časů, kdy Nii-wa stvořila na Zemi lidstvo, a od doby, kdy se začalo pomocí svatebních obřadů samo rozmnožovat, uběhlo hrozně moc let klidného života na Zemi. Probíhal bez jakýchkoli neočekávaně zvláštních událostí. Tehdy se lidský rod rychle rozmnožoval ve štěstí a hojnosti.

Až jednou, neví se z jaké příčiny, ale pravděpodobně z nebeských důvodů, se najednou z nebeských výšin přivalila na Zemi katastrofa, která způsobila obrovské změny i na nebeské obloze.

Z NEBESKÉ KLENBY NAJEDNOU PADALY NA ZEM OBROVSKÉ BALVANY A MÍSTO ROSY NÁHLE NA ZEM PADLA, JAKO NEDOZÍRNĚ ROZMĚRNÝ ŽHAVÝ BALVAN, ČÁST JEJÍ NEBESKÉ KLENBY. I POZEMSKÁ PEVNINA KVŮLI TOMU OKAMŽITĚ POPRASKALA A ZAČALA SE PROPADAT DO STRAŠNÉ MOŘSKÉ PROPASTI. A UPROSTŘED TĚCHTO OBROVSKÝCH ZEMSKÝCH POHYBŮ ZAČALY VYTRYSKOVAT ŽHAVÉ

VULKÁNY, ŠIROKO DALEKO ŠÍŘÍCÍ OHEŇ A ŽHAVÉ PLYNY.

VZÁPĚTÍ VŠECHNY PEVNINY ZAPLAVILA OBROVSKÁ VODA, VZDOUVAJÍCÍ SE AŽ DO NEBES, A TAK SE Z VĚTŠINY ZEMĚ STAL JEDEN OBROVSKÝ OCEÁN.

Lidstvo v té děsivé hrůze vůbec nemělo šanci přežít, vždyť zároveň se na ně v tom běsnění vrhala, i na těch kousíčkách ostrůvků, které ještě trčely z vody, vyděšená divoká zvěř, takže se už nedalo uprchnout ani tam.

Takže si umíte představit, jaký děsivý obraz hrůzy se na Zemi najednou objevil!

Nii-wa vidíc, co se s jejími dětmi děje a jak strašně trpí, pocítila obrovský soucit, a aby tato pohroma už dále nepokračovala, rychle se pustila do záchranných prací. Byla to však strašně těžká a namáhavá práce!

Ale lidstvo milující Matka – Nii-wa z lásky ke svým dětem a kvůli jejich štěstí a z obavy o jejich strastiplný osud a obrovské utrpení dokázala udělat tuto strašně těžkou práci, kterou by asi ani nejzdatnější muž vykonat nedokázal! (Doslovná citace překladu) Také čínská pověst „O srážce boha vod *Kung-kunga* s bohem ohně *Ču-žungem*“ a jejich neblahých důsledcích je zcela jednoznačně popisem pádu obrovského kosmického tělesa, rozžhaveného průletem atmosférou. Děsivou událost provázela déšť meteoritů – úlomků odtavených z jeho pláště.

*„V zápase narazili na horu Pu-čou, sloup, který podpíral nebe. Z výšin se valila kamenná lavina a Země se otrásala. „Zvířená mračna prachu se na Zemi usadila **jako sopečný popel.**“*

Tedy výslovně **ne** jako písek nebo obyčejný prach! Bylo to něco zcela výjimečného.

„Bylo vidět, že polovina nebes se rozpadla. Tam, kde předtím svítila obloha, zela velká temná díra.“ (Polovinu oblohy pokryl mrak prachu a dýmu stoupající z kráterů probuzených sopek!)

„Zemi křížem krážem prořaly černé pukliny, otevřely se strmé propasti a temné prohlubně. V lesích vzplály ohně a vody se prudce pohnuly ze svých míst. Následně zalila Zemi vlna, která před sebou divoce hrnula vše živé i neživé, lidi, domy, dobytek, prostě vše, co jí přišlo do cesty.“ ***„Vlny zaplavily souš až po Nebesa a země (ta, na níž jsme žili!) se nakonec proměnila v oceán.“***

(Doslovná citace překladu. Poznámky v závorkách autor.)

Také v tomto vyprávění, v němž vystupují personifikované Síly, je opět použito záměny **následků a příčin. Musí se to obrátit!**

Pro ty, kteří vše znali jen z ústní tradice, to samozřejmě musela být opět Nú-wa, která tentokrát „ve funkci“ Matky Přírody „... *opravila oblohu žhavou maltou z mnoha roztavených barevných kamenů* „. Pověst zdůrazňuje, že takto opravená trhlina je na obloze vidět dodnes. Je to tak! Podle údajů v čínské mytologii je to nesporně – **Mléčná dráha!**

Nohy želvy, které Nú-wa „... *rozestavila jako opěrné sloupy Nebes na čtyři strany světa* „, mají přesnou obdobu v Jobových

„čtyřech rohových pilířích Země“. Tato alegorie není ojedinělá a neskrývá nic menšího než důkaz toho, že **bylo nezbytně nutné nově specifikovat polohu všech světových stran! Katastrofa tedy změnila sklon rotační osy Země!**

(Tato část legendy podporuje domněnku o účelu stavby *Stonehenge*; viz *Tunel do kosmu*, kap. *Studená záhada a Milníky zapomenutého času*.)

Legendy severoamerických indiánů hovoří o tom, že „nová Země“ je opět (!) zavěšena na čtyři provazy upevněné k Nebesům. Obávají se, že i ty se časem přetrhnou jako už několikrát předtím...

Na horské výšiny, nakrátko přeměněné v ostrovy, se kromě zachráněných lidí uchýlili i ptáci a divoká zvěř, která se ve stísněném

prostora stávala nebezpečnou. (V bibli „... zvířata a ptáci přišli kNoemovi“.) Uprostřed země ožil „černý drak“ (vulkán). Z průšvihu lidem znovu pomohla velká bohyně Nú-wa. *„Kolem pevné země navršila obrovskou hráz, kterou (v jednom případě pouze dočasně) zastavila přívaly vod“.*

Příčina – následek; následek – příčina!
Na hranici záplavy se na březích ostrůvků suché země (kopců trčících z vody) navršily obrovské hromady naplavenin – Niiwiny „hráze“.

Zapamatujme si tento aspekt, později se s ním ještě setkáme.

Když Nu-wa dokončila všechnu tuto práci pro záchranu lidstva, konečně si mohla jít odpočinout. My takovému odpočinku

říkáme „smrt“, ale *Nu-wina* „smrt“, to nebyl rozpad a zánik, ale jakýsi druh „odstěhování se“ zpět do vesmírných končin.

Pravěký text (*San-chaj ting; Kánon o vodách a horách*) uvádí, že *Nu-wa* měla jakýsi druh pohyblivého měchu, který mohl pojmout až deset nebešťanů – nadzemšťanů. Podle jiné verze: „Velká bohyně *Nu-wa* nezemřela, ale po dokončení té obrovské práce pro záchranu lidstva nasedla do hromem rachotícího nebeského vozidla, jemuž klestil cestu bílý nebeský had a vznesla se až kamsi do Devátých Nebes, zpět ke Žlutému Císaři na odpočinek. „Odchod „bohů“...“

Myslím, že není co dodat. Jsem hluboce přesvědčen o tom, že **čínské legendy obsahují vzácně kompletní autentický**

popis příčiny a průběhu „Potopy světa“ a s ní spojených dalekosáhlých následků!

Na eurasijském kontinentu přežili obrovskou katastrofu asi jen lidé žijící na svazích velehor, například v Tibetu, a pak ještě různí „Noemové“, kteří na opačném konci světa včas varování utekli do hor. K vlastní záchraně pak použili lodí, postavených ze *smolnatého dřeva stromů horských lesů*. Kmen *Ugha Mongulala – Vyvolení Služebníci* – přežil na zárodku jihoamerické pevniny v „bohy“ zbudovaných „jeskyních“! **Veškeré stopy předchozích kultur zmizely, smeteny obrovskou vlnou, která před zhruba sedmi až osmi tisíci lety oběhla celou zeměkoulí. Pozůstatky dosud čekají na odhalení pod „panenskými vrstvami“ desítky a**

stovky metrů tlustých, mnohdy už zka-
menělých naplavenin. Z hustých lesů
zůstaly jakoby zázrakem stát jen později
zcela vymýcené libanonské cedry a sekvoje
na svazích kalifornských hor.

Veda, kladoucí Potopu (*diluvium*) na
konec „velké doby ledové“ před zhruba
dvanácti tisíci lety, se s největší pravdě-
podobností mýlí – s posledními následky
události se potýkal ještě i Jü, poslední z
Dávných Vládců.

Postava bohyně Nú-wy personifikuje
přírodní síly, ale patrně ji lze ztotožnit i s
Nin-mah, nevlastní sestrou a ženou vládce
Anunnaki Enlila. Příznaky smíšeného kultu
Velké Matky Země nacházíme nejen v Číně a
v Mezo-potámii, **nepochybně k němu**
náleží i sošky takzvaných „Venuší“!

V této souvislosti si nelze nepovšimnout nápadných shod mezi některými *radikály* (str. 70. dole), užívanými v čínských ideografických znacích, a praznaky sumerského klínového písma. Někteří badatelé se domnívají, že se do Číny dostaly se skupinou vysťahovalců po pádu sumerské civilizace. Myslím, že vysvětlení je třeba hledat v událostech mnohem staršího data – *obě písma se nezávisle na sobě vyvinula ze společného základu dávno před vznikem nové civilizace a jejích říší na eurasijském kontinentě.*

Indiánské legendy vědí, že „černohlaví“ (tedy i Číňané, Sumeři a Egypťané) dříve bývali blízkými sousedy na zcela jinak vypadající Zemi...

Inklinace

Šao-chao, nejmladší ze čtyř dcer Boha Slunce *Jen Tiho*, si chodívala hrát **na oblíbené místo na pobřeží Východního moře**. Jednou však došlo k obrovské katastrofě a ona se tam už nikdy víc nevrátila. Podle pověsti se změnila v ptáčka *Šao-čchiao* (vrabečka), který do Východního moře shazoval kamínky a kousky dřeva, které nosil ze severních a západních hor v naději, že ho opět zarovná a *Šao-chao* se bude moci znovu vrátit do šťastných míst dětských her...

Přibližně ve stejnou dobu umístila *Nii-wa* na své nynější místo Mléčnou dráhu, nebeskou záplatu z mnoha roztavených třpytivých kamenů...

Podivné určení místa: „východní moře“. Proč ten důraz na „východní“, když Čína žádné jiné než východní mořské pobřeží nemá?

Stejně tak je mimo řadu legendárních Vládců i *Jen Ti* – bůh Slunce. Vše nasvědčuje tomu, že i tato pověst má přímý vztah k ostrovní pevnině, zmizelé ve „východním moři“ ve víru „tektonické revoluce“.

„(Poté, co se spolu utkali „bůh ohně“ a „bůh vod“) nebe už nikdy nedostalo svůj původní tvar: severozápadní obloha se od té doby trochu naklání, Slunce, Měsíc a hvězdy se přitom nepozorovaně posunují k západu. „ (Pověst o souboji boha ohně s bohem vody)

Tato velmi zřetelná narážka upozorňuje na významné změny na obloze! *Zdá se, že inklinací vyvolávaný jev – zdánlivý posun východu slunce a ostatních nebeských těles mezi obratníky – byl předtím neznámý!*

***Země rotovala v jiném, téměř žádném
sklonu!***

Padající asteroid musel obletět Zemi. Přitom přeletěl Řecko, Himálaj, americký středozápad a dopadl do oceánu poblíž Bermudských ostrovů! Přitom jako by kopíroval **současnou** linii 32. rovnoběžky. K prvnímu kontaktu se zemskou atmosférou došlo zřejmě nad sibiřským územím. Déšť tlakem zkapalných plynů okamžitě zmrazil a konzervoval těla nic netušících mamutů.

Proto pověst o Faethónovi v Řecku, kde skupinka „božských Předků“ zřejmě přežila v pohoří Olympu. Nebo se tam usídlila skupina technicky vyspělých Atlantánů, později „olympských bohů“, která unikla záhube díky znalosti létání? V mohutném kondenzačním pruhu za rozžhaveným asteroidem lze možná vidět i počátek jihoamerického kultu *Opeřeného hada*. V této souvislosti je pozoruhodné například to, že Aztékové, kteří

někdy obětovali bohům hady, použili vždy jen jejich hlavu a kůži – *nikdy neobětovali celé tělo!* To dokladuje jejich představu o podstatě „těla nebeského hada“ a nepřímo potvrzuje řadu dosud uvedených fakt a úvah.

V textu *Šang-chaj-ťing* jsou záznamy o rozličných „zlých démonech“. Jeden z nich *měl lidskou tvář a tělo velmi dlouhého hada s rudou pokožkou. Svýma očima prováděl podivné věci: kroužil kolem Země a shora proměňoval svět v jasný den, anebo temnou noc, přivolával déšť a tuhou zimu. Uměl rozžhavit vzduch do obrovského žáru, který mohl vše spálit nebo vrhat na Zem žhavé balvany.* Opeřený had? Egyptský Sutech?

Jeden z novozélandských mytologických hrdinů přišel na náš svět podivným způsobem – *Mauī-tikitiki* „sestoupil na Zemi

shůry a přitom navštívil svou matku v podsvětí“. Krátce nato se rozhodl zpomalit běh Slunce, protože ho trápilo, že příliš spěchá po obloze a dni jsou pak krátké. *„Se svými pozemskými bratry chytil Slunce do smyčky a bil ho čelistíprabáby Muri-rangy tak dlouho, až zesláblo. Od těch dob se slunce pohybuje po obloze znatelně pomaleji, a den je proto mnohem delší“...*

Něco přilétlo z kosmu a prorazilo zemskou kůru, aby tak „sestoupilo na návštěvu do podsvětí“. Padající těleso by v jistém smyslu opravdu mohlo být „dítětem“ Země, protože taje pozůstatkem téhož mateřského tělesa, *Tiamat* – „té, která dala život“ mnoha asteroidům! Záhadu „prabáby *Muri-rangy*“ by jistě mohla osvětlit správná interpretace dalších tichomořských mýtů. Zatím se zdá, že kosmické těleso zvané „Maui“ bylo příčinou

zpomalení běhu Slunce, tedy **přibrzdění zemské rotace!**

Školní fyzici, ochotní dosadit do svých vzorečků cokoli, se chytají za hlavu. Snadno vám spočítají, že vliv nárazu tělesa předpokládané velikosti je zcela zanedbatelný. Z tohoto pohledu mají jistě pravdu. Jenže Země je neobvyklé nestacionární těleso, které se vzorečkům školní fyziky naprosto vymyká! S obdobným, dosud správně nepochopeným podáním se setkáme u Az-téků. Maui-tikitiki se zde jmenuje *Huitzilopochtli* – **bůh ohně a války** (1) a má ve znaku *ohnivého hada!* **Bohem vody**, bouří a zemětřesení je *Tlaloc* (2), ten má ve znaku *vodního hada...* Huitzilopochtli zabil a rozsekal na kusy svou sestru *Coyolxauhqui* (3). Bohyně představující Zemi se totiž zapletla do povstání čtyř set bohů, které spolu s ní zahubil jednou

ranou... I tato aztécká legenda je evidentně směsicí kdysi exaktních vědomostí.

Samotný dopad asteroidu planetu pocho-
pitelně rozhoupat ani přibrzdit nemohl, pla-
stické těleso Země bylo schopno energii
nárazu pohltit. To lze do jisté míry spočítat.
*Ovšem následky spojené s destabilizací
povrchu mohutnou rázovou vlnou, šířící se
vodními masami a nerovnoměrně
rozmístěným nestejnorodým hlubinným
magmatem, ovšem spočítat neumíme.* Na to
máme příliš málo údajů. Vždyť ve
skutečnosti vůbec nevíme, co je pod našima
nohama a jaká vlastně je tloušťka
kontinentů.

Existuje sice teorie o složení vrstev *NiFe* a
SiMa, ale už mapování pod-povrchových
vrstev měřením podélných a příčných

seismických vln spočívá na odhadech teoretických fyzikálních vlastností vrstev pláště a na domněnkách o vzájemném poměru prvků, obsažených v jednotlivých „slupkách“. Výsledky měření sice krásně potvrzují teorie, na jejichž základě jsou prováděna, ale o jejich univerzální platnosti lze oprávněně pochybovat. (Vejce, nebo slepice?) Co je skutečně „tam dole“, to nikdo neví. Zdá se ale, že v poměru ke zbytku hmoty je povrchová „skořápka“ velice tenká.

Pro lepší představu toho, co mám na mysli, zkuste provést malý pokus: napuštěte nafukovací balónek vodou, položte ho na stůl, vyčkejte, až se uklidní a pak po něm se strany jemně plácněte rukou. Uvidíte jak se rozvlní. Vzájemné působení protichůdných rázových vln povrch balónku rozkmitá a vlnění přitom způsobí jeho pohyb zcela nepředvídatelnými

směry. Převe-deme-li si tento pohyb na plastické těleso s tuhým povrchem, navíc ještě rotující, pochopíme, o čem vypráví čínská legenda tvrdící, že *Zemi křížem krážem prořaly černé pukliny, otevřely se strmé propasti a temné prohlubně.*

Náhlé ponoření dvou velkých nestabilních vulkanických kontinentů ležících na tehdejší rovíně, to nebyla zrovna maličkost. Země není koule, je *geoid*, velmi *nepravidelné rotující těleso*, které se bez vodní slupky vyplňující nerovnosti podobá bramboru (viz obrázek na str. 252). Nejvyšší obvodová rychlost rotující planety je na *rovníku* (v našem případě je to okolo 300 m/s.), kde také působí největší *odstředivá síla*.

Zeměpisný rovník, zakreslený na mapě nebo školním globusu, je linie ve všech bodech

stejně vzdálená od *pólů*, jimiž prochází *rotační osa*. Jenže osa Země je nakloněná. Zemský rovník neleží v rovině ekliptiky: myšlená hrana ekliptické roviny protínající zemský povrch se posunuje mezi obrat-níky nahoru a dolů. Rovník je ve skutečnosti spirála, kreslená na zemskýpovrch špičkou imaginární tužky pevně uchycené ke Slunci. Hrot krátce spočine na *geografickém rovníku* rotující Země pouze na okamžik, když se Slunce na *zdánlivé* pouti mezi obrat-níky nachází přesně v půli cesty a po zlomek sekundy stojí kolmo nad ním.

Z čínských legend ovšem vyplývá, že tomu tak nebylo vždy; poloha rovníku *byla zřejmě stabilní* a původně asi probíhal úplně jinudy než dnes...

Tektonika

Pevninské desky se naklonily do Atlantiku, kde se vulkanická pevnina („Atlantis“) na jejich švu velmi rychle propadla do dutiny; kaverny vzniklé v magmatu enormní sopečnou činností. Průnik železoniklového jádra asteroidu zemskou kůrou na dně oceánu vybudil neuvěřitelně prudkou vulkanickou činnost. Za obludným projektilem vniklo do prostředí tekutého magmatu pod tenkou kůrou mořského dna obrovské množství vody – Atlantik vybuchl jako přetopený parní kotel. Sopky po celé délce podmořského Atlantického valu vychrlily do atmosféry *milíardy tun* lávy, pemzy, prachu, plynů a vodní páry.

Tlustá vrstva pemzy plovoucí na hladině oceánu podle Solona „po celá staletí znemožňovala námořní plavbu za Héraklovými sloupy“. Směsice prachu, páry a

sopečných zplodin, zčásti vymrštěné až nad horní vrstvy atmosféry, se chopilo stratosférické proudění. Severní část kontinentu se pohroužila do temnoty, již velmi dlouho nepronikly sluneční paprsky. Stala se *Ere-bem*, „územím věčného šera“. **Takto vyvolaná umělá klimatická nerovnováha byla skutečnou příčinou tvorby pevninských ledovců!** Toto je řešení problému, jímž jsme se zabývali v knize *Tunel do kosmu*.

Zatímco přibližně v pásmu mezi rovníkem a třicátými rovnoběžkami (sumerská „cesta nebe“!) hustými, vodou napitými mraky probleskovaly hvězdy a vládlo skleníkové klima, opanovala území za čtyřicátou druhou rovnoběžkou severní šířky předlouhá „vulkanická zima“... Vodní mračna, hnaná pod smrtící temný příkrov udržovaný

stratosférickým prouděním, byla oním dlouho hledaným zdrojem a příčinou vytrvalého hustého sněžení. Masy padajícího sněhu se vlastní vahou měnily v modravý led, který se z kotlin na severu nezadržitelně sunul k jihu. Pevninský ledovec rostl a rostl...

Jihoamerická pevninská kra se zprvu propadla hlouběji do atlantického dna. Když se ale dočasná podmořská dutina znovu plnila magmatem, působením efektu srovnatelného s principem činnosti hydraulického lisu, začala se její nadzdvížená západní hrana sunout jako před' gigantického ledoborce na tenkou *nazkánskou kru*, kterou tlačila pod sebe, do vrstvy plastického magmatu. Z oceánu se nejdříve do oblačných výšek pozvedly vrcholky And a mnohem později, po úplném vyplnění atlantické dutiny, se vynořil nad hladinu oceánu i plochý zbytek

jihoamerického kontinentu. Časem se podél *východoafrického tektonického příkopu*, probíhajícího Rudým mořem, jako na obrovském závěsu zhoupla i africká deska. *Na linii zlomu muselo dojít napřed ke zdvihu a později opět k částečnému poklesu.* Tato okolnost je velmi důležitá pro pozdější pátrání po osudu postpotopní civilizace na území Egypta!

To vše naprosto nepopírá teorii *Pangei*, prakontinentu, jehož jednotlivé části plují (driftují) od sebe. Takzvaný „*kontinentální drift*“ se totiž týká desek zemské kůry, **bez ohledu na mizivé procento hmoty, které momentálně náhodou kdesi vyčnívá nad hladinu oceánů.**

Jihoamerická kra bezesporu je součástí původního prakontinentu, ale to v tomto

případě nic neznamena. Důkaz Pangei je v podstatě ryze geologický, vychází se *shodné struktury a vrstvení jistých hornin na obou stranách Atlantiku*. Paleontologicko-biologické nálezy jsou méně průkazné.

Zatím není brán v úvahu možný vznik a zánik dočasných pevninských struktur vulkanického původu (Titánů!). Přitom je už z podstaty věci téměř nemožné, aby tyto dočasné kontinenty nevznikly!

Kontinentální drift a vulkanické ostrovy

V prapočátcích, když se Země formovala z „odštěpku“ (KI), probíhaly na jejím povrchu revoluční pochody. Pevná hmota se prosazovala proti vodě a snažila se utvořit kouli. Prakontinent se rozdělil; hrany

úlomku se postupně zaoblovaly a pevnina se rozevírala jako vějíř.

Tento proces lze jednoduše demonstrovat tím, že si z formelíny uděláme polokouli, jejíž povrch natřeme nějakou barvou, která se láme po zaschnutí. Po ztuhnutí barvy se z polokoule pokusíme vytvarovat kouli. Barevný povrch přitom nutně popraská a na hotové kouli zbudou ostře ohraničené „kontinenty“, plovoucí na plastickém povrchu. Jejich pohybem, *driftem*, se zabývá speciální vědní obor – *tektonika*.

Spojily se svazky v základech země.

Atea se ptá: „O, One-u 'i, jak rostly kořeny země?“

One-u 'i odpověděl: „Dole v hlubině (vodOJe země s ohnivým spodkem,

země ve velké hlubině, země rozprostírající se na všechny strany.“

(Úryvek Zpěvu o stvoření, Atuona, Markézy)

Mechanismus vzniku vulkanických kontinentů je dvojitý:

– Vodou chlazené dno Tichého oceánu (dříve spodní části polokoule) postupně tuhlo, ale bylo ještě velmi nestabilní. Země se zpočátku pohybovala po protáhlé eliptické dráze. Slapové síly Slunce, a mnohdy nepříjemně blízkého Měsíce, společně s tlaky vyvolanými v magmatu posuny a propady na hranách kontinentálních ker, pohybovaly nejen vodou, ale i mořským dnem v mnohem větším rozsahu než dnes. Tento pohyb, i když je ve srovnání s érou počátků Země minimální, dosud neustal.

Trhlinami, které nutně vznikaly tam, kde byla nejvyšší odstředivá síla, tedy na rovníku, se valila na povrch oceánského dna láva. Jejím nakupením, zprvu pod vodou a posléze i nad hladinou, vznikala pohoří s mohutnými sopkami. Tyto pevniny *sloužily jako vyvažovači závaží obrovského setrvačnicku*. Jejich slabinou byla malá tloušťka; byly zrozeny z magmatu a v podstatě na něm „stály“. Oporou jim byly pouze tenké kry mořského dna.

Tento stav mohl trvat prakticky věčně a dále se stabilizovat, ale pád obrovského asteroidu zákonitě porušil křehkou rovnováhu. Vyvolal „tektonickou revoluci“, která v historii planety asi mnoho neznamena. Jistě nebyla první ani poslední. Avšak následky, které příroda dokáže zhojit za několik málo

desetiletí, vždy s okamžitou platností a velmi krutě postihnou veškeré vyšší suchozemské živočichy a zvířata, včetně člověka.

Složení původní části slupky Tiamat (hmota tvořící Pangeu – prazemi, prapevninu) bylo díky způsobu jejího postupného „vývoje“ ze „sluneční prahmoty“ jiné než dnešní skladba zemské kůry. Seismická měření ukázala, že kontinentální kry jsou mnohem tlustší než zemská kůra na dně Tichého oceánu. Protože obsahují převážně prvky s nižší hustotou (SiAl), má se za to, že jsou mnohem hustší směsí plastického magmatu vytlačovány nad úroveň povrchu tvořícího dna oceánů. Kdyby tomu tak nebylo, rozprostírala by se na zemském povrchu jen nekonečná vodní hladina. Chovají se tedy obdobně jako uvolněné ledové kry, mezi nimiž zamrzla tenká vrstva vody, v tomto případě ztuhlé lávy. Základem

atlantického dna, pokrytého větší či menší vrstvou naplavenin, jsou pod vodou vyvřelé horniny.

Logika věci říká, že pokud se silná jihoamerická deska (jedna z částí původního materiálu, vzniklého za obrovského tlaku pod tisíce kilometrů silnou vodosférou Tiamat) odstředivou silou vzdaluje od africké, nahraně lomu stejně silné desky, hlubokou trhlinu mezi nimi okamžitě uzavírá stoupající (vtlačované) magma, jehož tlak působí na obrovskou plochu lomu všemi směry. Tlak vyvíjený na plastické magma vahou plovoucích kontinentů může způsobit, že se v místech poruchy utvářejí podmořské vulkány, jejichž kužely mohou vystoupit až nad hladinu. Takto vznikají ostrovy, které dříve mohly dosáhnout velikosti malých pevnin – vulkanických kontinentů. Tentýž

proces mohou vulkanologové v malém pozorovat „v chodu“ ještě i dnes.

Stabilita těchto útvarů je z geologického hlediska dána pouze tuhostí zemské kůry mořského dna, které je v Tichém oceánu vystaveno bočnímu tlaku masy driftujícího jihoamerického kontinentu! Pokud kůra povolí, musí na obou stranách dojít ke katastrofě, například k náhlému propadu!

Příkladem vzniku kontinentu tohoto typu je Havajské souostroví tvořené vrcholky čtyřiceti vyhaslých a dvou činných vulkánů, vyrůstajících nad hladinu z hloubky 5000 metrů. Činná sopka *Mauna loa*, 4179 m n. m., je se svými 9179 metry zdaleka nejvyšší horou světa – budeme-li ji ovšem měřit od mořského dna.

Atmosféra

Extrémně tenká zemská kůra dna Pacifiku je gigantickou „jizvou“ na ráně vzniklé po srážce s měsícem Nibiru, který doslova „ustřelil“ část tuhé hmoty jádra vodní planety Tiamat. Představíme-li si původně lehce eliptické těleso po bočním nárazu, který z něj vyrval zhruba polovinu hmoty, je vše, co následovalo, naprosto logické. Tento pohled na věc vysvětluje mnohou „neřešitelnou vědeckou hádanku“. Mimo jiné zde nalezneme i odpovědná otázku, jak vlastně vznikla pozemská atmosféra.

Na *obnaženou* žhavou polotekutou vrstvu se hrnula voda, protože, jak víme ze zkušeností sesbíraných za kosmických letů, každé hmotné těleso (bez ohledu na to, zda rotuje, či ne) má snahu vytvořit v prostoru kouli.

Kromě toho to bylo „z kopce“... Tichý oceán je ve skutečnosti oním v bibli popsaným „místem, kam ustoupily vody, aby se na druhé straně vynořila suchá zem“! Musela tam zpočátku být obrovská hloubka a tedy i odpovídající tlak!

Voda zde okamžitě po srážce přišla do přímého kontaktu s obrovskou masou žhavého hlubinného magmatu. Pod vysokým tlakem se její molekuly na žhavé kontaktní ploše štěpily na vodík a kyslík. Jako v nestvůrném chemickém konvertoru probíhaly další spontánní reakce, uvolněný vodík umožnil vznik mnoha kyselin a následně sloučenin ve formě solí, převážně NaCl. Povrch planety brzy pokrývaly tlusté vrstvy usazenin podobných kotelnímu kameni.

Země tedy neprodukovala svou atmosféru tisíce a miliony let – prudčeji „vydechla“ v geologicky směšně krátkém okamžiku! Ohromnou jizvu nakonec přece jen zchladil oceán a na dně postupně ztuhla láva. (Složení zemského nitra nebude jinačí než složení vrstev pár kilometrů pod povrchem Tichého oceánu.) Původní usazeniny se v průběhu dalších procesů postupně měnily, byly rozměňňovány a opět tuhly pod tlakem navršené lávy, aby vzápětí byly opět rozlámány a zpřevráceny obrovskými zemětřeseními a dopady velkých úlomků „sesterských těles“ pozůstalých po srážce.

Vyvřeliny, sedimenty a metamorfované horniny. Nic víc. Představa, že se jednou dozvíme, jak vypadal původní povrch, je přinejmenším iluzorní. Naše geologie je schopna zkoumat pouze stav, který se ustálil

ve velmi pozdním období. V životě planety teprve včera.

Hovořit proto o nějakém „geologickém datování“ a žonglovat s čísly v řádech milionů a miliard let je, velmi diplomaticky řečeno, iluzorní.

Mimochodem – obal knihy zdobí unikátní fotografie Ivana Sarana. Zkamenělé stopy obutého člověka opírajícího se při chůzi o tlustou hůl našel v málo navštěvované zátocce na ostrově Korfu. Jsou tak jako maltské „koleje“ vtlačeny do tehdy měkké vápenkové vrstvy, dnes náhodně obnažené neúnavným mořem. Nebyl to žádný bájný obr, nosil boty velikosti 38... Ostatní stopy dávno pohltilo moře. A představte si – podle geologického datování se tam procházel před

více než milionem let! To už není směšné, ale přímo tragické...

Úvahy o vzniku vody postupným uvolňováním z hornin, a posléze atmosférického kyslíku činností anaerobních řas a zelených rostlin, jsou sice pěkné, ale nereálné. Jisté je, že látková výměna planktonu a rostlin atmosférický kyslík do jisté míry *regeneruje*, ale *dosud nikdo uspokojivě nevysvětlil, proč naše ovzduší obsahuje zhruba 78 % dusíku.*

Hlubina návratu

Čínská legenda tvrdí: „*Na jihovýchodě se vytvořila velká prohlubeň, a proto tím směrem tečou velké i malé řeky. Je to bezedná hlubina, která se nikdy nenaplní. Jmenuje se Hlubina návratu.*“

Návratu? A **kam?** *Vrátit se mohu jen tam, kde jsem už byl!*

S největší pravděpodobností jde o jeden z odkazů na původní mateřskou pevninu vulkanického původu, která se rozkládala *ji-hovýchodně* – samozřejmě z pohledu současné Říše Středu – *tedy v Tichém oceánu* Hlubina, v níž zmizela, musela být v očích předků skutečně bezedná.

Uzemí poblíž vulkánů byla odedávna vyhledávána pro neobyčejnou plodnost půdy, prosycené minerály uvolněnými ze zvětralé lávy a sopečného popela. Velmi často zde vyvěrají horké prameny a úroda se sklízí i třikrát do roka. Malé pozemské ráje. Jaký rozdíl od nížin Jižní Ameriky, které vystoupily nad hladinu oceánu po zatím poslední katastrofě, kde na zanedbatelné

vrstvičce humusu rostou jen deštné pralesy, čerpající sporou výživu prakticky z vlastní podstaty! V nich „kočující“ kmeny nemají téměř žádnou možnost dalšího vývoje. Odtud zcela jistě žádná velká kultura nevzešla, utekly sem pouze její zbytky vytlačené evropskými bělochy.

Lidé odedávna nepobývali v těsném sousedství „posvátných“ sopek proto, že by se vyžívali v nebezpečí, ale právě se shora uvedených důvodů. Někdy to mohlo dopadnout velice špatně, jako v případě Santorinu, Pompejí a Herculanea...

Čínské zmínky o *pěti božských vrcholcích na východě* patrně dokazují znalost „ostrova bohů“ – pohoří vystupujícího z oceánu. Podle hopijských legend byl zřejmě tentýž ostrov,

na němž stálo prastaré *Tiahuanaco*, „zárodkem“ jihoamerické pevniny.

Pověst „O ptačím císařství za východním mořem“ vydává svědectví o tom, že Číňané věděli překvapivě mnoho o kultuře obývajících vzdálený kontinent. Podává přesný popis vládnoucí hierarchie, jejíž hodnostáři byli snadno rozpoznatelní podle proslulých ***obleků z ptačího peří!***

Ve zmínkách o „božských vrcholcích plujících sem a tam“ se pravděpodobně zrcadlí poznatky o nestálých ostrovech, které se až do uklidnění pohybu tektonických ker nečekaně vynořovaly a potápěly v místech, kde předtím byla pevnina. Také mýty polynéských národů obsahují nepřeborné množství informací o nestálých ostrovech. Hovoří se v nich o plovoucím mechu, jílu (?),

o „z nebes svržených troskách“ a o ohromném množství „hoblin“ (třísek) a jiných organických zbytků, vytvářejících na hladině oceánu řasami prorostlé a poměrně stabilní ostrovy, z nichž některé dokonce pokrývala vegetace. Takový ostrov (pod vlastníma nohama) bylo opravdu možné chytit na udici – ostatně myslím, že častěji než očekávanou rybu... (Bylo atlantickou obdobou bájně *Sargasové moře*, na jehož místě rostou mořské řasy dodnes?)

„Mizejících ostrovů“ prvního typu využili během exodu na nový kontinent vystěhovalci (Hopi), kteří pluli od jednoho k druhému. Aztékové o nich mluví jako o *potápějících se kamenech*, po nichž přešli na druhou stranu „vod“.

Podmořské pohoří na nazkánské tektonické desce, na niž se jihoamerický kontinent dodnes posouvá, se dříve táhlo až k pobřeží. Všechny jeho nejvyšší vrcholky dnes jsou asi 1400 metrů pod hladinou oceánu, zatímco dřívější mořský přístav *Tiahuanaco* dnes můžete navštívit v nadmořské výšce přes 3000 metrů.

Z původního řetězce ostrovů ční nad hladinu jen kužely mohutných sopek na *Rapa nui* („Velikonoční ostrov“). Legendy zdejších domorodců pozoruhodně zapadají do celkového obrazu. Podle nich sem s předky připlul náčelník *Hotu Matua* poté, když všichni museli narychlo opustit pravlast, veliký ostrov, který se náhle začal propadat pod hladinu. Jak ale našli zrovna tento ostrůvek, ztracený v oceánu tisíce kilometrů od nejbližší pevniny?

Jednoduše: Zoufalému náčelníkovi se zjevil bůh *Make Make* a přenesl ho vzduchem daleko na sever. Ukázal mu *Rapa má* a poté se s ním vrátil zpět. Hotu Matua pak se svými lidmi vyplul najisto...

Pověst Hopijů o tom, že jejich původní pravlast, „svět“, se pozvolna ponořil do oceánu, zatímco jiná velká pevnina se z něho pozvolna vynořila, tak získává nečekanou podporu nejen v tichomořském, ale i v čínském podání.

Mnohokrát už jsem se zmínil o hopijských legendách. Je čas seznámit se s nimi blíže. Pojdme tedy k Hopi, kmeni indiánů, zemědělců, kteří dnes už dlouhá staletí žijí na jihu Severní Ameriky – a srovnávejme.

Legendy Hopi

Neuvěřitelné vyprávění náčelníka Bílého medvěda začíná slovy: „ *Toto je historie mých předků a klanů, které přišly do této části světa. Kontinent, na němž předtím dlouho žil můj lid, se potápěl pod hladinu moře a lidé ho museli opustit.* „ Museli proto putovat k novému světadílu, který se pomalu vynořoval z moře na východě. Náš, podle nich v pořadí Čtvrtý Svět, nazývají Hopiové *Tóovákachi*.

Prastaré časy a Třetí svět

Náčelník Bílý medvěd byl odmala postupně zasvěcován do prastarých tradovaných legend. Znaje nazpaměť tak dokonale, že se při jejich opakování nikdy ani v nejmenším detailu neodchýlí od textu. Vypráví:

„Podle informací zachovávaných ústním podáním jsme předtím, než jsme přišli na Třetí a poté na Čtvrtý Svět, na němž žijeme dosud, žili už na dvou jiných Světech.“

„Na Prvním Světě stvořilo (božstvo) Táíowa člověka. Táíowa stvořilo všechny věci v tomto vesmíru. Neexistuje nic, co by nebylo dílem Táíowa. Místu, kde přebývá, se říká „výšiny“, ale mnozí ho nazývají Nebem. Nikdo neví, kde to je, ale odtud řídí Vesmír. Dalo člověku rozum, vědomosti a všechno, co potřebuje k životu. A dalo mu i Zákon a povinnosti, které má v této části Vesmíru splnit.“

*(Aztékové říkají „Tvůrci všech věcí“ Omoteotl – **Pán** podvojnosti. Byl ženou i mužem současně, nebo bezpohlavní?)*

„První Svět byl zničen ohněm, protože lidé propadli zlu. Ale náš lid, ti, kteří se později měli stát Hopiji, katastrofu přežil, protože byl vyvolen, aby uchoval zvěst o těch časech a přenesl ji časem až do současnosti.“

*„Druhý Svět byl zničen ledem. Náš lid opět přežil a přišel do Třetího Světa, **na třetí světadíl.**“*

Na jiném místě se dozvíme, že lidé tentokrát výjimečně za nic nemohli – katastrofu způsobilo Táiowa: nechtíc „nepřevrátilo Zemi úplně vzhůru nohama, jak to občas dělá (!), ale jen napůl, takže všechno zamrzlo „...“

*„Jméno Třetího Světa bylo **Kásskara**. Jen málo lidí dnes ještě zná význam tohoto*

slova. Znamená „**mateřská pevnina**“.
Říkáme mu také

„Sluneční země“, protože si rádi připomínáme slunce a zemi, které nás udržují naživu.“

„Káasskara byla kontinent, možná ten, který dnes nazýváte Mu nebo Le-muria. Ležel větším dílem jižně od rovníku, na severu byla jen malá část. Byla to krásná země a ve srovnání s dneškem to byl téměř ráj. Museli jsme pracovat, ale ne těžce. Od počátků v Prvním Světě jsme se drželi plánu našeho Stvořitele a pěstovali si potravu sami. V těch dávných časech jsme si za potravu zvolili kukuřici, přenesli ji s sebou i na Druhý a Třetí Svět a živí nás dodnes. Hopi tedy znají kukuřici už od Prvního Světa. „ /Zmínka o poloze Třetího Světa,

ležícího na rovníku, je velmi významná. Souvisí nejen s předchozí úvahou o pravděpodobném místě vzniku vulkanických pevnin, ale později se s ní, ve skryté, ale jednoznačně interpretovatelné formě, ještě setkáme v čínské legendě!/

*„Znalosti, které jsme hledali a které nám byly dány, byly znalostmi o rostlinách a zvířatech. Chtěli jsme vědět, **co dává listům zeleň a květům jejich barvu. Uměli jsme komunikovat s rostlinami i zvěří. Měli jsme to, čemu říkáte vědecké poznatky, ale neužívali jsme jich k výrobě věcí, které člověk potřebuje k tomu, aby si podmanil jiné lidi.**“*

„Lidé si vážili jeden druhého. Klany sice měly vlastní náčelníky, ale ti byli všichni pod vedením jediného duchovního vůdce. Klany se střídaly, takže každý z nich po jistou dobu vykonával vládu a staral se o to,

abychom plnili své povinnosti a odpovědnosti, a bděl nad tím, jak žijeme. Když jsme zdědili tento světadíl, byl u moci klan Luku. Proto byl náčelník tohoto klanu vládcem Kásskary.“

I „A svěřuji ti vládu nad tímto světem od Olam po Olam!“/

(Olam = 1 sumerský sar = 3600 let... Viz Tunel do kosmu, kap. III; Sar)

„Zpočátku bylo všechno dobré. Časem ale lidé začali ztrácet vzájemnou úctu, zprvu jen někteří, ale pak jich bylo čím dál víc. Toužili po postavení a moci, chtěli svůj podíl. A obzvlášť lidé z klanu Luku, jen vůdci tohoto klanu ještě zůstali věrni Zákonu.“

*„Na východ od nás byl jiný kontinent, pro jeho polohu jsme ho nazývali **Taláwaitíchqua**. V jazyce Hopi znamená 'tíchqua' zemi, kontinent, první část slova znamená 'ráno' nebo 'východ slunce'. Mezi tímto kontinentem a námi se rozprostírala ohromná vodní plocha. „„Na počátku Třetího světa byli tamní lidé stejní jako my. Všichni jsme přece byli stejného božského původu. **Měli dokonce i stejné symboly jako my**. Ale jak šel čas, měnili se více než my. Začali pátrat po tajemstvích Tvůrce, po těch, která člověk nesmí znát. Jsou totiž tajemství, která patří jen božstvu, a tím, že po nich začali pátrat, porušili tento zákon.“*

„Člověk totiž v podstatě má stejnou moc jako Tvůrce, ale Tvůrce si pro sebe nechává tajemství, která člověk nesmí znát.“

„Když mne můj strýc kdysi dávno přivedl do Oirabi a ukázal mi skalní kresbu tryskového letadla, které je mnohem starší než ty dnešní, řekl mi,“ vzpomíná Bílý medvěd: „Bude velice krásné létat znovu vzduchem tak, jak to náš lid dříve uměl. Když se někde velmi daleko stane katastrofa, bude možné přivést postiženým potravu, léky a nářadí. Jenže letadla budou používána také k tomu, aby zabíjela lidi, kteří jsou stovky mil daleko. Tím lidé poruší zákon bohů.“

„Jak od sebe chcete oddělit tyto věci, „ pokračoval náčelník „když pátráte po tom, co lidé ještě neumí správně používat?“

„Víte ten, kdo něco vynalezne, kde začíná a končí jeho odpovědnost?“

„Tvůrce nám řekl: **Chcete-li být mými dětmi, nesmíte své vědomosti užívat k tomu, abyste dobývali, ničili, zabíjeli nebo zneužívali něčeho, co jsem vám dal. Pokud tento zákon nebudete dodržovat, už nebudete mými dětmi!**“

Přeskočme teď pasáž pojednávající o tom, jak velekněžka na Východním kontinentě obloudila božstvo (Poseidon a Kleito?), zneužila „síly takto získaných informací“ a chytře se zmocnila vlády. Podmanila si celý kontinent a pak rozšířila svůj vliv i na Evropu a Afriku. Pomáhali jí přitom učenci, protože **„učený muž ještě nemusí být dobrý člověk“**. Příběh Hopi totiž pokračuje líčením fascinujících událostí, které nás teď zajímají nejvíce.

*„Obyvatelé Taláwaitíchquy, Východního kontinentu (s nejvyšší pravděpodobností jde o Solónovu Atlantis), **tedy** odkryli mnohá tajemství Tvůrce, která člověk nesmí znát. **Přišli na to všechno příliš brzy, nebyli ještě na dostatečně vysoké duchovní úrovni, a proto těchto znalostí zneužili k tomu, aby porobili ostatní národy. Tím narušili božský pořádek. Mnozí přitom dokonce přišli o život.**“*

„Kromě toho prozkoumali i planety. Letěli k nim, ale nemohli tam bydlet, protože všechny tyto planety byly mrtvé. Museli tedy zůstat na staré Zemi.“

„Nakonec se obrátili proti Káaskaře. Věděli, že jsme byli duchovně a morálně silnější než oni, a záviděli nám to. Proto chtěla jejich

vládkyně dobýt a podrobit si i naši zem. Hrozila našemu vládci, že soustředí všechny své kosmické lodě nad naším kontinentem a zničí nás shora. Ale on se nepodvolil. Tehdy probíhaly četné rozhovory, všichni velcí muži té doby rokovali na nekonečných shromážděních (dnes tomu říkáme „diplomatická setkání na nejvyšší úrovni).“

*„Také někteří lidé na Káaskaře zatoužili po moci a postavení. **Jejich víra slábla a měli už jen málo úcty k ostatním.** Časem vedl špatný vliv cizí vládkyně k tomu, že jsme se rozštěpili a někteří, **ti, kteří neoprávněně toužili po moci, se přiklonili na její stranu.** Tajně zradili zákony své kultury a říkali si: Přidáme-li se na její stranu a podpoříme její požadavky, dostaneme později možná dobrý podíl.“*

„Zlí získali převahu. Vypátrali mnoho tajemství Tvůrce, která člověk nesmí znát, ale Hopi se na tom nepodíleli. Byli mírumilovným lidem a chtěli jím zůstat.“

„Vůdcové se scházeli znovu a znovu, ale skupina těch, kteří zneužívali vědu, byla stále silnější, až nakonec přišli, aby lid, jehož součástí byli i předkové Hopijů, pomocí jejich vynálezů –produktů moci –přepadli.“

Příběh dále popisuje **masivní vzdušné útoky, při nichž bylo užíváno „spalujících a vysušujících magnetických sil“** (viz také čínskou „pohádku“ *O lukostřelci I a deseti sluncích*).

Ale „ lidé, kteří ani v této době nesešli z cesty Stvořitele, byli svoláni na jisté místo, aby byli zachráněni.“

„Lidé Káasskary měli znalosti srovnatelné se znalostmi protivníka, ale užívali jich jen k mírovým účelům. Prozkoumali tajemství přírody a znali Moc Tvůrce skrytou v živých věcech. Ale nebránili se jejím užitím, ani když byli napadeni.“

„Když nám běloši kus po kuse brali naši zem, nebránili jsme se. Jen jsme říkali: To není správné!, jak nám to náš Tvůrce nařídil. Víme, že ne my, ale oni budou nakonec zničeni. „ (Tento přístup mi něco velice připomíná! Jakže to bylo s tím: „nastav i druhou tvář“?)

Napadení se nebránili aktivně, dostali k dispozici cosi jako ochranný štít. Bílý medvěd nezná princip jeho funkce, ví pouze tolik, že *„blesk doletěl jen k němu a tam explodoval. Dovnitř neprošel. „ (Hopijským dětem,*

pečlivě vyučovaným tradici, je to vysvětlováno pomocí převrácené misky“ *ty jsi pod ní, a když něco padá, nemůže ti to způsobit bolest.*“ Bílého medvěda učila ústnímu podání legend jeho babička; musel všechno, co mu vyprávěla, opakovat doslova a s naprostou přesností. Pokud se spletl, zastavila ho a trpělivě mu celou pasáž zopakovala.)

„Takže všechny bomby, nebo co to bylo, explodovaly kdesi ve výškách, protože štít chránil všechny lidi, kteří měli být zachráněni, a proto byli svoláni na určité místo. Jen oni přežili; města byla napadena a všichni v nich zahynuli.“

Povědomí o možnosti záchrany určitého množství lidí shromážděných na jistém místě je velmi staré. Myšlenka o „záchraně 144 000 vyvolených“ nakonec prosákla i do

„učení“ některých dnešních sekt a církví. „Nakonec“ –jak říkávala babička Bílého medvěda – *„někdo asi stiskl špatný knoflík a oba kontinenty se potopily. Nebyla to žádná velká potopa, ne celá Země byla zničena a ne všichni lidé zahynuli.“*

„Taláwaitíchqua velmi rychle zmizela v oceánu, avšak i Třetí Svět se začal pomalu, ale nezadržitelně potápět.“

„Myslím, že to nakonec byl sám Tvůrce, který použil svou moc, aby nás oddělil od těch věcí, které od nás držel daleko,“ míní starý indián.

Neuvěřitelná historie, že? Ale dříve, než s blahosklonným (či blboklon-ným?) úsměvem mávneme rukou nad pošetilým blábolením indiánské stařenky a jejího

senilního vnuka, měli bychom dát dohromady jedna a jedna.

Je jisté, že hopijské podání historie klade obrovský důraz na morálku. Proto se nelze divit, že většina událostí je interpretována na platformě – „zlý člověk“ kontra „trestající božstvo“. Jistě, naši praprapředkové (a nakonec ani předhistoričtí „bohové“) nebyli žádní andělé a mocenské šarvátky až po války v globálním měřítku asi také nejsou zrovna nový „vynález“. Jenže zde ve finále nešlo o následky účinku zbraní, ale **jednoznačně o neočekávanou kosmickou událost**, „zásah samotného Táiowa“!

Došlo snad k zoufalému útoku na Kásskaru proto, že dobyvatelé znali nevyhnutelný osud Východního kontinentu? Utonulo jejich invazní, (nebo záchranné) loďstvo beze zbytku

ve zdivočelém oceánu? Upadala morálka Káaskařanů pod tlakem znalosti „věcí příštích“? Věděli tehdejší vůdci lidstva už 120 let předem, že „jejich Svět“ čeká zkáza? Odhadli Atlantané špatně rozsah neodvratné katastrofy a Káaskara, která se měla stát spásou, se začala zcela neočekávaně potápět? (V legendách jsou zmínky o tom, že

se na novém kontinentě – Čtvrtém Světě – pokoušeli uchytit i ztroskotanci z „druhé strany“, ale nebyli kačínami vpuštěni!)

Zanikající Káaskaru opustilo mnoho klanů. Z nich Ohňový, Hadí, Pavouci, Ještěrčí, Orlí, Vodní, klan Luku a další „důležité klany“ (!), byly na novou pevninu dopraveny – na létajících štítech kačín. Jiné kamsi odvezli „velcí železní ptáci“. Třetí skupina plula na lodích podél ostrovů, které se za nimi pomalu

potápěly do oceánu... „*Velikonočníostrov, přes který jsme přešli, je jediný, který zůstal na hladině.*“

Toto je jedna z nesmírně důležitých poznámek, umožňujících přibližnou lokalizaci potopeného kontinentu.

V každé lodi byl jeden kačina, jehož úkolem bylo přivést lidi na novou zem. „*Kačiny na ně mluvily (udílely rady a povely), lidé ale neměli tu čest hovořit s nimi.*“ Opět jedna narážka na chování připomínající spíše *ro-bota/ mentora* než samostatně jednající inteligentní bytost.

Skutečně zarážející je všemi světovými legendami potvrzená zákonitost, s níž je lidstvo vrháno zpět do primitivity přibližně v období, v němž dosáhne zhruba dnešní

vědeckotechnické úrovni; když „začne získávat úroveň znalostí Tvůrce“. Za touto neúprosnou pravidelností lze tušit jakousi periodicitu, kterou jistě lze vypočítat. Jen mít dostatek přesnějších dat...

Kačiny

Bájný kontinent „X“ v Tichém oceánu, *země Mu, Gondwana, Káasskara, Třetí Svět* legendy Hopi. Na jiném než zde citovaném místě hopijských legend stojí, že tam žily všechny možné rasy, včetně černochů a lidí s bílou pletí! A navrch ještě i to, že zde společně s nimi, už od dob *Prvního Světa* (!), pobývaly bytosti zvané *kyápchina* (v množném čísle *kyákyapchiny*), z literatury známé jako „kačiny“. Byli to *ti silní odedávna, muži na slovo vzatí, čili ti, jež bylo nutno poslouchat?*

Kačina (na Havaji *kahuna* – vědoucň) se dá přeložit jako „velký ctěný mudrc“. Slovo *čínakani* znamená v jazyce Hopi „výhonek“, například výhonek rostliny. Interpretace výrazu může znít „velký ctěný mudrc s výhonky“, nebo také (a tuto variantu nabízí Bílý medvěd) „velký ctěný mudrc pečující o lidské výhonky“.

Hopi tvrdí, že kačiny přišly na Zemi z vesmíru. Ne však z našeho planetárního systému, **ale z mnohem vzdálenějších planet zahrnutých pod pojem *Tóonáotakha*, „což znamená, že jsou si blízké ne ve fyzické, ale v duchovní souvislosti, protože všichni jejich obyvatelé nesou stejnou odpovědnost a pracují společně“**. Tedy jakýsi „Svaz planet“. „Je-lihož jich je dvanáct, lze je také nazvat Společenstvím dvanácti planet.“

Nejpozději zde začne každému, kdo se pohrouží do četby legend zaznamenaných Blumrichem, běhat mráz po zádech. Podivný pocit výrazně zesílí, vzpomeneme-li na *dvanáct hvězdiček* v diadému přízračných „mariánských zjevení“, která už po několik staletí varovně zdvihají prst a poslední dobou už nás dokonce naléhavě prosí, *abychom dostali rozum!*

Hlásí se i nám kačiny, služebníci bytostí, které kdysi lidem dovolily přejít na stále se zvětšující kousek země v oceánu mezi znepřátelenými kontinenty? Přenechali jim Tiahuanaco, předtím posvátnou základnu, o níž hovoří *Akakorská kronika* Ugha Mongulalů? Jisté je, že zorganizovali nejen exodus obrovského množství lidí a „záchytný tábor“ na vynořující se pevnině, ale významně zasáhli do pozdějšího vývoje obyvatel Jižní

Ameriky i zbytku světa. Jenže ne všichni Atlantané tenkrát zahynuli, a s nimi přežila i dobyvačná morálka a nenasytná touha po návratu k bývalé moci. Podle Hopi se někteří z nich, jak už víme, dostali až na tiahuanacký kontinent a žádali o přijetí. Byli odmítnuti a museli odejít.

Kam? O tom až na jiném místě.

Velikonoční ostrov

Mnoho badatelů se zatím bezúspěšně pokoušelo rozluštit tajemství záhadných soch a *ahu* na Velikonočním ostrově. Nebojte se, nehodlám se zabývat způsobem výroby ani dopravou soch. To rád přenechám jiným, protože, jak říká má borgská přítelkyně „*Není to relevantní.*“ Mám ale návrh:

Co kdybychom umělé útvary na ostrově, který zřejmě je posledním nad vodu čnícím kouskem bývalého kontinentu (odtud se táhne řetěz zmíněných ostrovů, vrcholků horského hřebene, který je v současnosti 4 tisíce metrů pod hladinou), brali jako součásti jakési „plastické mapy“? Není to přehnané! Příležitostně se po světě setkáváme s mnohem rozsáhlejšími účelově upravenými krajinnými celky!

Pak by totiž rozmístění jednotlivých soch a *ahu* mohlo *symbolizovat polohu sídlišť a hlavních měst pravěkých národů!* Pohled soch **se** upírá směrem, jímž odešly.

Jednotlivé sochy mohly být kýmsi přistavovány podle toho, kde usadil vystěhovalce z Kásskary. Tedy cosi jako do jisté doby aktualizovaná kamenná kronika osídlení Světa

číslo čtyři... Myslím, že pozůstatky na Velikonočním ostrově nelze posuzovat jako dílo lokální kultury, ale v daleko hlubším kontextu. A pak tu ještě jsou „runy“ na tabulkách *rongo-rongo*, podobné nejen znakům nalezeným na tisících dosud nerozluštěných „pečetí“ kultury z údolí řeky Indu, ale do značné míry i těm, které použil tvůrce nápisu v pohoří Chuang.

Shrnutí, porovnání a nové otázky

1/ Potopení *Taláwaitíchquy* (Atlantis) a poté i *Kásskary*; vynoření jihoamerického kontinentu; ***druhá*** (smíšená) *tiahuanacká kultura*.

2/ Aztékové a Hopi pod vedením kačín za nepříznivého počasí prchali k novému kontinentu. Do toho padal „černý déšť“ a

duly vířivé větry, přinášející ledový chlad. Slunce na čas „zmizelo“. Toto počasí vytrvalo ještě dlouho poté, když dorazili do *Tíwanaka* (Tiahuanaca), které tehdy **prokazatelně bylo mořským přístavem.**

3/ Skalní nápis v čínském pohoří Chuang je varováním před nesmírnou záplavou. *Věčný Vládce* nabádá ke stavbě lodí a zakládání skladů potravin na vrcholcích nejvyšších hor. „*Hrozně dlouho budete daleko od svých rodiných, až na ně úplně zapomenete.*“ Dnes už zcela nečitelný nápis byl s největší pravděpodobností pouze kopií mnohem staršího originálu.

4/ Odkud ve skutečnosti vyplul Utnapištim, jehož speciálně upravená obrovská loď údajně nakonec přistála na nejvyšší hoře pohoří *Úrodného půlměsíce*¹. Byli sem zahrnani

větrem a proudy poté, když se za jejich zády v posledních křečích potopil Třetí Svět, či Atlantis?

5) Část *původního* obyvatelstva území Číny asi přežila na vrcholcích hor, zejména v Tibetu. Smísila se s příchozími ze zaniklého kontinentu, jichž byla pravděpodobně menšina. Měli však znalosti, kvůli nimž byli považováni za „božstva“. Odtud pochází pestrá směsice lokálních legend, jejichž rekové (jako např. Fu Si) oplývají znalostmi zřetelně převyšujícími možnosti i chápání domorodců.^{6/} Pravlna osídlení obou Amerik vyšla z Tiahuanacu a z okolí jezera *Titicaca*. Odtud se postupně šířila po jihoamerickém území, které se pozvolna vynořovalo z oceánu. Duchovní a administrativní centrum Tiahuanacu (o rozloze dnešního Los Angeles!) nakonec padlo za oběť

zemětřesení, vyvolanému prudkým tektonickým posunem. Přitom se přes něj přelily vody jezera Titicaca, které bylo předtím mnohem větší. Vykopávky ve zdejších naplaveninách obsahují kromě nepřeberného množství různorodých artefaktů i kosterní pozůstatky snad statisíců lidí...

7) Naše prvotní rekonstrukce části biblického příběhu synů národa Noah a dlouhé pouti jeho arch do rámce událostí nepochybně zapadá.

Přinejmenším jeden z ohrožených kontinentů byl včas evakuován. To samo o sobě svědčí o obrovských astronomických a geofyzikálních znalostech! „Bohové“ si nejenže byli s obrovským předstihem vědomi nebezpečí blížícího se z kosmu, ale patrně

dokázali odhadnout i místo dopadu a jeho následky!

Pozdější Aztékové, Navahové a Hopi, „praobyvatelé“ Jižní a Střední Ameriky přišli z Třetího světa. Přivedly je sem kačiny, které je krátce před katastrofou ochránily před ničivou silou zbraní Atlantů.

Pravděpodobně ze severu a severozápadu Káaskary přišli i *Ainu* (jejich domy napodobují obrovské lodě, ovšem nikoli kosmické!), *Japonci*, *Eskymáci* i *dnešní Číňané*. Na obou stranách oceánu se setkáváme s převahou představitelů „mongoloidní rasy“. (K „černohlavým“ se hrdě hlásili také Sumeři a Egypťané!)

V Jižní Americe nacházíme i stopy představitelů bílé a negroidní rasy. Žili zde mnohem

dříve, než ústup pevninských ledovců umožnil příchod **druhé vlny** přistěhovalců, migrujících na americké území od severu přes Beringovu úžinu.

Legendy podpořené řadou „nemožných nálezů“ tvrdí, že po jistou dobu existovalo námořní obchodní spojení mezi Starým a Novým světem. Ale o tom možná až někdy jindy.

Je čas vrátit se do Číny. Co o tom všem vědí zdejší legendy?

S nesmírnou trpělivostí zhotovený obřadní pískový obrazec šestnácti podob *Černého boha* Navajů. Jeho pravou líc zdobí souhvězdí *Plejád* {*vpravo dole zvětšeno*). Postranní ohraničení obrazce, vytvořené prodlouženým tělem postavy se „sukýnkou“, obsahuje ve spodní části **osm** znaků (~) a **devět** znaků (+). Čísla 8 a 9 byla **všemi** starými kulturami

považována za posvátná. Rostlina uprostřed (pravděpodobně kukuřice) symbolizuje pramen životní energie vyvěrající z takto znázorněné podstaty všeho. Základním předpokladem funkčnosti a rovnováhy uvedeného systému je harmonie v rámci dokonale vyvážené bipolarity! Narušení kteréhokoli prvku **musí** vyvolat změnu stavu. Obrazec nepochybně demonstruje totožný princip, jako čínský *jin jang* a pravděpodobně zahrnuje i „*Cestu (lépe Proměny!) tvořivé energie TE*“.

Pravládci – Žlutý Císař a Fu Si

Nejstarším tradovaným čínským vládcem je *Žlutý Císař*, o němž **se** zachovaly jen nejasné zmínky. Po něm nastupuje záhadný *Fu Si*, který podle nepřiliš jistých odhadů historiků žil zhruba v letech 2852 až 2738 př. n. 1. Mohlo to ale být kdykoli v postpotopních letech mezi 4468 a 2205 př. n. 1.

Fu Si byl podivuhodná osobnost. Pocházel ze „šťastné země Chua-su ležící **na severozápad od Říše Středu. Ta země však byla vzdálena několik desítek tisíc li, tak daleko, že už jen ta vzdálenost odradila každého, kdo by se tam chtěl vypravit pěšky či na koni, na voze nebo člunu. Někteří lidé se tam chtěli jít podívat, ale zůstalo jen při přání.**“

Zde je druhá část geografické hádanky! „Říši Středu“ zde **totiž jednoznačně nemůže být míněna ta dnešní! Šlo o území, které leželo na rovníku („ve středu Země“)** protínajícím bývalý kontinent – **Zemi slunce!**

Proč to?

Tvrzení, že na severozápadě ve vzdálenosti *několika desítek tisíc li* (to je čínský způsob vyjádření *absolutního maxima* – **nekonečna!**) existovala mnohem vyspělejší civilizace než jejich, se naprosto vymyká tradičnímu čínskému chápání světa; nehledě k tomu, že tímto směrem bychom zřejmě skončili poblíž Uralu, a tam prokazatelně nikdy, ani v pre– a prahistorii, žádná civilizovaná kultura nežila! Navíc je zde zmínka o člunu!

(viz Juan Kche, str. 88)

„Tato šťastná země neměla císaře ani dvořany, vládce ani úředníky. Její obyvatelé nepropadali zvráceným vášním ani zákeřným touhám a žili ve stavu původní přirozenosti. Živili se dary přírody a žili šťastně ve vzájemném porozumění. Nikdo

nikomu nic nezáviděl, nikdo na nikoho nežárlil. Nebylo divu, že se muži i ženy dožívali vysokého věku. Každý žil tak dlouho, jak si v hloubi svého srdce přál.“

(Ne, to opravdu **není** pokračování vyprávění Hopi! To je **čínská** legenda!)

„Byla to země bez nebezpečí. Když lidé skočili do ohně, nemuseli se bát, že shoří. Když skočili do vody, nemuseli se bát, že se utopí. Dokonce i ne-

beským prostorem se mohli pohybovat volně, jako by chodili po pozemských cestách, po rovné zemi.

Mraky ani mlhy jim nebránily v tom, aby viděli do dálek, blesky jim neoslepovaly oči a hrom je neohlušil.“

(Jako kdyby tu kdosi nestydatě opisoval z Popol Vuh!) „Obyvatelé země rodu Chua-su tedy nebyli obyčejnými lidmi. Nebyli to sice nebeští bohové, ale zřejmě polobohové, kteří zůstali, aby žili na Zemi.“

(Znovu:... Asové, nordičtí bohové v čele s Votanem, **byli lidskými bytostmi**

vyššího řádu, které v sobě měly celou hamindža – božskou sílu – ZNALOSTI!

Totéž v podstatě tvrdí i Hopi.)

Nebeské žebříky

Jedno zdejší děvče Beze Jména se zatoulalo k Jezeru hromobití, ležícímu uprostřed hlubokých hor. Na jeho břehu uvidělo stopy obrovského člověka a vydalo se po nich. Ale jen se její nohy ocitly v cizích šlépějích,

pocítila podivné vzrušení a pochopila, že v ní započal nový život. Brzy porodila chlapce, kterému dala jméno Fu Si.

Přímo ukázkový případ jednoho z mnoha „neposkvrněných početí“.

Syn „nebeského ducha, boha hromů“, zdědil po otci různé božské schopnosti, které mimo jiné projevoval tím, že „*uměl nejen kdykoli vystoupit do Nebe po nebeských žebřících, ale i vrátit se po nich zpět na Zemi*“.

„Nebyly to žádné dřevěné nebo bambusové žebříky jako ty, po kterých lezeme na střechu. Byly dvojmo druhu: jeden měl podobu horského vrcholu postaveného z obrovských kamenů a druhý, v podobě obrovského stromu, byla konstrukce ze

stromových kmenů. Žádný nebyl zbudován lidskými silami.“

„Kopec ani stromy tu nebyly z lidské moci, protože obyčejné kopce nemohou sloužit bohům jako nebeské žebříky. Takové kopce stojí jen v pohoří Kchun-lun, které se podobá pávu s roztaženým ocasem. A každý ví, že v tomto pohoří stál i palác Vládce Severních Nebes Cuan-sua...“

(viz Juan Kche, str. 89) Pohoří Kchun-lun-šan odděluje od pouště Taklamakan Tibetskou náhorní plošinu, která je Číňanům čím je Řekům Olymp. Odtud prý kdysi přišli bohové... Pohled na fyzickou mapu světa ovšem rychle odhalí, že myšleno je **celé** obrovské pohoří Himaláje, které, obrátíme-li mapu vzhůru nohama, opravdu připomíná páva! Odkud to Číňané věděli?

Silný tabák, že? A jakže vypadal a kde rostl takový „strom, po kterém se lezlo do Nebe“? „Žebříky“ byly dvojího typu – „**hora bohů**“ **je umělá** kamenná pyramida. Druhý typ, často popisovaný jako „umělý strom“, tvořila **mohutná nebetyčná konstrukce z „dřevěných kmenů“**.

No jistě! Obrázků takových výtvorů bohů existuje velice mnoho. A neudiví, že některé sloupy znázorněné po stranách zikkuratů a pyramid odpovídají uvedenému popisu! Jenže ve zmíněné lokalitě žádné umělé hory nejsou. Alespoň dnes už ne.

Velmi důležitá je další informace:

Stromy Tchien-mu (zvané Tchien-ti – Nebeské žebříky) „rostou uprostřed Země, a proto neurhají žádný stín. Slunce

putuje po nebeské klenbě přesně kolmo nad ně.“ MUSELY stát **přesně** na rovníku! Ale kudy pak vedl rovník? Nebo ještě jinak –***jaké pohoří a na kterém kontinentu neslo název Kchun-lun původně?***

„Když pod nimi někdo zakřičí, hlas se ihned ztratí v nebeském prostoru a nevrátí se žádná ozvěna.“

/Navrhuji: To, co je proneseno ve spodní části konstrukce, se nakonec bez ozvěny ztratí v nebeském prostoru... Tento „strom“ nápadně připomíná popis konstrukce obrovské antény.../

Stromy Tien-ti nemají jen neobyčejné vlastnosti, ale i nezvyklý tvar: *„Jejich rovný kmen se zdvihá kolmo až do Devátých Nebes. Nemají větve, jen úplně nahoře korunu ve*

tvaru deštníku z pokřivených, splývajících a navzájem propletených větví. I jejich kořeny vypadají stejně...“

*Na ostrově Tonangakava, jenž je mezi ostrovy Mataaho a Talakite, rostl obrovský strom **toa**. Jeho větve sahaly až do nebe a vládce nebes 'Eituma-tupu 'a sestoupil po tomto stromě na zem. (Z mýtů souostroví **Tonga**)*

Si-ting

Fu Simu je připisován objev *trigramů*, grafického způsobu znázornění

„dialektické proměny“ protikladů sil Jang (+) základní znak [----] a Jin (-)

znázorněný [----]. Tento základní systém později (asi 800 př. n. 1.) pravděpodobně

umožnil srozumitelný záznam do té doby jen ústně předávaných poznatků „šamanů“, známý jako / *Ťing – Kniha proměn* (původně ***Si-ťing – Fu Siho kánon!***), která je nejstarší dosud známou čínskou literární pa-

matkou. Je poněkud pošetile považována za „šamanskou příručku, která k věštbám využívala variabilního systému 64 hexagramů jin jang“. Připomeňme si, že pojem SI (první vyobrazený znak) znamená **astronom!**

Také v jiných kulturních okruzích se původní rozsáhlé a velmi diferencované astronomické vědomosti postupně staly základem astrologie a předpovídání budoucnosti. Myšlenka, že náš osud je v mnoha ohledech závislý na „přízni hvězd“, je prastará a má velmi racionální základ. (Tím ovšem nechci zahájit

diskusi o platnosti či neplatnosti závěrů dnešní astrologie...)

Někteří myslí, že pravěcí čínští šamani, kteří ve svých „věštech praktikách“ operovali s jin jangovými trigramy a hexagramy, touto cestou dokonce přesně určili i jednotlivé kvalitativní stavy Věčné energie Te...

Ale ne! Bylo to naopak! Oni z toho vycházeli! Pak nepřekvapí nedávné zjištění, že se jejich výpočty „až neuvěřitelně podobají“ matematickým operacím, prováděným kvantovými fyziky pomocí binárních trojkombinací v podobě tzv. fotonových bitů a kreditů. (Tab. 2)

Oba systémy jsou shodné!

Tuším, že mnoho původních znalostí se skrývá v posvátných, tibetskými mnichy střežených knihách *Tandzur* a *Kandžur*, z nichž mimochodem dosud není přeloženo prakticky nic.

Věštby čínských šamanů bývaly zapisovány rydlem na spodní desky želvích krunýřů. Je prapodivné, že tento materiál nebyl použit i k záznamu jiných důležitých textů. Lidé (oficiálně) začali psát na bambusové destičky až poté, „když ve 3. století př. n. 1. vynalezli štětec“. (Jak kde.) „Popsané bambusové destičky ve vlhku plesnivěly a nakonec shnily“... (S „kanoni-zováním“ knih i s kvalitou a platností vědeckých názorů už máme jisté zkušenosti.) Kdo chce, uvěří...

Můj letos čtyřletý syn už vloni zjistil, že bláto se na bílou stěnu domu velice dobře nanáší

roztřepeným koncem klacíku, a to ještě neměl k ruce bambus...

Štětce se prý mohl jako psací náčiní prosadit až tehdy, když byl objeven materiál, na který se jím dalo psát!

Viděl jsem tři tisíciletí starou tiskovou matici stránky tibetské knihy *Kandžur'*. Pohádce o tom, že lidé, schopní vyrábět precizní ryté předlohy, s jejichž pomocí **byla** na „papír“ podobný velmi jemné rohoži (je vyráběn z vláken listů bambusu) **vytištěna** zmíněná tisícistránková díla (!), *vymysleli* štětec až tři století před „naším letopočtem“, prostě nevěřím.

Fu Si musel na území dnešní Číny nalézt zbytek místních lidí (nebo vy-stěhovalců) na značně zpozdilém nebo zbídačelém stupni

vývoje. Byl to on, kdo jim přinesl oheň, a aby nehladověli, naučil je lovit ptáky a ryby do sítí i vařit a opékat maso. Oheň („Fu Siho blesk“...) jim ale nedal, museli později na způsob jeho zapalování pomocí tření dvou vhodných dřev přijít sami. Velmi podivné – oheň údajně používal nesporně primitivnější „pe-kingský člověk“ už tisíce let předtím! Podivný evoluční vývoj...

Fu Siho potomci sídlili v jihozápadní části Říše Středu, v oblasti zvané *Pa-kuo*. Fu Siho syn *Sien Niao* měl syna *Čcheng-lia* a ten se stal otcem *Chou-čaoa*, praotce kmenů *Pa*. Na jeho území rostly i mohutné stromy *Ťien-mu*, „nebeské žebříky“.

/Prvotní vlast „kmene Pa“ tedy nebyla v Číně! Jak vyplývá z popisu vlastností „stromů Ťien-mu“, musela **ležet** na

rovníku. Pravlastí, v pořadí druhou, tedy *na počátku nového osidlování světa*, už je myšlena *oblast na dnešním čínském území*. Smísení těchto nepochopených pojmů dosud znemožňovalo správnou interpretaci legend./

„Vpravlasti (nové!) kmene Pa žil za dávných časů bohatýr Ping-tiin. Osada, z níž pocházel, byla hluboko v horách pohoří Wu-luo-čung-li. V této divoké hornaté krajině žily ještě čtyři další kmene, potomci rodů Fan, Sen, Siang a Ceng. Všechny domorodé kmene bydlely v začouzených černých jeskyních, jen kmen Pa žil v jeskyních, které byly zevnitř krásně červené,“ praví legenda.

Z pokračování vyplývá, že náčelník kmene Pa, na rozdíl od bohatým pocházejících z místních kmenů, vlastnil *kovové zbraně (železné?)* a brázdil vodu v *keramickém člunu*. Z toho nelze než usoudit, že ony

„uvnitř krásně červené jeskyně“ byly ve skutečnosti **budovy z pálených cihel!**

Legenda užitím smysluplných kontrastů poukazuje na skutečnost, že kmen Pa, na nějž se postupně nabalovaly klany polozdivočelých lidí, kteří patrně přežili v horském masivu Himaláje, přišel odjinud. Jeho příslušníci využívali poznatků vysoce nadřazených znalostem domorodců. **Jao**

Prvním z takzvaných Dávných Vládců byl císař *Jao*; v konfucián-ské tradici je prvním z *Dokonalých Vládců*. Císař Jao údajně spravoval Čínu kolem roku 2356 př. n. l. Byl prý vladařem natolik spravedlivým, že ve stáří abdikoval ve prospěch neznámého, chudobného, ale velmi moudrého a šlechtného muže *Suna* a dal mu i své dvě dcery za manželky. Zdá se, že nepřilíš početné

obyvatelstvo tehdy ještě žilo jen v horách a znalo pojem soukromého vlastnictví.

Sun

se tedy stal druhým z Velkých a Dokonalých Vládců. Žil a vládl v letech 2255 až 2205 př. n. 1. Vládou tohoto muže končí *čínský pravěk* a nastupuje *čínský starověk*. Horská sídliště patrně pomalu začínala „praskat ve švech“.

Nadešel čas naplnit další z požadavků vtesaných do skalní stěny písmem Pravlasti:

NEJHLAVNĚJŠÍ POVINNOSTI TVÉHO RODU TEHDY BUDE VYČISTIT
BAHNO A UPRAVIT TERÉN A TEPRVE AŽ PAK ZAČNE
PROBLESKOVAT ÚSVIT I K VAŠI VLASTNI

OBŘADNÍ OČISTĚ.

ALE HUSTÉ ZÁTARASY A NAPLAVENINY VÁM BUDOU NEUSTÁLE PŘEKÁŽET V DALŠÍM PŘESÍDLOVÁNÍ.

PROTO V JIŽNÍCH ČÁSTECH Z NICH VYBUDUJTE ZAVLAŽOVACÍ KANÁLY, JIMIŽ SE ZÚRODŇUJÍCÍ VODA ROZTEČE VŠUDE VŮKOL, ČÍMŽ SI NAVĚKY ZAJISTÍTE PRAVIDELNÉ ZABEZPEČENÍ POTRAVY A ÚRODY.

TAK SE NAKONEC VŠECHNY ZEMĚ STANOU USPOKOJIVĚ OBYVATELNÝMI A OPĚT SE VŠE ROZTOČÍ SVÝM SPRÁVNÝM VĚČNÝM KOLOBĚHEM.

Ju – třetí Dávný Vládce – otec zakladatele dynastie Sia (Xia) („vlády řádu a kultury“)

Posledním ze tří čínských Dávných Vládců byl *Ju*. Tento muž neznámého původu se objevil za Šunovy vlády přesně v pravý čas. Tradice říká, že dokázal sjednotit a nadchnout lidi myšlenkou odvodnění a zúrodnění

obrovského území v povodí Žluté a Velké řeky! Na práci, které věnoval celý život, se podílely statisíce nadšených lidí, kteří ho po Šunově smrti přijali za svého císaře.

Jú neměl matku (!) a podle legendy přišel na svět tak, že „vyletěl na draku z břicha mrtvého boha *Kuena*“. Ten totiž svého času *uzmul z paláce boha Severních Nebes kouzelnou „rostoucí hlínu“*, kterou pak *shazoval z nebe na zem. Všude, kam dopadl byť jen malý kousíček, začala růst suchá země, která se vynořovala z hlubin záplavy, pokrývající Zemi od obzoru po obzor. Když se o tom dozvěděl Vládce Severních Nebes Čuan-su, přikázal bohům, aby Kuena zabili a znovu posbírali všechnu „rostoucí hlínu“ na Zemi. Tak se stalo, že povodeň **zase** zaplavila celou Říši Středu.*

Místo, kde Kuena zabili, se nacházelo **na „severním konci krajů Pod-nebesí, tam, kde slunce nikdy nesvítí“**... (Vida, zase Erebus!)

Kuen byl sice mrtev, ale jeho neklidný duch dál bezmocně bloudil po zemi. Všichni, jež žádal o pomoc, se báli Čuan-súa a trvalo dlouho, než našel mudrce, který mu vysvětlil, že život ve skutečnosti nemá konec. Je vlastně jako ta rostoucí hlína – neustále se rozrůstá. Uklidněný Kuen se vrátil zpět na místo své smrti. Tam z jeho ducha nakonec vyklíčil nový život; byl započat jeho pokračovatel.

Protože jeho mrtvé tělo leželo na zemi už celé tři roky, a přesto bylo stále nedotčené, Vládce Severních Nebes zděšený myšlenkou, že by se Kuen nakonec mohl proměnit ve

zlého škodlivého ducha, poslal jednoho z nebeských bohů, aby mrtvolu rozpáral posvátným mečem. Avšak jen zatař, vyletěl z Kuenova břicha žlutý drak, na jehož hřbetě jako na koni seděl mladý Jú, vtělení Kuenova ducha, který na něm pospíchal rovnou do Nebes...

Tolik prastará legenda.

Opravdu pozoruhodné vyprávění. Vysvětlení je prosté, ale vyžaduje jistou dávku představivosti. Představte si, že vyhlížíte z vrtulníku letícího nad zdánlivě nekonečnou vodní hladinou. Pak se v dáli objeví ostrov. Blížíte se – a on roste. Roste tak dlouho, až nakonec úplně vytlačí ze zorného úhlu moře. „Rostoucí hlína“!...

Kuen byl ve skutečnosti stroj! Letoun jednoho z těch, kteří možná pátrali po místech vhodných k osídlení – mapovali území čnící nad vodami. Ale pravděpodobnější je, že Jú nesouhlasil s postupem ostatních „bohů“, nebo možná něco nepěkného provedl. Zkrátka: sebral **mapy** a uletěl – dezertoval. Případ „padlého anděla“. Snad proto, aby unikl pronásledovatelům, riskoval a zřejmě vletěl do mračna prachových částic v atmosféře na severu. Zmizel jim z očí, a ti ho považovali za mrtvého. Stroj se však brzy nato poškodil, takže musel nouzově přistát v „zemi věčného šera“.

Napřed se snažil dostat k lidem, ale ti se ho báli a nikdo z nich mu stejně nemohl nijak pomoci. Nakonec se moudře vrátil zpět k letounu.

Tři roky nato byl napohled intaktní stroj náhodně objeven jiným pilotem. „Vládce Severních Nebes“ se obával, aby stroj nepadl do lidských rukou (opět snaha chránit člověka před „zlým duchem“ vyspělé technologie?), nebo snad toho, aby trosky pohonu nezamořily okolí. Pilot tedy byl vyzván, aby zjistil, co se stalo, a stroj případně úplně zničil.

K jeho překvapení „z břicha kuenu“ vystoupil živý Jii, kterého pak na svém „žlutém draku“ vzal samozřejmě s sebou.

Legenda praví, že Vládce Severních Nebes pochopil, že pevnou vůli nelze zlomit, a nechal proto Jita žít. Nechtěl ho však nechat mezi bohy na Nebesích, aby tam (znovu) neudělal nějakou neplechu či nezpůsobil rozbroje. Proto ho poslal zpět na Zem s

těžkým úkolem. Aby měl od něj navždy pokoj, dal mu na cestu dokonce i rostoucí hlínu, ale zároveň se postaral

o to, aby mu cesta do Nebes zůstala navždy uzavřena.

Rebel Jii, který předtím tak toužil po lidské společnosti, tedy dostal příležitost. Do „vyhnanství“ však nešel s holýma rukama – vybaven podrobnými mapami celého území (darovanou „rostoucí hlínou“!) byl vysazen v horách na jeho okraji. Na Zemi se podle rady jedné z bohyň napřed vydal hledat **draka Jin-lunga. Prošel přitom ohromný kus světa a cestou se mu podařilo „zahnat zbabělého boha vod Kung-kunga“**, který do té doby po Říši Středu ještě stále rozléval svou povodeň (podle datování **historiků to bylo okolo roku**

2218 př. n. 1.!). V souvislosti s *Kung-kungem* šlo o dlouhodobé zaplavení rozsáhlých oblastí mořskou vodou.

Jii dostal instrukce, kde si má opatřit potřebné vybavení. Mohl se vydat na cestu, protože voda teď už definitivně ustupovala. Prošel prý mnoho zajímavých zemí, z nichž některé dnes lze podle daných charakteristik

1 určit.

Putoval dlouho **na jihozápad**, až nakonec došel **do země, kde lidé vyráběli létající vozidla.** „V jednom z nich prý, ovšem mnohem později, za časů *Jing-Tchana* přiletěli až do *Ju-čou*, jenže tam lidé jejich stroj zničili.

Trvalo jim celých deset let, než si postavili nový, menší, s nímž se pak vrátili domů. Od

těch dob se pak už nikdy ve vnitrozemí Říše Středu neukázali „, praví legenda.

Opravdu podivná „náhoda“. Jihozápadně od Říše Středu totiž nalezneme Indii, v jejíchž eposech oslavujících prapodivná božstva se v přibližně stejné době prohánějí pozoruhodné létající stroje – **vimany!**

Jú však nepotřeboval jen „draka“, ale i záhadnou černou želvu. Když konečně oba našel, byl u cíle: „Na záda želvy naložil rostoucí hlínu a cestou z ní uštipoval hrudky, které házel na zem. Postupně tak zaplňoval pro-lákliny, v nichž bylo ještě mnoho vody. Osvobozoval lidi od povodně, protože suché země stále přibývalo. Na místech, kde utrousil nejvíce hlíny, prý vyrostla na čtyřech stranách známá pohoří Říše Středu.“

Z popisu průběhu odvodňovacích prací, během nichž byly speciální a na Dálném východě dodnes užívanou důmyslnou technologií *pao-kan*, nebo *pao-er-kan* (někteří lingvisté soudí, že z jejího pojmenování jsou odvozena slova *Balkán*, *parkán* a podobně!) zakládány bazény rýžovišť, budovány hráze a složité sítě odvodňovacích a zavlažovacích kanálů. (Aztékové používali obdobnou technologii k vysušování jezera obklopujícího *Tenoch-titlán*. Z bahna, trámů a travin vytvářeli ve vodách jezera pruhy velmi úrodných polí, kterým říkali *chinampas* – čti *čínampas*.)

Jak vyplývá z popisu vyměřovacích prací, Jii využíval rafinovaných technických pomůcek – „pomocníků“. Byl to „nebeský drak *Jin-lung*“ a „černá želva“. Tyto podivuhodné „bytosti“ spolupracovaly v dokonalé

symbióze: „drak“ shora naváděl „želvu“ a kromě toho „*ryl svým ocasem do země rýhy. Podle nich pak lidé vyhloubili kanál*“. Takto bylo dosaženo dokonalé nivelace a souhry hladin všech vodních děl! Místy je na ploše mnoha set čtverečních kilometrů k dispozici jen minimální spád (obdobně v Egyptě, kde výškový rozdíl na trase mezi *Assuánem* a ústím Nilu do moře činí pouhých 80 metrů!).

V případě „černé želvy“ šlo nepochybně o obojživelné vozidlo (pravděpodobně pásové), které za sebou na souši zanechávalo stopu podobnou otiskům tlap obrovské želvy. Jú projížděl krajinou a orientoval se podle podrobných map („rostoucí hlíny“...). Takto postupně prozkoumal a vyměřil celé území mezi pohořími, zjistil rozdíly ve spádu a určil místa, kudyprokopat hlavní odvodňovací

kanály. Zasypané prolákliny se postupně měnily v mělké bazény úrodných rýžovišť.

Nešlo přitom jen o odvodnění! Kanály současně přiváděly na celé území sladkou říční vodu, nezbytnou k odplavení blátivé slané vrstvy a brakové vody zbylé po ústupu moře. ***Jen tak bylo možno zúrodnit obrovské rozlohy, které byly po dlouhá staletí mořským dnem!*** Legenda hovoří o rozbahněné ploše o délce a šířce „2 023 500 li a pět kroků“. 1000 li je v našich číslech přibližně 400 až 500 km – jednalo se tedy o bezmála milion čtverečních kilometrů slaných močálů a bažin!

Stavba základní sítě irigačních (odvodňovacích) a vyplachovacích kanálů, které byly později „v povodí devíti řek“ využity k zavlažování, gigantické struktury, která se v

podstatě dochovala dodnes, byla špičkovým inženýrským výkonem, jaký si dnes nelze představit bez precizních zaměřovačích přístrojů. Byl to výkon srovnatelný snad jen s plánováním a stavbou andských zemědělských teras, i když dost podobnou technologií objevíme třeba na *Borneu* i jinde.

S totožným postupem, *spočívajícím v odstranění slaného bahna* a následným zúrodněním velkých rovinatých ploch, se setkáváme v Mezopotámii.

A vůbec nepochybuji o tom, že i egyptský písek západně od dnešního toku Nilu skrývá zbytky rozsáhlého zavlažovacího systému, napájeného už dávno neexistujícím říčním ramenem. V „historickém období“ obdělávaný proužek půdy na březích veletoku je jen jakýmsi pouští neúprosňě

ohlodávaným žebrem – reliktem původního těla velké egyptské země.

Kdo a jak? Čí mozky a schopnosti byly schopny realizovat tak rozsáhlá díla v tak neuvěřitelně krátkém čase?

Jaká autorita přivedla lidi k tomu, aby se s nadšením pustili do dlouholeté vyčerpávající dřiny?

Legenda říká, že Júova žena *Nii-čaj* nevydržela odloučení a nakonec zkameněla; změnila se v horu... Když se Jú, v přestávce během odvodňovacích prací, vrátil po třinácti letech domů, **našel svého syna na hoře *Sung-ka* živého.**

Zajímavé – (opět jednoho) budoucího vládce nové dynastie vlastně „zrodila hora“...

Čím to, že Šun, který nečekaně onemocněl a zemřel najedná z inspekčních cest po nově získaném území, na vyhnance *nenarozeného z pozemské ženy* nežárlil a necítil se ohrožen v panovnické autoritě?

Naopak – než naposledy vydechl, jmenoval ho svým nástupcem a **lid** Júa s nadšením provolal císařem.

Zřízením *irigačních* (odvodňovacích) zařízení však Júovo poslání zdaleka neskončilo, bylo zapotřebí postarat se o budoucnost. Udržování a správě životně důležitého systému **irigačních a zavlažovacích** kanálů byla podle jeho příkazů po celá tisíciletí podřízena veškerá administrativa Číny.

Císař Ju, zakladatel *první čínské dynastie* (*Sia*), v rozporu s legendou o *Nii-čaj*, prý měl

mnoho dětí a zemřel ve velmi vysokém věku. Nevrátil se tam, odkud přišel, protože mu až do konce života záleželo na zdokonalování nové Říše i na tom, aby se v ní jeho rodina a děti udržely při moci. Podle jedné z verzí byl pohřben v jeskyni na hoře *Kuej-ti*. Přestože stará pověst vyprávějící o tom, jak jeho syn **Čhi** často létal na návštěvy do Nebes, odkud mimo jiné přivezl i zvláštní hudbu, základ čínské opery, o případném setkání s otcem nic neví, přikláním se k verzi tvrdící, že Jü byl za své zásluhy nakonec přece jen vzat na milost, „vzlétl do Nebes a stal se tam bohem“. Ona totiž nejsou Nebesa jako Nebesa. Letadlo letící za oceán „mizí v nebesích“ stejně jako raketa směřující k Měsíci! Myslím, že Jii, jako kdysi Nú-wa, se vrátil zpět, ke svým...

Zánik kultury

Pravděpodobnou příčinou náhlého úpadku kvetoucí říše Sumerů, po níž zbyla jen bezútesná poušť, byl uměle vyvolaný „zkázonosný mrak“, jaderný fallout, který zahubil převážnou většinu obyvatel (Sitchin; viz také *UFO, bible a konec světa*). Lidé, kteří přežili na západním okraji říše, navždy opustili vlast a rozprchli se do všech koutů Středomoří. Zavlažovací zařízení brzy zchátrala a Sumer pohltila poušť. Zdejší půda je však nesmírně úrodná, obdobně jako „písek“ pouště *Negev*, jehož zavlažováním dosáhli osadníci opravdových zázraků – v malém.

Rozsáhlé oblasti, bohaté na zdroje zemního oleje, který je zdejším požehnáním i prokletím, by se mohly opět stát kvetoucími zahradami – kdyby výtěžky z prodeje „tekutého zlata“ nebyly utráceny za

„flintičky“, ale tam, kam by investovány být měly: do zavlažovacích systémů použitelných i pak, až už v zemi žádný olej nebude. Velká část Arábie by se brzy mohla znovu proměnit v nejkrásnější zahradu světa, kterou před tisíci lety byla. Vládu každého šejcha, nebo lépe vizionářského diktátora, který by si vytyčil tento smělý a nelehký úkol bude jistě nadšeně podporovat zbytek dosud ještě normálních obyvatel tohoto světa. Ale musel by si pospíšet – rapidně jich ubývá, úměrně tomu, jak roste počet naivních přívrženců obchodníků se smrtícími zbraněmi, jimž zaběhané schéma vyhovuje mnohem lépe...

Obávám se však, že je to myšlenka velmi utopická. Něco takového totiž není možné bez ohromné porce autority získané dobrovolným sebeobětováním, železnou osobní

disciplínou a skutečně „božskou vůlí“, včetně da-lekozrakosti a nadhledu.

Takoví vůdcové už se asi nerodí.

Tradice a disciplína

Chovatelé vědí, že dobytek bez jejich péče zahyne. Vztah mezi nimi a zvířaty bývá velice emocionální. Ten, kdo na užitkový dobytek pohlíží jako na pouhou „věc“, není úspěšný nebo se nikdy nestane chovatelem, jen řezníkem počítajícím kila. Zvířata svými přirozenými potřebami vychovávají své „pány“, kteří si jich cení natolik, že ještě v době nedávno minulé byli schopni nepěkným způsobem lynčovat kohokoli, kdo jim sebral byť jediný kus. Ale to už možná nebylo ani tak o vztahu ke zvířatům jako o krutosti lidí vůči lidem a o penězích.

Pole, to je něco zcela jiného. Vyžaduje jiný druh péče. Nebučí, když má žízeň, a nenastydne, když je promočené. Zůstává, kde je, nemusí se nikam honit, ale na druhou stranu si je ovšem nelze vzít nikam s sebou. Rolník je ke své půdě doslova připoután. Pokud o ni dostatečně nepečuje, neurodí se a má hlad. Pak mu ovšem nezbude než jít tam, kde dostane najíst. V našich podmínkách to není žádný problém.

Situace se však rapidně mění v okamžiku, kdy na péči o každou píď země a na starostlivém a zodpovědném dohledu na každý vodní kanál a stružku závisí nejen úroda a životní úroveň, ale i životy a majetek všech obyvatel uměle zavlažovaného území. Práci nelze jen tak opustit! Zanedbání kteréhokoli úseku může vyvolat řetězovou katastrofu v podobě záplavy s nedozírnými následky.

Takové obhospodařování zemědělské půdy proto vyžaduje zvláštní administrativní systém, který se od starověku až dodnes udržel jen v Číně.

Základním předpokladem úspěšné správy takto obhospodařovaného obrovského území byla (a je) přísná disciplína, jíž lze dosáhnout dvojím způsobem: *vzájemným respektem a pochopením míry vlastní odpovědnosti*, nebo *násilným vynucováním drastickými tresty za neplnění povinností*. Ten druhý způsob byl v Říši Středu uplatňován po tisíciletí, až do roku 1911. Tentýž způsob vlády obnovil *Mao Ce-tung* a Čína na tomto systému spočívá dodnes. Znalci prostředí tvrdí, že pokud by začala dodržovat lidská práva, tak jak to od ní svět žádá, znamenalo by to její definitivní konec.

Architektura původního uspořádání čínské společnosti prozrazuje, jak dokonale byly pochopeny a systémově zpracovány všechny v úvahu přicházející aspekty. Hlavní pozornost nebyla zaměřena na rodinu v našem slova smyslu, nýbrž na velkorodinu s klanovým hierarchickým uspořádáním přísně patriarchálního typu. Klanová disciplína se zprvu opírala o přirozenou, ba dá se dokonce říct vrozenou úctu a respekt mladšího ke staršímu. Chování podpořené a později vynucované takzvanými *Obřady*. Původní klasická výchova čínských vzdělanců, většinou budoucích úředníků administrativy, ji systematicky a všestranně podporovala. Důraz na přísné obřadní dodržování tradic jí dával punc vážnosti, kterou lze bez nadsázky srovnat s náboženstvím.

Počínaje záslužnou prací a správnými reformami císaře Jiia, se služba společenství stala přirozeným „náboženstvím“ tradičního Číňana! '

Dokonalý a zprvu nevynucovaný přirozený soulad mezi „státem“ a „ob-Čany“ zaručoval všem dostatek potravy a bezpečí. Ideální stav. Ale k čemu?

Úpadek etiky, řádu a kultury

Je to všechno? Existuje snad člověk opravdu jen proto, aby jedl, pil a v míru se množil? K čemu to je? Così jsme jako lidstvo nepochopili!

Zdá se, že až do tohoto bodu pečlivě promyšlené a detailně naplánované

systemy, vysledovatelné u všech starověkých civilizací, od jistého okamžiku

stanuly na mrtvém bodě. Díky stále up-
evňovaným tradičním strukturám,

mezitím strnulým dogmatům, jejichž rozvoj
nepřicházel v úvahu, nakonec

°slo k tomu, o čem vyprávějí Hopi: *u prak-
tický nedotknutelných přísluš-*

*u vládnoucích klanů převládla touha po
moci. Moc znamenala bohat-*

¹ *a život v přepychu, už ne odpovědnost – tu
totiž stále početnější „ záko-(právníci v jejich
službách) svými „ novými výklady Zákona „
už dávno přenesli na nižší místní úředníky.
Ani ti ovšem nezůstali pozadu – každý z nich*

časem považoval za legální urvat svůj podíl z nadprodukce dokonalého systému, jehož plody, **místo toho aby byly zúročeny a transformovány do dalšího stupně vývoje (třeba vědecko-technického)**, padaly do klína několika parazitujícím jedincům, žijícím v neuvěřitelně marnotratném přepychu.

Jako by ti, kteří zde zanechali svůj odkaz, očekávali, že zabezpečený a spokojený člověk skutečně dokáže přeskočit vlastní stín, že se *vybaven řádem, vzájemnou úctou a pocitem sounáležitosti, nedovolujícím cokoli zneužít v cizí neprospěch, bude schopen samostatně pouznést do výše.*

Pošetilý pokus... Nic z toho –jako by na mezitím už omšelých skalních nápisech scházela poslední část návodu k použití. Čínská

dynastie *Sia*, údajně kvůli velice zhýralému životnímu stylu posledního císaře, skončila fiaskem. Po převzetí moci dynastií *Šang* se Čína už k původnímu přirozenému způsobu vlády nevrátila. Nastoupila represivní moc.

V 5. století př. n. 1. nahradila Zákony Velkých Vládců řada nových předpisů. Také „právníci“, odůvodňující naprosto netradiční postup nové moci, se neustále chytře odvolávali na tradice.

Revoltující rody, volající po dodržování kontinuity dávných práv, byly stejně jako později ve starověké Evropě bez milosti vyhlazovány i s ženami a dětmi. Dříve samozřejmou úctou k přirozeným vůdcům vystřídala slepá podřízenost, již velel strach o holý život.

Nové „feudální právo“ rozdělilo lidstvo na všemocné pány a nevolníky, jejichž život neměl pražádnou cenu. Místa dříve ctěných a zodpovědných úředníků koordinujících činnost několika velkorodin zaujali nadutí šlechtici, odírající lidi pro vlastní bohatství a přepych. Lenní knížata, guvernéři zastupující regionální správu, uzurpovala právo na vlastnictví půdy a obklopila se ve svých nedobytných hradech hordami žoldáků, ohánějících se místo slova mečem a kopím. Jejich práci dělali jiní, jimž šlechta s radostí přenechala „spravedlivý podíl“.

V Číně se tento stav změnil už v 1. stol. př. n. 1. Moc rodové aristokracie byla zlomena. Veškerá půda se stala majetkem císaře, jenž ji propůjčoval vždy znovu každé nové generaci hodnostářů, kteří předtím museli složit přísnou státní zkoušku. To vlastně platí i

dnes. Od té doby zde už nikdo, ani rolníci, půdu nevlastnil.

Světové dějiny pak už mají velmi málo světlých míst. Nastává éra lidových povstání, čas heroizovaných vojevůdců, masakrujících a masakrova-ných armád, předlouhá staletí krve, požárů a bojů o území a koncentraci moci. Vládcové, kdysi služebníci lidu, nedosažitelně zmizeli za hradbami nepros-tupných zdí, utopeni v nesmyslném „božském“ přepychu; o blaho čínského císaře a jeho dvora například pečovalo *dvacet tisíc* kuchařů...

Žádný uzurpátor ale nikdy neopomenul zneužít ducha tradic, stále dodržovaných prostým lidem, který si časem vyvinul vlastní filozofii.

Zotročující filozofie

V této části čínských dějin (těsně před a v „období bojujících států“) se evropští historikové přímo vyžívají. Proč?

Do té doby byli Číňané až nepříjemně výjimeční. Údaje o jejich neuvěřitelně úspěšné prehistorii jsou proto šířeny pouze formou lehce stravitelných a poněkud zmatených pohádek s exotickým nádechem. My, Evropané, totiž milujeme, když o někom můžeme prohlásit, že je vlastně stejný jako my. Vidíme v tom ospravedlnění vlastních historických omylů.

Filozofové tohoto období se často stávali platnými placenými sluhy nových systémů, i když přece museli vědět, jak velice se jejich postupy vzdálily původnímu záměru.

Obdobně jako katoličtí kněží donekonečna omílali poučky prošpikované odvolávkami na velké a nezapomenutelné myšlenky a činy Předků. Přitom nepokrytě pohrdali nejen těmi, jež byli jiného názoru, ale často i sami sebou. Ostatně – na tom se dodnes změnilo pramálo...

Řeční myslitelé, ba ani *Mistr Kchung Fu (Konfucius)*, neústupně prosazující mezitím „kanonizovaná“ pravidla posvátné, ale už dávno ne původní *Knihy Obřadů* (jejíž dochované torzo pravděpodobně sám náležitě upravil), totiž nepřišli na jedinou kloudnou myšlenku, jak vyvést svět z hlubokého marasmu. Nikdo nikdy ani nepomyslel na to, jak a kde navázat na postupy Předků, **tam, kde se kontinuita a hlubší smysl dobrovolného**

dodržování pravidel Základního Principu začaly vykrádat do ztracena.

Výjimky, jako čínský mudrc *Siin-c'*, byly konfuciány „odhalovány“ a zatracovány. Moc je bdělá, mívá mnoho tváří a mnoho ochotných i nevědomých pomocníků. Číňané i v tomto smyslu o staletí předstihli evropský středověk. Mnohý filozof, jehož myšlenky balancovaly na nedotknutelné hranici povinné konformity vůči platnému světonázoru skončil tragicky i přesto, že se velmi opatrně a v tučných uvozovkách ochranných citátů z klasiků mezitím „kanonizovaných“ (v Evropě z bible a církevních, později Leninových a podobných spisů...) pokusil naznačit jinou cestu a připomínal vladařům, úředníkům a kněžstvu jejich zásadní povinnosti vůči společnosti a kde je jejich místo.

To, co vladařům na celém světě ve skutečnosti poskytovali a poskytují úplatní „filozofové“ a mazaní „právníci“, je **alibi!** Dodávají kličkami paragrafů opletené argumenty, umožňující bezostyšné předstírání kontinuity kdysi smysluplného počínání, čímž prosazují a obhajují neobhajitelný systém, který je už jen k nepoznání zpitvořenou formou původního.

Byli to oni, kdo zeširoka otevřel bránu Vládě Blbosti...

Jejich vinou je ohromným tvůrčím potenciálem lidstva po desítky staletí až dodnes mrháno způsobem, který nelze vůbec ničím ospravedlnit.

Návrat atlantických božstev

Prakticky u všech „popotopních“ civilizací se dříve nebo později projevíly podivuhodně shodné znaky úpadku. Čína, Egypt, Inkové, Mayové, Aztékové – jako by se veškeré vysoce vyspělé agrární kultury postupně zastavily na vrcholu největší slávy. Jako by se lidé pracně vydrápali na vysoký útes úspěchu a poté, místo toho, aby se odtud rozhlédli, jak dál, se vrhali jako v šílenství lumíků do propasti válek a obludných kultů.

Nejen jihoameričtí indiáni tehdy nezměrně toužili po návratu bohů, od nichž očekávali radu. Jenže bohové nepřišli...

Je člověk opravdu jen nedoprogramovaný biorobot? Kde se stala chyba? Je zkáza všechno, čeho je schopen? Pokud je tomu tak, pak je na čase, aby tento výsledek neuváženého genetického pokusu mimo

rámec přirozeného vývoje vyhynul dříve, než definitivně zdevastuje Zemi. Nikdy nedokázal setřást mentalitu pomocného dělníka, konstruovaného k ochotnému plnění příkazů autorit. *Není-li veden, stává se vřekazem.*

Ano, pokud kdosi přikazuje, fungujeme. Záleží ovšem na tom, kdo přikazuje, co přikazuje a oč se jeho autorita opírá!

Autoritativní zhovadilci zahubili a dosud hubí, ve jménu úplně všech dosavadních lidmi vymyšlených ideologií a režimů Vlády Blbosti, miliony lidí. Jenže to se díky pečlivé „dlouhodobé ochraně ve státním zájmu utajo-

vaných skutečností“ dozvíme v nejlepším případě až o dvě generace později, tehdy, když už politikové jiného režimu na jejich

hlavy úspěšně nakupili hromadu nových zbytečných problémů. Koho to pak, kromě historiků zahrabaných v archivech, ještě doopravdy zajímá? Kdo čte a dokáže vyhodnotit jejich publikace? Snad jen těch pár filozofujících idealistů, jejichž slova a osobní angažovanost tak snadno udusí mašinérie propagandy, cpoucí vatu do uší současníků. Za našich krátkých a nesmyslně zahazovaných životů jsou zářnými příklady, nedotknutelnými modlami, „otci národů a milovanými nedostižnými vůdci“. Pokud ovšem předčasně nepadnou.

Evropané (včetně jejich zrcadlové americké odrůdy) jsou potomky árij-ských pastevců („ubozí Ábelové!“), odjakživa opovrhujícími rolníky („zatracenými Kainy!“). Nemají ponětí o úctě k zemi, k půdě, která je živí. Ne rolník a farmář, ale střílející kovboj a

dobytkář jsou ideovými obrazy sympatickými našim mozgům. Pro Ábely má půda jen cenu více či méně lukrativních pozemků. Živí se vyráběním peněz pro peníze; činností mnohdy zastíranou nuceným koloběhem naprosto zbytečných, ale o to více vnucovaných výrobků, služeb a zboží.

Prostituce je vedle toho povoláním naprosto počestným – jeden přesně ví, oč jde a co za to...

Zákony pro 21. století?

Ten, kdo dokáže vyniknout ve skryté bezohlednosti a využít přitom všech skulin zákonů, které nikdy nejsou formulovány tak, aby to znemožnily, je vysoce váženým a bezúhonným člověkem. Nikomu nevadí, že po něm jednou zůstane jen bezcenná vila s

rozpukaným bazénem. Jinak nic, možná navrch ještě několik potomků neochvějně kráčejících v jeho stopách. A třeba přes mrtvoly.

Tito jedinci, které by dokonce i hodnostmi umlčovaní filozofové, uzavření do virtuálního světa daleko od reality, bez okolků zařadili do kategorie „velmi malých lidí“, ne-li zavrhnutíhodných zločinců, se po vzoru předchůdců (ovšemže vždy v „zákonném rámci“ nějaké té „právní kontinuity“) obklopili zdmi, stmelenými z nesmyslných předpisů povýšených na „zákony“, jejichž priorita dávno nespočívá v obhajobě slušného života a podstaty lidského bytí. Na přední místo jsou kladeny pomíjivé materiální hodnoty. Možná že je to tak dobře. *Skutečné morální hodnoty žádnou právní „podporu“ nepotřebují.* „Potřebují“-li, jde o to, jak je

účelově rozmělnit nebo změnit k nepoznání... (Nevěříte? Pak mi ukažte v koránu zákon nařizující utnout ruku tomu, kdo z hladu ukradl kus chleba! Najděte mi v Novém zákoně jedinou větu o tom, že za podobný zoufalý čin lze někoho poslat do vězení či na šibenici. Kdyby se celá společnost chovala podle pravidel daných v těchto knihách, nikdo by netrpěl hladem!)

Postupné zveřejňování dokumentů z první a z počátku druhé poloviny uplynulého století vynáší na světlo otřesná fakta. Protagonisté „studené války“ dnes s ohromující přímostí a cynismem vyprávějí před televizní kamerou o tom, kolikrát už tento svět stál na pokraji „člověkem“ vyvolané apokalypsy. Mohou se přitom klidně usmívat – mají alibi a své „zásluhy“!

Nebylo to Lidstvo, to jen několik málo šílenců občas vyvolává krize, které se jim *zatím* vždy podařilo opět zažehnat. Naštěstí. Jinak bychom si o tom už nemohli vyprávět... Nakonec by se ani tak moc nestalo...

Uvědomíme-li si tyto prosté pravdy a celou hloubku mocenského cynismu, šklebu pečlivě skrývaného pod rouškou ideálů, je zřejmé, že jakékoli pokračování v této nesmyslné činnosti by se, včetně válek a nesmyslného zbrojení, v jednotném systému zahrnujícím úplně vše, rasy, národy i státy, nutně jevilo jako nepochopitelné, kontraproduktivní a hodné zavržení.

Odlidštěná „vědecká filozofie“ je hlavní příčinou, doslova matkou stále narůstajících a prakticky neřešitelných problémů. Teze a učení formulované hrstkou lidí, jejichž počet

lze spočítat na prstech jedné ruky, umožnily metamorfózu moci ve velkém. Škoda že se nedožili hrůzných globálních následků svých nedomyšlených „pravd“. Dodnes žijeme na chaotickém filozofickém staveništi plném výkopů a nazdařbůh rozházeného materiálu, původně určeného k uskutečnění dvou odlišných architektonických představ o stavbě našeho světa. Plánovači přitom jaksi „demokraticky přehlédli“, že jsou zde i stamiliony takových, jimž se nelíbí žádný z předložených plánů. Jenže poslední slovo vždy má ekonomicky silný investor – a lidi přivedené ke žlabu vrchovatě naplněného ideály smáčenými cukrovou polevou slibů lze tak snadno vyždímat...

Velké celosvětové filozofické kongresy jsou plné prázdných slov. Jen nikoho neurazit!

Říct něco nového, něco, co by vyprovokovalo skutečnou

diskusi, se nesmí, aby ten, kdo se odvážil překročit neviditelnou hranici, náhodou neuslyšel: „*Kdybys byl mlčel, byl bys zůstal filozofem!*“

Málokdo si uvědomuje, že ostrý hrot výsměchu, zdánlivě adresovaného onomu „neopatrnému“ řečníkovi, ve skutečnosti míří na prodloužená záda ctihodných pánů filozofů a jejich životní krédo: **Mlč – a budeš trpěn blbci!** Promluv, a budeš jimi pohaněn. Prostředků je mnoho – jsi příliš mladý; příliš starý; příliš nezkušený; příliš zkušený na to, abys to myslel vážně; hraješ si na Mesiáše... **MLČ!** – A necháme tě mezi sebou být filozofem. Jenže mlčky, draží „filozofové“, mlčky se dá diskutovat jen v rybníku!

Poslední možností, jak zabránit dalšímu propadu a za daného stupně vývoje vysoce koncentrovaných vražedných technologií tentokrát už nevratným a definitivním škodám, je celková nenásilná změna Systému.

Ne opět a znovu jakési Systémem Vlády Blbosti vnucované inovace a pečlivě nalakované nástavby, kamuflující pouze další změnu režimu, ať už se tomu říká globalizace, nebo jakkoli jinak!

Cestu však neznají ani mesiášové ani anarchisty – jediným východiskem je *nová filozofie* – ne věda, kterou skutečná filozofie nikdy nebyla, není a už ze své podstaty se jí ani stát nemůže, ale myšlenky **Lidí**, kteří jsou si ještě plně vědomi pravého neotřelého smyslu tohoto slova. Člověk musí být schopen nejen znovu odhalit, ale i definovat a odvážně

vyslovit dávné pravdy! Jen tak mohou vyrůst a zesílit ideje, jejichž samozřejmá přirozená přesvědčivost nakonec povede k výměně světonázoru!

Zatím však, po starém dobrém zvyku, proháníme imaginární stáda plechových koní sem a tam krajinou a staráme se o to, aby nás živili jiní, ti hloupější – čti: méně mocní, poctivější, slušnější. Pokud s tím někteří nesouhlasí, nebo se dokonce pokusí vyhoupnout na naši úroveň, dostanou zavčas klackem, ale i zde jsme se „polepšili“! Už tak často bezhlavě neže-neme muže proti muži – to paradoxně prakticky znemožňuje dokonalost moderních zbraní. Díky prostitující vědě užíváme „výdobytků vysoce rozvinutých technologií“ a na dálku napřed zničíme zdroje zisku a demoralizujeme lidský potenciál „nepřítele“. Pak se slušně omluvíme,

politujeme případné oběti, pár lidí odškodníme či rehabilitujeme – a může opět nastoupit byznys.

Jednoduché, prosté a účinné. Jako postup aztéckých vládců, údajně vydírajících své vlastní a okolní porobené národy prostřednictvím výběřčíchdaní, kteří mohli nechat kohokoli, kdo se jim znelíbil, odvléci na obětní kámen kněží. Lišíme se od nich opravdu tak moc?

Platí-li skutečně Zákon a budeme-li se nadále prohlašovat za Civilizaci nepostrádající Základní Kulturu, pak **KAŽDÝ**, kdo pod jakoukoli záminkou vyšle na bojiště **LIDI**, předem záměrně vycvičené a jakkoli, třeba „oficiální ideologií“ nebo protilidskými zákony donucené k tomu, aby cíleně zabíjeli jiné **LIDI**, nebo s takovým počínáním,

zejména je-li v pozici, z níž je schopen ovlivnit vývoj situace, vysloví souhlas, **JE HROMADNÝ VRAH** a žádný lidský zákon mu tuto nálepku nikdy neodpáře.

Totéž platí i pro ty, kteří v takzvaných „volbách“ takovým osobám neuváženě poskytují mocenský mandát...

Bílý medvěd prohlásil: „ Nikdy jsme se nebránili. Ustoupili jsme, protože jsme věděli, že oni na rozdíl od nás nejednají správně. Kdo šíří bezpráví, bude nakonec zničen.“

Přímo prakřesťanské. Jakoby z úst „správnými křesťany“ opovrhovaného „barbara“ živě zazněla Ježíšova slova.

„Tělo může být zničeno, ale myšlenka bude žít dál a nakonec zvítězí–“

Věřím, že z těchto vět hovoří mnoho tisíc let zkušeností, a vím, že to nebudou nenasytní dravci, ale Hopiové tohoto světa, kteří nakonec zvítězí. Protože jsou nenároční a skromní.

Protože nežijí pro ego, ale *pro život*.

Život je mnohem víc než hromadění bezcenných věcí a domů a pozemků a čert ví čeho ještě. Život, to je souznění, které snad jednou zmohutní v akord, jímž se rozezvučí Země.

A bude to slyšet velmi, velmi daleko...

III. O rychlostech a čase

„Každý je zodpovědný za svou růži!“

St. Exupery, Malý **princ**

Hlavním ukazatelem technické úrovně civilizace je *rychlost*. Na Zemi se vše neustále zrychluje: dopravní prostředky, projektily střelných zbraní, tok informací atd. Jediné, co postupuje šnečím tempem, je integrace lidstva do jediného společenství motivovaného společnými cíli. Kláda brzdící vývoj má dva konce a dvě jména – **egoismus** a **vědecký altruismus**.

Intelligentní bytosti po dosažení jistého stupně vývoje opouštějí vlastní světy, puzeny

neodolatelným nutkáním poznávat jiné. Tehdy s nimi navážou kontakt ti, kteří tohoto cíle dosáhli před nimi. Přitom je nesmírně důležité, *na jaké vývojové úrovni* nabyli nově příchozí vědomostí, jejichž využitím dokáží „zbortit hráz času“; *na jaké duchovní výši se dopracovali k poznatkům a technickým možnostem, umožňujícím velmi rychlý pohyb v životu nepřátelském meziprostředí Kosmu.* Dosažená duchovní úroveň určuje způsob jednání s jinými entitami. Jak nedokonalí jsou v tomto směru lidé, lze posoudit podle obsahu xenofobních filmů a seriálů, v nichž po zuby ozbrojení „hodní“ pozemšťané, většinou ve slušivých uniformách americké námořní pěchoty nebo Air Force, hrdinně bojují se záludnými kosmickými invazory. Ti nemají na práci nic lepšího než vše zničit a pak se nechat potupně

porazit, aby si hrdinové nakonec mohli zapálit tlusté cigáro...

Skutečnost, jak známo, je totiž docela jiná. Po tisíce let nás kdosi pravidelně navštěvuje; z celého světa o tom máme četné zprávy. Prapodivná tělesa, zobrazená na prastarých skalních piktogramech v Americe, Africe i v Alpách, poznámky v biblických textech, „létající štíty“, jejichž fyzická přítomnost významně ovlivnila výsledky dvou bitev *Alexandra Velikého*...

Od starověku až dodnes pozorovaly už statisíce lidí nevysvětlitelné úkazy na obloze. Mezitím se lidé naučili létat a podivné vzdušné úkazy jakoby napodobovaly jejich techniku. Vždy ale byly o krůček napřed. Perutě spojeneckých bombardérů provázely za druhé světové války podivné světelné koule.

Jejich pohyb nenechal zkušené piloty a pozorovatele na pochybách – podivné svítící „čudo“ zjevně podléhalo inteligentnímu řízení. Zprvu vyděšené posádky jim říkaly *foo fighters* a na jejich přítomnost si rychle zvykly, zvláště poté, když lidé zjistili, že se vůči jejich strojům chovají naprosto neutrálně.

Nebudeme se zabývat oficiálními závěry, modrými, žlutými či bůhví jakými knihami, ani hypotézami ufologů. Není důvod, protože pod čarou je jedno jisté: *minimálně šedesát let zde létá „cosi“, co nemá nic společného s žádnou pozemskou technikou.*

To „cosi“ se přitom stará o „nedotknutelnost vzdušného prostoru suverénních států“ asi tak jako ptáci, mouchy nebo vítr a neexistuje žádná moc, která by mu v tom dokázala zabránit. To je pro vědu i armádu už samo o

sobě nesmírně frustrující, a v zájmu udržení iluze o „dokonalé nepropustnosti protivzdušné obrany“ států, polykající neuvěřitelné prostředky, jistě utajeníhodné. Navenek bagatelizovaná záležitost ovšem je ve skutečnosti velmi pečlivě monitorována, i když mezitím už je interně, ve smyslu obrany, klasifikována jako druhořadá. Ohvězdičkování páni se zelenými mozky totiž už dávno správně odhadli, že v případě jakéhokoli konfliktu mezi pozemšťany nemusí s „vměšováním zvenčí“ počítat.

Kdosi tu je, ale navenek to vypadá, že mu na našem počínání vůbec nezáleží. Nenechá se ničím vyprovokovat, a dokonce ani zjevným projevům nepřátelství necelí jinak než *rychlostí*. Několik záhadology nafukovaných nehod, k nimž *zpočátku* došlo při pokusech o pronásledování nepo-

zemských strojů, lze bezesporu přičíst na vrub *nezkušenosti pilotů*, kteří vlétli do zóny působení energie jejich pohonu. K přímému útoku ani protiútku z jejich strany nikdy nedošlo, naopak: když se rychlost pozemských stíhačů časem zvýšila, zvětšila „druhá strana“ bezpečnostní odstup natolik, aby k podobným zbytečným nehodám nedocházelo.

Takto se tedy chovají „nebezpeční vetřelci“. A co my?

Pokud vím, ještě **nikdy** se nestalo, aby letectvo kteréhokoli státu vyslalo vstříc „UFO“ **nevyzbrojený stroj!** *Takové gesto je nám naprosto cizí.* Touhou pozemšťanů je „navázat kontakt“ v jejich stylu: sestřelit, zabít, demontovat, pitvat, roztřídit a naložit do formalínu. Trochu to připomíná hon biologů za bájným *Yetim* nebo *Sasquatchem* –

ctihodní vědci už dlouho nedočkavě čekají u nerezových stolů na jejich mrtvoly, i kdyby tito nešťast-

níci nakrásně měli být posledními exempláři svého druhu. Nejlepší by ovšem bylo postřílet hned celou rodinu těchto tvorů, protože čím víc mrtvol, tím více „informací“...

Hranice dovoleného poznání

Filozofie našeho světového pořádku (bez ohledu na režimy a jejich četné varianty) *neumožňuje žádný další pozitivní vývoj*, bez ohledu na to, které problémy se podaří „globalizovat“. Příkladem naší nekompetentnosti je historie výzkumu planet této sluneční soustavy. Kromě vypuštění několika misí průzkumných robotů (jejichž celková

úspěšnost obnáší neslavných 40 %) k některým planetám *známé části* „naší“ sluneční soustavy, si **pouze díky řevnivosti** dvou velmocí, oboustranně vynakládajících nepředstavitelné prostředky, sáhlo několik příslušníků jedné z nich na Měsíc. To je vše, čeho bylo zatím dosaženo. Odpověď na otázku proč, je jednoduchá.

Lidstvo je nejednotné! Kosmické programy byly a jsou prováděny *roztržštěnými silami* národů, jejichž hlavní motivací **bylo a je EGO! Prestiž!** To, že motory raket občas vynesou na oběžnou dráhu či o kousek dále jakési vědecké přístroje, je druhořadé – podstatné je, že jejich mocné burácení vzbouzí pocit příjemného lechtání u pupíků přihlížejících politiků, kteří mají pocit, že takto úspěšně demonstrují sílu a výkonnost ekonomik svých národů. Nebýt toho,

neodstartovala by ani jediná raketa, za jejichž vývoj ostatně nevděčíme jakýmsi mírumilovným vědcům a technikům, ale opět jen mocenským ambicím politiků. Použité nosné rakety byly původně na obou stranách vyvinuty v rámci nekontrolovatelných vojenských zakázek –jako nosiče hromadné a definitivní zkázy. Tomu odpovídá i jejich *rychlost*, dosahovaná primitivními motory spalujícími tuny chemikálií.

Prostředky užívané ke kosmickému výzkumu vždy byly a dodnes jsou v rukou generálů, ať už ta, či ona strana tvrdí cokoliv.

Neschopnost pokračovat v efektivním výzkumu blízkých planet zřetelně poukazuje na hranice možností *nejednotné civilizace, která není schopna dosáhnout vyšších cílů*. Protože *teprve tehdy, když budeme mít*

„společný jazyk“ (sjednotíme se bez ohledu na odlišnosti), nebude nám nic nemožné.

Nehledme marně na nebesa – každá cesta vzhůru začíná dole. Hvězdy se zrcadlí v kalužích. Nelze odpálit mezihvězdnou loď z odpalovací rampy narychlo předělané z konstrukce dosud používané gilotiny, a to je dobře. Máme mezeru ve vývoji ducha a před sebou jediné řešení – zmrazit veš-kerou činnost, která se přímo netýká Země a životních podmínek na ní! Musíme sestoupit z příliš krátkého žebříku, protože delší zatím udělat neumíme. To, co jsme viděli balancující na jeho poslední příčce, naší úrovni stačí! Byl nám *povolen* krátký rozhled z nadoblačné výše, stejně jako kdysi dávno *Henochovi* a jiným. Proč asi?

Odpověď je prostá: *Bylo nám umožněno důkladně si prohlédnout vlastní dům s trpaslíkem v předzahrádce a osahat očima kamer „devatero nebes“.* Nic víc. *Někdo ví, že kromě šíleného aktu totálního sebezničení zatím nejsme schopni žádného vrcholného vzepjetí. Velmi pečlivě se tají, že nám to už několikrát bylo velmi zřetelně dáno najevo klepnutím přes prsty, které následuje vždy poté, pokusíme-li se o něco víc, neznám lze na úrovni našeho duchovně-etického vývoje povolit.* Několik velmi výmluvným způsobem ukončených misí k Marsu lze chápat jako pokyn a radu:

„Zapomeňte na Mars, tam nemáte co dělat! Nepokoušejte se zkoumat jiné světy – nejste toho hodni! Napřed vyřešte hloupé problémy, které máte doma, na Zemi!“

Tato zpráva evidentně naráží na hluché uši. Myslím, že bude pochopena až tehdy, když se jedna z „popelnic“ vyslaných k Marsu („pátému nebi“) jednou zrána objeví na schodišti pasadenské JPL nebo ve vstupní hale Pentagonu či na Rudém náměstí v Moskvě. Ale obávám se, že tak velkého gesta prostě nejsme hodni...

Pokud by se nesnášenlivci našeho typu jakousi nešťastnou náhodou dobrali k technickým prostředkům otevírajícím bránu k **rychlostem** umožňujícím mezihvězdné lety budou se pod vojenským velením snažit své pojetí etiky, své strachy a kupu nevyřešených agresí exportovat v kosmických lodích naježených smrtícími zbraněmi jinam. Na Zemi existují nesčetné příklady takového jednání; vzpomeňme jen bezohledně vražednou conquistu Jižní Ameriky. Tuto katastrofu s

nepředstavitelným dopadem na pozdější vývoj lidstva umožnila **rychlost** plavby karavel, výsada použití **rychlých** koní, hromádka střelného prachu **urychlujícího** střely, pár železných zbraní **urychlujících** smrt a infekční nemoci, které se **rychle** šířily... V případě, že bychom kdesi narazili na civilizaci s nižším stupněm technického vývoje, patrně bychom ji **rychle** převálcovali, zotročili nebo přinejmenším nenávratně ohrozili její další vývoj. Už vidím, jak čačtí hrdinové vyzbrojení samopaly, plamenomety a jinými vymoženostmi (asi tak,

jako ve snímku *Hvězdná brána*) zapichují vlajku jakési „bohem ochraňované velmoci“ do půdy cizí planety. Příšerná vize, ale to se naštěstí nikdy nestane.

Zodpovědnost a Základní Princip

První bod Základního Principu Zákona velí vyšším bytostem, „bohům“, nedopustit zkázu žádného druhu inteligentního života, tedy ani nás, a to bez ohledu na to, že jsme *jeho umělou formou „ stvořenou „jejich rukama!* Jsme prostě tady! Věrní této **povinnosti se v kritických situacích vždy postarali o naše přežití. Nešlo jim přitom o lidstvo, ale o zachování genofondu druhu Člověk, rozděleného mezi příslušníky několika ras.**

Druhým bodem Základního Principu Zákona je *absolutní zákaz vměšování do vývoje inteligentního života*, pokud ovšem bezprostředně nehrozí jeho úplné zničení. Třetí bod zahrnuje podmínky jeho šíření v Kosmu.

Jak to bylo a je s dodržováním prvních dvou ustanovení? Jsme ve zvláštní uměle

vytvořené situaci, v níž se *působnost jmenovaných bodů Základního Principu prolíná!*

První článek byl jednoznačně *porušen* během první návštěvy Tvůrců. Návštěvníci si „zadělali na obrovský průšvih“ poté, když z původně plánovaného pomocníka reagujícího na jednoduché příkazy – mutanta určeného k výkonu naprogramované činnosti – vytvořili dalším „genetickým skokem“ inteligentní bytost, kterou i poté ještě krátce využívali k původnímu záměru! Pozemský humanoid, *člověk, tedy nejenže samostatně neprošel nejnutnějšími základními fázemi vývoje, ale navíc byl nepříznivě ovlivněn dlouhodobým přímým kontaktem s vyšší civilizací. Nejde o normální stav!*

Jelikož Základní Princip *přikazuje* ochranu veškerého inteligentního života a

nevměšování do jeho vývoje, „bohové“ nesměli člověka zničit, ale ani ovládat! Ale protože jsou jeho Tvůrci, **byli a jsou za něj odpovědní.**

Je *doložitelné*, že kdosi, **KDO SE ZA NÁS CÍTÍ ODPOVĚDNÝM**, nás opakovaně postavil na „startovní čáru“; základní úroveň, jejíž další *samostatné rozvíjení* mělo zabezpečit další vývoj správným směrem. **Nechce a nemůže nás ovládnout ani zahubit, ale ví, že dokud sami od sebe nepochopíme Zákon, MUSÍ NÁS DRŽET V KARANTÉNĚ.**

Takovým myšlenkám se zoufale brání nejen křesťanským dogmatem prosáklá filozofie – marxisté hovoří o „znevažování velikosti člověka“ a lidství jako takového – ale, ruku na srdce, jakým právem? Neměli

bychom raději hovořit o „**podceňování naší malosti**“? Separujeme nebezpečné maniaky od zbytku lidstva v příslušných zařízeních a tvrdíme, že se je pokoušíme prevychovat. Zcela samozřejmě to považujeme za legální způsob, jímž se *společnost chrání před nepřizpůsobitelnými nebo všem ostatním nebezpečnými jedinci*. Proč se pak pozastavujeme nad tím, že nás jiné, větší a starší společenství z obdobných důvodů separuje na naší planetě?

Dosavadní poznatky ukazují, že máme co do činění s entitou, která se řídí Základními Principy Zákona. Jeho nejprostší a velmi srozumitelný výklad nalezneme v učení Hopi:

Ovládat, znásilňovat a hubit inteligentní život není správné! Tečka.

Jak ukázala předchozí rekonstrukce konce předhistorického „Světa číslo tři“, průšvih pokračoval tím, že někteří Strážci, známí z biblické Genesis coby „boží synové“ (Henochovi „padlí andělé“), neodolali nabízeným svodům a nedodrželi nutný odstup – žili s pozemskými ženami. Tehdejší člověk se mnohé dozvěděl a přiučil; zrodili se polobohové (Nefilim?). Zdálo by se, že takový kontakt musí být přínosný, jenže vyšší etiku společenství, které za sebou tehdy mělo možná statisíce let nerušeného vývoje, zprostředkovat nelze – pokusy sdělit nepochopitelné nevedly k úspěchu.

Došlo k úniku *vědeckotechnického know how Strážců*, ale z toho plynoucí výhodu nedokázalo ego rodem a možnostmi nadřazených polobohů („obrů“ svými možnostmi) žijících mezi nedostatečně

vyvinutými lidmi zvládnout a rozumně zužitkovat. Mezi slepými je jednooký králem!

Co by se stalo, kdyby dnes někdo vystoupil z vrtulníku na zapadlém ostrově kdesi v oceánu, prohlásil se bohem a vybavil vybrané domorodce do té doby žijící na úrovni neolitu samopaly, motorovými čluny a bůh ví čím ještě? Samozřejmě že by se to rychle naučili používat. Ale jak by asi dopadli ostatní obyvatelé a následně obyvatelé sousedních ostrovů? Jakou cestou by se bral jejich další vývoj? A jak by asi dopadl první střet těchto v lokálním měřítku bohorovných a všemocných lidí se zbytkem civilizace, o jejíž, skutečných možnostech by neměli ani ponětí? Možná by cosi tušili, ale protože by občas pozorované letouny, kreslící po obloze podivné hady, nikdy nepřistály a vůbec se o ně nezajímaly,

nepovažovali by je za reálné. Jejich „bůh“, přece používal úplně jiný dopravní prostředek...

Také v našem případě člověk-polobůh při první příležitosti okamžitě zneužil lacino získaných výhod k prosazení mocenských choutek vůči pod-vybaveným skupinám lidí – a následoval další vývojový zlom.

O tom je příběh „padlých andělů“ a v tom je celé jejich provinění.

Tvůrci si uvědomovali jeho výši – někteří z nich proto pragmaticky uvítali kosmické katastrofy, které částečně zahladily jejich „hřích“. V pořadí třetí z kosmických katastrof, k nimž došlo v době, kdy je na Zemi člověk, nakonec znovu rozdala karty. Hraje se o Svět číslo čtyři.

Tentokrát byli zachránění lidé zcela vědomě a promyšleně vysazeni v nehostinných prostorách vylidněných záplavami, jejichž geografická poloha zaručovala dlouhodobé naprosté odloučení jednotlivých skupin.

Požadavek izolace vůči vnějšímu světu byl velmi silně zakořeněn zejména v Číně a v Japonsku, které zčásti převzalo čínská pravidla hry – vše, co přicházelo zvenčí, bylo rezolutně odmítáno a „jinozemští barbaři“ byli zabíjeni. Štít tradice byl takřka neprůstřelný.

Rozdělení původně kompaktní společnosti na rovné a „rovnější“ nakonec i zde pootevřelo špehýrku, kterou se do koleček úplatného systému pomalu trousil misionářský písek. Napřed přišel tolerantní buddhismus a v jeho stopách proklouzli všeteční a záludní křesťané. Ti se dnes do

Japonska opět vrátili, asi sto padesát let poté, kdy japonští vládci pochopili, oč jde, a první emisary katolického křesťanství nemilosrdně zlikvidovali.

Dalo by se předpokládat, že církve vrhnou veškeré finanční prostředky tam, kde je jich nejvíce zapotřebí. Že investují v těch nejchudších zemích, mezi něž Japonsko rozhodně nepatří. Chyba lávky! „Misionáři“ jistého bohulibého řádu, navlečení do slušivých obleků, pod ochranou moderních demokratických zákonů a masivním plýtváním jinde zoufale scházejícími finančními prostředky údajně pocházejícími z „dobročinných sbírek“, **deformují ducha japonských dětí – od mateřské školy až do maturity**. Jejich instituty si platí nejlepší učitele a poskytují skutečně kvalitní vzdělání.

Bohulibá činnost? Kdepak. V pozadí je plán na ovládnutí japonského potenciálu! Stovky absolventů těchto speciálních církevních škol jsou každoročně přijímány na nejrenomovanější japonské univerzity. Dá se předpokládat, že z nich vyroste **nový japonský management...**

Čímsi to velmi připomíná cíle mozky vymývajících *dinamiky*...Japonsko je příkladem toho, jak by se civilizace měla vyvíjet. I když i zde došlo k výpadkům a teprve významný vnější zásah obrátil vývoj jiným směrem. Po dosažení vnitřního blahobytu se přebytky průmyslového a lidského potenciálu císařství transformovaly do agresivní vojenské mašinerie. Maličká ostrovní říše disponovala potenciálem umožňujícím ovládnout obrovská území na asijském kontinentu, a ohrožovali dokonce i Rusko. Ke zlomu došlo přepadením *Pearl Harboru* a vyhlášením války USA. Na rozdíl od Evropy zde válka skončila

ve stínu hřibovitých mraků jaderných explozí. To bylo rozhodující! Šokované Japonsko kapitulovalo, aniž by zbytečným prodlužováním obranných bojů přišlo o většinu průmyslových podniků a práceschopných mužů jako Německo.

Japonci se po válce neuvěřitelně rychle učili; doslova vstřebávali veškeré taje moderních technologií, revoluční myšlenky a technické vynálezy dokázali rozvíjet a realizovat mnohem rychleji než kterýkoli jiný národ na světě. Příčiny jejich úspěchu jsou prosté – *vzájemný ohled a respekt, skromnost, nesmírná píle a pracovitost.*

Zatímco našinec „chodí do práce“, Japonec se se svou firmou *ztotožňuje!* *Japonskou firmu netvoří seskupení egoistů vydělávajících peníze, je to velkorodina. To, co*

dělá Japonsko Japonskem, jsou tradice převzaté z prapůvodní klanové infrastruktury!

Zaveďte zde „křesťanskou morálku“ – a je po Japonsku a jeho síle. Zdá se, že úporné *pokusy o kristianizaci* (mimořádně „normální cesta“ takzvané konverze – přestupu z víry na víru – se ukázala být zcela neúspěšnou!) *sledují přesně tento cíl! Proto existují i shora uvedené finanční prostředky, pocházející údajně z „dobročinných darů“...*

Čínský vývoj se po válce ubíral jiným směrem. Po Maově „komunistické revoluci“, která brzy vrátila nazírání na základní lidská práva před rok 1911, byl nadlouho zastaven; jen *Hongkong* a *Cankajškův Taiwan*, „malá Čína“ na ostrově *Formosa*, ukázaly, čeho

jsou Číňané pod správným vedením schopni dosáhnout.

Oběti lidských srdcí

Na druhé straně oceánu propadla vůdčí vrstva dříve pilných a duchovně vysoce pokročilých národů Mayů a Aztéků podivnému zoufalství. Takzvané „klasické období“ bylo ve skutečnosti posledním vzepětím předcházejícím definitivnímu úpadku. Kněží, kteří už dávno zapomněli smysl původního

poslání, pozorovali oblohu v očekávám, že se jejich milovaní „bohové“ brzy vrátí. Vždyť to slíbili a bylo už vykonáno vše, co požadovali! Ale „bohové“ mlčeli a nikdo neměl tušení, jak dál. Ve snaze přivolat dávné rádce a ochránce pátrali v historických

událostech po něčem mimořádném, po něčem, čím by bohům mohli udělat radost.

A tehdy si Aztékové zřejmě vzpomněli na podivnou historickou událost:

Božský *Huitzilopochtli*, zrozený ještě „ve staré zemi“ (mladá kněžka otěhotněla, když pozdvihla ptačí pero ležící na chrámovém schodišti!), „procházel“ s jejich předky kontinent z místa na místo (nosili ho s sebou v uzavřených nosítkách). Jednou, snad proto, aby se přesvědčil, jaké jeho svěřenci udělali pokroky, dal postavit údolní hráz, u níž zůstali několik let.

Nové jezero se brzy naplnilo rybami, okolí se zazelenalo a zavlažená půda poskytovala bohatou úrodu. Všichni byli velice spokojeni a *jejich majetek rostl. Brzy nato začalo*

docházet ke sporům – a tehdy Huitzilopochtli nečekaně zavelel k odchodu. Zklamání bylo obrovské, ale většina byla přesto ochotna se podvolit. Několik mužů se však vzbouřilo a hrozilo vypuknutí všeobecné revolty. Spiklenci dokonce zašli až tak daleko, že chtěli svého božského vůdce zabít, jenže ten za sebe nastrčil atrapu!

Druhý den ráno byli všichni atentátníci nalezeni pod hrází. **Byli mrtví a v jejich hrudnících, v místech, kde je srdce, zela škaredá díra.** Na lidi to udělalo hluboký dojem. Huitzilopochtli pak nechal rozbořit hráz a voda odtekla. Zastřelením rebelů, protože o nic jiného se asi nejednalo, však trest neskončil. Lidé museli zůstat na místě tak dlouho, až všechno opět vyschlo a oni hladověli. *To je znovu sjednotilo.* Pak

svého vůdce doslova uprosili, takže s nimi byl ochoten putovat dál.

Událost se **zastřelenými** rebely stála s největší pravděpodobností u zrodu příšerného kultu obětování lidských srdcí, **protože bůh je pravděpodobně potřeboval, když si je tenkrát vzal...**

Zvrhlost kněží, kteří rychle **pochopti, jak obrovskou moc lze získat šířením hrůzy**, neznala mezí. Aby uchránili vlastní životy, přepadali Aztékové v „květinových válkách“ okolní národy, ba i odnože vlastního kmene, aby kněžím přiváděli tisíce zajatců „potřebných“ k obětování na temenech kdysi posvátných pyramid. Prastarý popis podmínek na jednotlivých planetách sluneční soustavy („devíti nebesích“) se změnil v hrůzostrašné líčení Devíti pekel, jejichž

děsům se dalo uniknout jen „květinovou smrtí“ v boji nebo na obětišti. Jediná výjimka z tohoto pravidla byla dopřána ženám, které zemřely při porodu...

Z uvedeného příkladu je zřejmé, jak může i ten sebemenší přehmat, kterého se dopustí uznávaná, neřku-li „božská“ autorita přímo neuvěřitelně ovlivnit lidské chování a nakonec i běh dějin.

Také hopijští *kačínové*, i když zde asi šlo o *bioroboty plnící určený program* (viz *Chun tun*), vodili svěřené klany sem a tam po území obou amerických kontinentů a drželi je v přísné vzájemné separaci! Občas se s nimi pokusili zůstat na místě, nebo dokonce dočasně spojili několik kmenů, jenže **výsledek byl vždy stejný – po dosažení jistého stupně blahobytu začal svár o**

majetek a spory o moc. Sídliště pak byla na příkaz kačínů rozpuštěna a zničena (jako v případě *Húck'ovi*) – a putovalo se dál...

S totožnou *výchovnou metodou* se zřejmě ve stejném časovém rámci setkáváme ve vyprávění o Exodu!

Proběhly stovky pokusů, které stokrát skončily špatně. Jen **vědomí vlastní nikdy neodčinitelné viny** „dědičného hříchu“, **spočívajícího na nich, ne na jimi „stvořeném“ člověku**, nutí „bohy“ k neustálým snahám o nápravu. Čas k pochopení Základního Principu vymezuje kosmický orloj. Buď se v mezidobí stihneme „uzdravit“, pochopíme pravidla hry a vybočíme z bludného kruhu, anebo další neodvolatelná kosmická událost vyvolá nový „boží soud“. Po přirozené asanaci a sterilizaci

prostředí pak může nastartovat další, v pořadí už pátý pokus... Z našeho pohledu vnímaný čas či počet pokusů v tomto procesu nehraje vůbec žádnou roli!

To všechno bychom v podstatě měli a *mohli* dávno vědět, ale ve své bláhové nepoučitelnosti *nechceme* vidět a slyšet. Veškeré impulzy, které nás v průběhu věků měly odklonit od nesmyslné nenávisti, pěstěné vůči ostatním, a tím i vůči sobě samým, žalostně selhaly nelítostně rozdrceny ozubenými koly touhy po moci. Také současný systém je neopravitelný a bude s největší pravděpodobností zničen. Ne „bohy“, to nedovoluje etika Základního Principu, ale tento „čtvrtý Svět“, tak jako předtím už tři jiné, zničí sám Kosmos, pokud ho ovšem dříve nestihneme zničit sami.

A věřte – nikdo nám v tom bránit nebude!

Návod k použití

„...a teprve až pak začne probleskovat úsvit i k vaší vlastní obřadní očistě“, zní slova prehistorického nápisu. Ať už se za pojmem „obřadní očista“ skrývá cokoli, autor textu netvrdí, že *nutně dojde* k jakési změně – pouze naznačuje, že by k ní za jistých okolností a pravidel hry *mohlo dojít*. Nestalo se tak. Nejsou instrukce?

Pokračování „návodu k použití“ vrytého do skály pohoří Chuang, který zdánlivě končí požadavkem zavedení *jednotného společenského uspořádání*, jehož základními principy jsou *vzájemná úcta, spolupráce a vysoká odpovědnost každého jedince vůči celku*, a tím tedy *v první řadě vůči sobě*,

existuje! **Je vryto do opracovaných kamenů, rozptýlených podle přesně určeného plánu po povrchu celé planety.** Mystiky hledaná legendární „paměť lidstva zapsaná do kamene“ je na dosah ruky, ale tohoto pokladu už se asi nezmocníme – odbočili jsme z cesty, ztratili souvislosti, obsah sdělení proto leží daleko mimo dosah našeho pokrouceného chápání.

A i kdybychom ho nakrásně našli a přečetli, zbývá dostatek času k tomu, aby *nám* bylo ještě něco platné?

Posvátná inteligence

Jistá skupina vybraných jedinců byla v rámci plánu přivedena do *Tíwanaka*, ležícího na panenském skalnatém ostrově uprostřed nekonečného oceánu. Kromě

„bohů“ a jejich „vyvolených služebníků“ zde nikdy nikdo nebyl.

Možná že toto byl původní záměr. Možná že nikdo jiný přežít neměl a že lodě jako „Noemova archa“ skutečně vypluly jen proto, že jeden z „bohů“ nedostal přísaze, jak vypráví sumerský epos.

Jisté je, že jakéhosi „boha“, který *nebyl identický* s tím, který dal instrukce ke stavbě lodí, notně rozzlobilo zjištění, že záhubě zcela proti očekávání unikla velká skupina lidí. Z Utnapištimovy výpovědi logicky vyplývá fakt, **že se zachránili, jelikož „bůh“ PODLEHL SVÝM EMOCÍM.** Tento poznatek je velmi důležitý k pochopení původu a významu jistých „záhadných“ jevů a událostí, k nimž dospějeme po chvíli.

Vím, že mnohým to, co zde píš, zní hrozně. Hýčkáme své tělo a své Já, své Ego, a nikdy si nepřipustíme, že by tu mohl být kdosi, kdo myslí a jedná v dimenzích našemu mozku naprosto cizích a nedostupných, někdo, kdo by mohl myslet a jednat tak, jako by to, co tolik hýčkáme, vůbec neexistovalo. Ale současně, z pohledu *téhož Já a téhož Ega*, považujeme za naprosto přirozené zneužívání pokusných zvířat a vůbec nám nevadí, že z povrchu planety, na níž žijeme a která je celým našim bohatstvím, **DENNĚ nenávratně zmizí desítky nenahraditelných živočišných a rostlinných druhů.** Ne jedinců, ale DRUHŮ vyhubených našima rukama! Sklízíme daleko víc, než kdy budeme schopni zasít...

Toto „bohové“ v našem případě nikdy nepřipustili! Člověk, ne jakýsi bezvýznamný

jedinec, ale jako druh, jehož genofond z bezpečnostních důvodů rozdělili na skupiny vykazující různé vnější rasové znaky, **zůstal** zachován díky pomoci, kterou zaručeně nelze srovnat s chovem zástupců vyhynutím ohrožené fauny za mřížemi ZOO. Proč to?

Smíšením všech ras s největší pravděpodobností vzniká ideální pozemšťan. Ze zkušenosti víme, že takzvaná „rasová čistota“ vede k degeneraci. Geniální řešení problému patrně spočívá v rozdělení určitých vlastností a schopností do jakýchsi základních, snadno rozpoznatelných skupin, lišících se navenek pouze drobnými variantami základního vybavení. ***Toto rozdělení se tedy naprosto netýká schopností, jimiž je vybaven mozek.*** Pozvolným a postupným míšením těchto skupin vznikají jedinci vybavení určitými tělesnými znaky a schopnostmi a už

pouhým pohledem (například na mulaty) se můžeme přesvědčit o tom, že jde o proces veskrze pozitivní! Jsem hluboce přesvědčen o tom, že ***úplná separace, nebo dokonce zánik kterékoli této skupiny (rasy) by vedl k obrovskému ochuzení lidského genofondu!***

Pod vlivem prapodivných ideologií a z nich vycházejících předsudků, jejichž souhrn je obžalobou a zároveň reprezentativním svědectvím o škodlivosti světonázoru Vlády Blbosti, je „hodnota“ jednotlivých lidských skupin, ras, ještě stále posuzována podle vnějších rozlišovacích znaků! Iracionální xenofobní představy jsou přežitkem, který nám ztěžuje až znemožňuje pochopení v podstatě velmi prostých Pravidel hry.

Vůbec tu nejde o tělesné schránky, jejich počet a jedinečný design či o individuální tužby nebo fyzické a reprodukční schopnosti, ale především o **tvůřivou inteligenci *napojenou na každou z nich*** – v přeneseném významu o „duši“. **Tato inteligence je tím největším, nejnedotknutelnějším a nejstřelenějším pokladem v Univerzu!**

Poté, co vznikly hvězdy, galaxie, planety a život, vznikla živá *tvůřivá intelligence, která je tím prozatím nejvyšším stupněm vývoje Vesmíru.*

Je jedinečným klenotem, který si zaslouží být chráněn za každou cenu, dokonce i tehdy, je-li spojení s nevědomým nositelem nedokonalé.

Pozemšťan vznikl nedopatřením, a proto si neuvědomuje, jaký poklad mu byl svěřen. Způsob jeho stvoření, ne vybájené lidské „vykolejení“ v „Ráji“ (!), je oním „prvotním hříchem“, dědičnou vinou samotných „bohů“! O to větší zodpovědnost, kterou lze srovnat snad jen s odpovědností matky vůči dítěti, musí naši „bohové“ nést...

TEPRVE POTÉ, AŽ KOLEKTIVNÍ NOSIČ INTELIGENCE, LIDSTVO, ANIŽ BY UŽ JEN JEHO PROSTÉ BYTÍ ZČÁSTI POHLCOVALO A ZČÁSTI BLOKOVALO VĚTŠINU JEJÍ KAPACITY, DOSÁHNE POTŘEBNÉ ÚROVNĚ, STANE SE PŘEDMĚTEM ZÁJMU KAŽDÝ ČLÁNEK, KAŽDÁ

JEDNOTLIVÁ BYTOST. ZA TAKOVÉTO LIDSTVO DOSUD NELZE OZNAČIT SHLUK NEVYPOČITATELNÝCH, VYSTRAŠENÝM EGEM OVLÁDANÝCH

JEDINCŮ, NEDŮSTOJNĚ VEGETUJÍCÍCH V
ZAČAROVANÉM KRUHU PERMANENTNÍ KOLIZE
DUCHA S UMĚLE NASTAVENÝMI TUŽBAMI,
NERESPEKTUJÍCÍM! SKUTEČNÉ POTŘEBY JEHO
NOSITELE.

Neuměšování – druhý Základní Princip Zákona

Proto ta neúčast na lidském dění, poté, když nás „bohové“ po udělení počátečních impulzů opustili. Dítěti, které se učí chodit, hrozí pády. Přesto je *nelze neustále nosit nebo vodit za ruku – musí se „otlouct“*. **Ale nesmí** spadnout ze schodů nebo vypadnout z okna! Proto se zvýšená „UFO aktivita“ projevila zejména tehdy, když s sebou jisté vývojové zlomy, jako například „ovládnutí“ atomové energie, přinesly hrozbu uměle

vyvolané katastrofy, kterou by pozemská inteligence *jako celek* nemusela přežít.

Koncentrace na sebe jako jedince hýčká-jícího svůj „psychický stav“ a podobně, je cestou nekončícím bludištěm pochybností zakřiveným strachem, které jsme si stejně jako hranice mezi rasami, státy a ideologiemi vymezili čarami načrtnutými křídou nenávisti a nepochopení.

Je zde nádherný příklad:

Žijeme uprostřed Evropy, ale dosud nepatříme k jejím strukturám. Abychom toho dosáhli, musíme přizpůsobit naše zákony a infrastrukturu tak, aby odpovídaly vyzkoušenému a osvědčenému systému zavedenému v zeních, které jsou značný kus cesty před námi. To vše nám

připadá naprosto Přirozené. Je to politicko-ekonomicky odůvodněný hmatatelný cíl.

*Připojení ke kosmickým inteligencím vyžaduje podstatně méně: pochopit a dodržovat Zákon! Ne jedinci nebo ojedinělé národy, **musí se mu podrobit celý svět. Tento cíl je nesnadné uznat, je nehmataelný, i když mnohemvelkolepější než všechny slepě následované (rovněž nehmataelné!) ideje kterékoli církve.***

Možnou cestu k dosažení tohoto stavu neotevívá aristotelská katarze kombinující soucit s bázni, ale odhození přítěže „Jáství“ – Ega. Pochopíme-li, že základním smyslem pojmu My znamená sloučenou pozemskou inteligenci, znovu zvedneme hlavu a uvidíme do dálky. Pochybnosti beze stopy zmizí spolu

s úzkostmi, „výčitkami svědomí“ a strachem, potlačovaným psychofarmaky nebo skláněním ducha pod stín morbidního zářiče, tlumícího přirozený tok energií. A všechny skryté cesty se opět otevřou...

Zrazený „svatý Duch“

„Já“ a „Ego“, za něž se „modlíme“, poutají ducha k jedinci a jeho tělu, ne k Inteligenci – „duši“! Je to „zrada duše“, která není majetkem jedince. BA je jen jakýmsi nakrátko zapůjčeným kousíčkem inteligence **KA („Svatého Ducha“)**. Jeho úkolem je řídit smysly a vyhodnocovat informace důležité k provozu „podvozku“. Tedy nic jiného než zajištění základní existence těla energií a umožnění reprodukce „schránky“ – nositele tvořivé inteligence. Jsme živými nosiči senzorů sloužících

jiskřivým obláčkům **nezávislé** inteligence KA, spojené prostřednictvím BA s jinak nedůležitými těly. Inteligence KA přijímající získané informace j<? v *neustálém spojení s ostatní inteligencí*. Přitom je úplně jedno, kdo je jejím **nositelem**! Jedou-li všichni filharmonici společně v jedné soupravě metra, nestává se proto vlak filharmonii a řidič vůbec nemusí mít hudební sluch!

Malá část inteligence vyčleněná k ovládnutí a ochraně těla v okolním prostředí (pud sebezáchovy, opatrnost a zpětná vazba propojení výkonných orgánů těla se smysly, skenujícími vnější prostředí), je ve vyšším systému řízeném vládou blbosti brzy po narození **dezorientována a odpojena od „nástavby“ cíleným vyvoláváním trvalého stresu; uměle vyvolaného**

existenčního strachu. Proto i v bdělém stavu sníme noční můry!

Pocit bolesti, součást funkce chránící tělo před zbytečným poškozením omezujícím jeho životnost (úrazy atp.), byl zneužit k cíleným fyzickým mučením směřujícím ke zlomení vlastní vůle a integrity mučeného člověka. (*Příslušníci „přírodních národů“ si toho byli dobře vědomi, a proto pocity fyzické bolesti potlačovali vůlí!*) Po této průpravě přibyla hrůzná možnost být upálen a společně s ní „malování čertů na zed*“ – tlak nevidi-

telné, iracionální, a proto neuvěřitelně účinné trvalé **psychické hrozby** údajnými věčnými útrapami! Pro vystupňování účinku byl nabídnut kontrastní a levný protiklad slibovaných „nadzemských“ slastí. *Nebe,*

peklo, ráj... Užívání metody „cukru a biče“ vyvolává v mozku, *prioritně podřízenému ochranným funkcím BA*, **kruhový zkrat** (feedback), z něhož není úniku. „Upravená“ osoba ztrácí kontakt se skutečností a pozbývá všech schopností, které jsou jí **dány** od narození. Kapacita BA, svědomitě plnícího svou základní ochrannou funkci, je přetížena neustálým řízením sebezáchov-ných procesů vyvolaných permanentním tlakem. Vede to k tomu, že se kontakty s KA téměř úplně přeruší. Vzácné útržky komunikace mezi oběma složkami se za snížené činnosti vědomí projevují jako zmatené sny.

Nemnoho jedinců, kteří se tomuto procesu dokázali vymknout, má „zázračné“ léčitelské a podobné „neobvyklé schopnosti“, umožněné udržováním kontaktu svého KA s

KA jiných lidských jedinců (viz *Edgar Cayce*).

Na principu iracionálního strachu, potlačujícího přirozené schopnosti, stojí a padá celý Systém řídící tuto společnost!

Víme, kde je zámek i klíč. Obojí je jen v našich hlavách!

„Moderní doba“ následovala středověk. Inkviziční mučení a hrozba peklem či upálením se transformovala do permanentních psychických hrozeb jiného druhu a podob. Účel a cíl zůstal stejný.

Permanentní zastrašování vede u naprosté většiny lidí k oddělení součástí Ducha, jehož dnes téměř neužívanou, ba zapomenutou část nazvali novodobí mystici

„Nadvědomím“, „Nad Já“. V bibli je to „Duch svatý“.

To, co brání spojení obou částí naší inteligence (Ba a Ka), **není** jakási blokáda spočívající na „logice“ nebo „rozumových závěrech“, ale *pouze Velká paulistická Lež a z ní vyplývající neustále a systematicky živený pocit iracionálního strachu!* Dokážeme-li určit a odblokovat jeho původ, máme vyhráno. Najdeme klíč a zažijeme „stav osvícení“. Za tímto účelem zjevně není potřeba stát se bigotním náboženským fanatikem, fakírem ani asketou, a už vůbec ne pátrat po pravdě v šedivém zákoutí drog! Hluboce věřící lidé bez jakéhokoli konkrétního náboženského směru se *svou pasivní nekonfornitou* dokážou vymanit z pracek systému, který po nich raději nic nežádá a většinou je neatakuje, protože jsou pro jeho

záměry ztraceni. Dříve by zcela jistě skončili na hranici, předepisované církví „k záchraně jejich duše“, dnes jsou v rámci „práva na svobodu vyznání“ ponecháváni v klidu. Ovšem jen tehdy, nezačnou-li hlásat jakési nebezpečné hromadné učení, které by mohlo vyvolat značný odliv dosud konformních jedinců ze systému a následný propad „hmotného společenského zisku“... „Hrubý národní produkt“ se zajímá jen o ty výsledky projevů Ducha, které lze změřit, zvážit, vyrobit, nakládat a donekonečna někam převážet, aby nakonec mohly být draze prodány těm, kteří je vyrobili...

Nejasný popis „dvojího druhu duše“ – rozdělené inteligence – se zachoval v egyptském „náboženství“. Pokud pečlivě prostudujeme zbylé sporé informace, rychle pochopíme, jak obrovská síla se skrývá za

pojmy BA a KA a co je příčinou jejich násilného rozdělení. Celnicemi na ryze imaginární hranici jsou všechny druhy „náboženství“ a z nich vyvěrající byť zdánlivě „moderní“ ideologie.

Egyptští kněží (i někteří panovníci) svého času pochopitelně věděli, oč jde, a toto tajemství nehodlali odhalit. Bylo a je klíčovým bodem učení upevňujících „světskou moc“ (viz **KA-BA**, **KA-BA-la** atd.). Čím a jak jinak donutit poddané (*společenské adaptéry!*) k poslušnému plnění mocenských záměrů, když ze hry vypadne instituce iracionálního strachu?

Proto: **když paulistické křesťanství hovoří o duši, myslí tím pouze BA. „Duch svatý“, KA, je jen pro vyvolené. Zjistila-li církve, že někdo disponuje**

přirozenou schopností komunikace se svým dílem vyšší inteligence, byl prohlášen za „spolčeného s ďáblem“ a upálen. Z nedávno uvolněných inkvizičních protokolů lze mimo jiné vyčíst, že „čarodějnice“ užívaly jisté směsi drog, jejíž užití může (obdobně jako obstrík „vyskočené plotýnky“) za určitých okolností krátkodobě ***přerušit strachem tvořený kruh.*** To, co zažily, nedokázaly správně interpretovat – ve skutečnosti potkaly pouze samy sebe, své „Nad Já“! ***Možnost všeobecného návratu k přirozenému stavu představovala smrtelné nebezpečí pro vládnoucí církevní i světskou moc!*** (Viz případ *Johanky z Arkul*) Tohoto stavu lze dosáhnout i v „náboženském vytržení“ (z čeho asi?), zde je ovšem interpretován jako „vidění“ a popis vnímaného se nevymyká vokabuláru v rámci katechismu. Podobné

případy jsou popisovány jako „mluvení jazyky“, nejrozsáhlejší případ je písemně podchycen (a zakamuflován!) na stránkách *Nového zákona (Sk. kap. 2)*.

První konfrontace s KA, kterou vnímá každý jedinec jinak, může mít pro *nepřipraveného* fatální následky – proto vedou zasvěcenci znalí věci adepty poznání dlouhým přípravným obdobím.

Odbourejme strach. Není Bůh ani Ďábel. Je jen jedna vše prostupující neutrální **Síla** existující mimo čas, protože ho sama „ztělesňuje“. Její personifikace do pozice „dobrotivého Pánaboha“ je Velkou Lží – největším podvodem na lidstvu, který je příčinou **všech** jeho omylů i neštěstí. Bůh nás trestá za to, že jsme si ho vymysleli! Nejvyšším projevem všech dosavadních

vývojových etap Kosmu je živá tvořivá inteligence, k jejímž *hostitelům* máme to štěstí náležet. Lidstvo je dosud nevybroušeným drahokamem v Koruně Stvoření. Chovejme se podle toho!

Moc zneužila mechanismy, které mají chránit hostitele inteligence před ***zbytečným předčasným zničením***, a touto cestou nás **dočasně** ovládla! Doba určená k bytí jedné, deseti nebo sta generací nehraje žádnou roli. Vědomí toho, že povinností inteligence je tvořit a naplnit Kosmos – který, ať už vznikl „velkým třeskem“, nebo jakkoli jinak, je tady – bylo **dočasně** potlačeno. Za daného stavu není naším úkolem zjišťovat proč, jak a k čemu to vlastně všechno je! **Inteligence je stupněm vývoje Univerza. Co bude následovat, až ho celé vyplní, to ví jen Síla.**

„UFO“ – únosy lidí a zvířat

Neexistují záhady, jen věci, které ještě nechápeme. Množství nerozluštěných „záhad“ jen podtrhuje vyšší stupně nepochopení skrytých skutečností. Nechci zabřednout do urologických ani etických sporů, protože realita pozorovaných jevů je pro mne už řadu let stejnou samozřejmostí jako dýchání. Proto mne neznepokojují únosy lidí ani průvodní jevy okolo, ani podivné vivisekce užitkových zvířat, včetně mořských savců. Jedna z mimozemských bytostí prý na příslušný dotaz dočasně „uneseného“ odpověděla: **„Máme na to právo!“**

V této lapidární větě je skryta celá pravda o postavení člověka na Zemi... Ve jménu obdobného, státem vyhrazeného práva jsme

donečavna podstupovali povinné „snímkování ze štítu“, preventivní školní prohlídky u zubaře a podobně. V tom prvním případě to byla nutnost odvrátit hrozbu smrtící tuberkulózy. Takže všechno akce v rámci celospolečenské prospěšnosti. Ve shora uvedeném případě se jedná o cosi obdobného!

Co se děje? Pochopíme, uděláme-li si malý výlet do současné biologie.

Moderní genetika a genetické inženýrství je ve skutečnosti mnohem dál, než se veřejně přiznává. Už nejméně třicet let je znám proces klonování, o němž se v „senzačních“ zprávách veřejně hovoří zhruba pět let. Proces oplodnění *in vitro* (ve zkumavce) je vyvinut téměř k dokonalosti; k radosti párů, které by jinak neměly naději mít vlastní dítě.

Veda ovšem myslí ještě dál –jde o pěstování jednotlivých orgánů v uměle zřízeném prostředí. Počátkem roku 2000 oznámila jedna japonská laboratoř významný úspěch – podařilo se vypěstovat samostatné žabí oko! A to je teprve počátek. Takto získané „anonymní orgány“ mají být využity jako „náhradní díly“ při transplantacích, protože současná praxe odnímání potřebných součástí tělům zemřelých často *naráží* na spletité problémy a nemalé etické zábrany.

Jedním z nejdůležitějších předpokladů vypěstování zárodku, orgánu nebo pro nás zatím jen hypotetického celého tvora *mimo matčino tělo* (myslím tím až do „porodu“ dýchajícího jedince ze zkumavky) je *plynulý přísun chromozomů*. Ty jsou za normálních okolností *obsaženy v krvi matky*.

A teď zpět k původnímu tématu.

Mrtvá zvířata bývají nalézána nejen bez odborně vyjmutých pohlavních i jiných orgánů, ale **vždy bez jediné kapičky krve**. V této souvislosti se často mluví o „zvířatech zabitých bestiálním způsobem“. Byl ten, kdo při psaní novinových článků užívá tak silných slov, přikusuje přitom karbanátek udělaný z masa mrtvého zvířete, alespoň jednou v životě na jatkách,

viděl „bestiálně rozpitvané“ lidské tělo, byl u pokusů v biologické laboratoři? V posledním případě, i když s mnohými zbytečnými pokusy nelze souhlasit, jde o snahy zachovat či zlepšit lidské zdraví, a tím i kvalitu života.

Mne (totiž mé karbanátky pojídající ego toužící přežít...) daleko více zneklidňuje

stoupající křivka těchto událostí, tedy *intenzita*, s níž se to děje, a to, že *do procesu byli zahrnuti i plícemi dýchající mořští savci!*

Možná to naznačuje, že už jsme nejen opět jednou dospěli těsně „na hranici konce času“, že cyklus znovu dobíhá, ale navíc signalizuje i hodně znepokojivý fakt: **tentokrát zřejmě byl pro záchranu „toho, co dýchá plícemi a leze po suché zemi“**, zvolen úplně jiný model „Archy“!

Mutanti

Bytosti provádějící akce na pastvinách a v hlubinách moří, ti, s nimiž se setkávají unesení, **nejsou samotní Strážci**. Zdá se, že poučení minulými událostmi tentokrát předem vyloučili veškerá rizika a nasadili „šedivé mužíky“, umělé pomocníky, s jejichž

obdobou se setkáváme už v prastarých legendách! Svou práci vykonávají přesně podle příkazů vloženého programu: zručně a **BEZE STOPY EMOCÍ!**

Sumerský bůh Enki stvořil bezpohlavní bytosti, které „*nejí, nepijí, nespí a jednají podle Enkiho šému, který mají uvnitř.*“ (Viz také *UFO, bible a konec světa*, str. 195-6). Čínský *Chun Tun* je popisován jako „smíšenina“. Je *výtvorem Nebeského Vládce*, spolehlivým sluhou, který se stará o „správné poměry v Podnebesí“ bez nutnosti osobních zásahů Vládce!

Text Šen-i Ťing – *Kánon o nadpřirozených bytostech jiného druhu*, říká:

„... *Chun Tun je směsí pozemské bytosti (živočicha) a mimozemských jakoby lidí, a*

tak přestože má oči, na Zemi jimi nevidí, přestože má uši, na Zemi jimi neslyší, a proto se zde může jen obtížně pohybovat. Pokud ale

*kdokoli přijde dojm hlídaného prostoru, okamžitě rozpozná, kdo to je a co je zač. Pokud se setká s geniálním (duchaplným; samostatným) člověkem, okamžitě ho považuje za nebezpečného protivníka a snaží se ho zlikvidovat. Pokud ovšem zjistí, že má co do činění s člověkem ser-vilním a vyhovujícím jeho potřebám, uvítá ho a přijme jako pomocníka. **Z hlediska jeho „nebeské povahy“ a výcviku (programu) je to přirozené, za tímto účelem byl konstruován.***“ Na jiném místě téže knihy stojí:

„V západní části pohoří Kchun-lun existovalo hrozné zvíře. Vzhledem se podobalo psu, mělo dlouhou srst a čtyři nohy jako medvěd, jenže bez tlap. Mělo oči, ale nic jimi nevidělo, mělo uši, ale nic jimi neslyšelo, a proto nemohlo nic dělat **ani domluvit se s některým z lidí**. Mělo žaludek, ale bez schopnosti vnímat patero druhů chutí, mělo vnitřní síť přenosu energie, ale **neproudily v ní žádné emoce** a šířila se jí jen potřebná energie k jeho chodu. Vůči lidem, kteří jednali samostatně a geniálně tvořivě, bylo hrozivě útočné a spoléhalo se jen na poslušné a úlisné lidi. **Ale to bylo jeho nebeské určení, a proto ho nazývali Smíšeninou – mutantem (Chun tun)**.

Napohled nedělalo nic, jen si okusovalo ohon a leželo na zádech, a hledíc na oblohu, hlasitě se řehotalo.“

Na egyptských vyobrazeních poměrně často vidíme božstva provázená tvory odpovídajícími druhému popisu, i když jsou v tomto případě jako zde a nahoře na protější straně znázorňováni spíše jako *psoh-lavípaviáni*. Jenže ti žijí ve střední Africe a odtud je do Číny dost daleko... Indická mytologie zná podivný druh inteligentních „opic“, jejichž králem byl *Ha-numan*, občas pilotující *viman* se značným doletem (obrázek na straně 154). Z čínské mytologické tradice lze odvodit jen velmi zastřenou a nejednoznačnou volbu termínu pojmenování tohoto tvora. Ale už název *smíšenina*, moderně *mutant*, vyjadřuje, že o něm lidé nesmýšleli nijak pozitivně.... *přestože má oči, na Zemi jimi nevidí, přestože má uši, na Zemi jimi neslyší...* Opět formulace poukazující spíše na jakýsi stroj! Jenže hned v následující větě je výslovně uvedeno: „*pokud kdokoli přijde*

dojím hlídaného prostoru, okamžitě rozpozná, kdo to je a co je zač. „ Takže sensorika této bytosti je víc než v pořádku! Vnímá, ale nereaguje – lépe řečeno nekomunikuje, jsou-li přicházející podněty **mimo její program!**

„Ufoni Šediváci“ se chovají přesně tak jako Sumery a Číňany popisovaní mutanti, jejichž bližší označení zní **„příslušenství“!** Zřetelně mají smysly, ale působí dojmem, jako by nevnímali – zcela neteční vůči vnějším podnětům plní naprogramované úkoly a nejsou přitom nijak ovlivnitelní. Během „vyšetření“ unesených občas užívají uklidňujících frází vysílaných telepa-tickou cestou, ale na projevy bolesti vyšetřovaných „pacientů“ nereagují.

Díky těmto vlastnostem nehrozí, že by se jakkoli sblížili s lidmi, kteří jsou pouze objektem jejich zájmu, a jakýmkoli způsobem je zvýhodnili. Zastupují Tvůrce!

Pro inteligentního tvora s vysoce vyvinutým etickým cítěním je těžké potlačit emoce; zůstat věcně nestranným a odepřít pomoc třeba nedokonalé, ale přesto jemu podobné inteligentní bytosti, které se dívá přímo do očí.

Je značný rozdíl plout na loďce, vidět někoho, kdo se topí, a netečně projet kolem – anebo vidět tutéž scénu v televizi.

Vím, trochu drsné přirovnání, ale zdá se, že záměr je jasný: **tentokrát zřejmě nemá přežít jediná lidská bestie, nakažená**

nevyléčitelným morem touhy po ovládnání a znásilňování mysli sobě rovných tvorů.

Sbírají „Enkiho Golemci“ vzorky, aby tentokrát vrátili na očištěnou Zemi z retorty zrozenou panenskou bytost bez jakékoli minulosti? Bytost, která nebude ovlivněna žádným „hadem“, která se nezhledne v žádné historii, a tudíž nebude (už po páté!) opakovat předchozí omyly?...

Neúprosná logika věci říká ANO! Ale jsou tu i další možnosti!

Na prahu nové Genesis?

Pomyšlení na to, že jsme možná původně měli být naprosto stejní jako „šediváci“, měli jsme být být bezpohlavními, poslušně sloužícími bytostmi – a naši předchůdci *LU-*

LU („SMÍŠENÍ MÍŠENCI!“) jimi pravděpodobně byli – toto, ne jejich práce je důvodem, proč mne mrazí! Jejich přítomnost a „nepochopitelná“ činnost otevírá několik variant:

1/ Cyklická katastrofa tentokrát **bude mít dimenzi nezaručující přežití našeho specia na zemském povrchu**, a to ani za pomoci vyspělých technických prostředků.

2/ Doba nutná ke konsolidaci životních podmínek po katastrofě bude tak dlouhá a životní prostředí globálně natolik nepříznivé, že to, co přežije samotnou katastrofu, **neude schopno na povrchu planety žít**; alespoň ne bez degenerace („ufoni“ sbírají vzorky všeho možného, včetně trávy...).

V této souvislosti není bez zajímavosti pasáž z hopijské legendy o tom, že *opice jsou vlastně pozůstatkem původních lidí degenerovaných po katastrofě: „... když byl První Svět zničen ohněm“.*

Možnost 1 a 2/ a) *Jde o následnou rekolonizaci Země, na níž se dlouhodobě změní podmínky životního prostředí.*

Ale nabízí se ještě jiná možnost, otevírající nejen jistou naději, ale i zcela jiný pohled na samotné „stvoření“ člověka!

2 b) *Tvůrci hodlají kolonizovat vhodnou, ale pustou planetu podobnou Zemi kdesi v jiné sluneční soustavě.*

Člověk a pozemská flóra a fauna zřejmě jsou pro oba účely nejvhodnější. Mnohé unesené osoby pod regresivní hypnózou vypověděly, že *uvnitř UFO viděly podivné bytosti*

(*děti!*), které údajně vypadají jako lidé, ale přesto se čímsi liší. Tato okolnost, včetně toho, že kravám a býkům lapaným „šedými mužíčky“ na pastvinách scházejí i jiné než pohlavní orgány (například části čelistí, jícnu a podobně, a totéž se v posledních letech projevuje i u velryb, delfínů a tuleňů), nasvědčuje tomu, že **geneticky upravování nejsou pouze humanoidi**. Předmětem zájmu je i vhodný užitkový dobytek, včetně koček a psů, **manipulovaný tak, aby jeho schopnosti a vlastnosti odpovídaly poněkud odlišnému než současnému pozemskému prostředí**. Totéž se asi týká i rostlin.

Nezapomínejme, že i člověk je v podstatě původem mimozemšťan dokonale adaptovaný na podmínky pozemského prostředí.

Poslední varianta nám do jisté míry dokonce lichotí. Možná že jsme svědky poslední fáze dotváření nového vzdáleného světa a historie z počátku Genesis se s naší nepřímou pomocí kdesi zopakuje. Možná že v jedné z knih *Dr. Lobsanga Rampy* stojí čistá pravda o „vesmírných zahradnících“, tvůrcích nových světů. Věc tak prostá, že jí jednoduše nelze uvěřit. Ostatně, kde jinde se mohly zachránit před Potopou záznamy i lidé, kteří je střežili, když ne na Olympu čínských bohů, v tibetských kláštorech v himalájských výšinách? Myslím, že tibetské posvátné knihy skrývají nejedno obrovské překvapení.

V tom případě nám ovšem nezbývá nic jiného než se hluboce zastydět, zahodit všechny předsudky a rychle jednat. Ukažme, že s sebou zbytečně nenosíme spící

inteligenci, ale že ji dokážeme včas kontaktovat a užívat! Jsou zde náznaky, že pokud ještě stihneme včas obrátit, lze možná zachránit i mnohem více než pouze reprodukce schopný lidský vzorek!

„Návod k použití“ je k dispozici, jen ho musíme zbavit tisícileté patiny, nanesené Velkou Lží a dvěma stoletími pohrdání její ateistické odnože! Budeme-li se ho držet, výsledek se jistě dostaví. Naše generace se úspěchu těžko dočká – j sme na tom stejně jako lidé pod Mojžíšovým vedením. Nás i naše potomky ještě čeká očištná cesta symbolickou pouští. Ale možná, že už třetí generace přejde pomyslný Jordán a definitivně ukončí éru Vlady Blbosti na Zemi. Pokud ovšem ještě zbývá čas.

Nüwino poselství?

(výňatky z knihy *Bestseller v kameni I*,
kap. V. *Mariánská zjevení*)

*„A právě proto dnes Bůh dovoluje, aby toto vše bylo zjevováno poselstvími, jež jsou jakoby **parabolami** [podobenstvími] **obsahujícími hluboká mystéria, jako ta, jež jsou skrytá v tom, co [vámi] dosud nebylo prozkoumáno. Přišel však čas je prostudovat, neboť vám dají opravdové jasno o budoucnosti.**“*

„Pouze nadpřirozeno chová tajemství pravé vědy.“

Jinými slovy:

*„Právě proto nám dnes Zákon umožňuje, abychom touto cestou **doplnili chybějící články, umožňující pochopit obsah prastarých poselství.** Čas se krátí, a proto*

se vám naposled **pokoušíme sdělit, kde a co máte hledat.** Současná poselství **pouze doplňují obsah vámi dosud opomíjených a neprozkoumaných mystérií.** Je nejvyšší čas, abyste je brali vážně a pečlivě tento materiál prostudovali, **protože skrývá vysvětlení minulosti a odhalí vám blízkou budoucnost.** Ne ve vaší racionalitě, ale právě jen v **tom, co jste kvůli ní doposud považovali za nesmyslné mýtické výmysly předků, je skryta skutečná pravda, skutečné vědění.**“

„Žádné století dosud nespatriilo tolik morální a fyzické bídy jako století, ve kterém žijete, neboť zlo narůstá bez ustání po dvě stě let.“

„A tak, po tolika pohromách, žijete v předvečer kataklyzmatu, které souhrnně zasáhne lidskou společnost.“

„A kdyby tomu Bůh (síly kosmu) ve své síle a moudrosti nestanovil meze, celé lidstvo by se zničilo krutostí zbraní, jež byly vynalezeny lidskýma rukama a které by vyvolaly jeho vlastní destrukci, strašlivé destrukce na celém světě, v celém Stvoření...“

(Zdroj: zjevení z 26. dubna 1961, Kérizinen, Bretaň)

„Boží království je blíž než kdy jindy. Řekla jsem: Lidé, uvědomujete si dobře, co ta slova znamenají? Lidé, uvědomujete si

*dobře, že jste odpovědni? **Vůdcové světa, neklamte svoje děti.***

*Neklamte ani **ty** z mých nejmenších! Jste odpovědni Nejvyšší bytosti.*

Poslouchejte Nejvyšší bytost. Mluvím-li takto, je to pro ty, kteří nejsou z opravdové církve.

[V této větě je pojem Bůh nahrazen pojmem Nejvyšší bytost – Síla. Je to přímá výzva: **„Vybalte informace z obalu církevního klišé!“**]

*Před chvílí jsem řekla: uskuteční se znepokojující vynálezy, Bůh to dovolí. Vy, národy, můžete **učinit**, aby to nebylo k zlému. Národy, prosím vás o to, Paní vás o to prosí, poslouchejte dobře. Matka Boží vás dosud nikdy takto neprosila.*

Národy, **abyste nedospěly až k oněm znepokojujícím věcem**, Paní vás prosí nyní, dnes: **vzývejte Otce** [pochopte **Základní Princip!**], **Syna** [vraťte se **k obsahu poselství Ježíše!**] i **Svatého Ducha** [**své KA; „Nad Já“!**], aby ochraňoval svůj lid, aby znovu vytvořil **jednotu** svého lidu.

Právě jednoty musí dosáhnout jeho lid. Jednota a nad jednotou Paní všech národů sám Bůh [Jednota, kterou požadují, je ve smyslu Zákona]. **Jediné společenství národů. Trvám na těchto slovech: jediné společenství.** Myslete na budoucnost. Přitom **neříkám**: Myslete na svou **hmotnou** budoucnost.

Rozumějte, proč v ten velký den chci přijít. Ten velký den vyvolil pro Paní všech národů sám Bůh. Neboť právě ona obdržela

moc, aby shromáždila své národy do jednoho velikého, jediného společenství. Všechny národy shromážděné do jediného společenství, právě k tomu by tento čas a tento svět měly směřovat, jak jsem už mnohokrát oznámila. Tento čas jsem oznamovala neustále, i když zastřeně; nuže, národy, tento čas přišel. Především se snažte uskutečňovat jednotu mezi národy, právě to vám dnes Paní přišla říci. Nezapomeneme na vás. V této chvíli ještě docela nepochopíte význam těchto slov. Řekla jsem, že v mých slovech jsou zapečetěna znamení. „ (Zdroj: zjevení z 31. května 1951, Amsterdam)

„Nepoužívejte nástrojů moudrosti a uvažování, ale vyslyšte bláznivost

poselství. Neboť právě skrze toto poselství se Bohu zalíbilo spasit tento svět. (Zdroj: zjevení z 19. září 1975, Dozulé; Francie)

Dokážeme tyto texty oprostit od náboženského tvarosloví, brát je konečně vážně a **pochopit skutečný obsah sdělení? Církev ho zná!**

„Pro složitý obsah a v zájmu toho, aby jistá velmoc nebyla podnícena k jistým činům, dali všichni dosavadní držitelé Petrova stolce přednost diplomatické formulaci třetí části fatimského poselství.

*Každému křesťanovi by ale mělo postačit, že tam je možno číst, že **oceány zalijí celé světadíly a že miliony lidí budou v několika minutách odvolány z tohoto***

života. Pak by už skutečně neměli toužit po zveřejnění tohoto tajemství.

Mnozí ho chtějí znát jen z touhy po senzaci. Přitom však zapomínají, že **znalost znamená také odpovědnost. Je nebezpečné, když současně nemají zájem nic dělat, neboť říkají, že zlu se stejně nedá zabránit.**

Církev se musí připravit na **velké zkoušky.** Ty po nás mohou žádat dokonce i nasazení vlastního života pro Krista a naprostou oddanost Kristu. **Mohou být zmírněny modlitbou, ale nemohou již být odvráceny, neboť jen tak může dojít k opravdové obnově církve.“**

Jan Pavel II.; Fulda, NSR, 1980

Jaksi automaticky po generace spoléháme na to, že stále vyspělejší věda v rukou našich dětí a vnuků jaksi uklidí svinstvo, které po sobě zanecháváme. Nepořádek hmatatelný i duchovní. Naše generace má možnost poskytnout jim za to protislužbu:

Otevřeme jim cestu a umožníme vnukům našich dětí stát se rovnoprávnými členy Společenství, v jehož symbolické koruně pak zazáří třináctá hvězdička označující Zemi...

Přejme jim to! Je v tom i naše záchrana, protože v nich jsme nesmrtelní.

Svedou to ovšem jen tehdy, když jim dokážeme otevřít průchod mořem neporozumění. Je to na nás!

IV. Hamova archa

Vědecko-populární příručky tvrdí, že jediná egyptská starověká mapa byla nalezena na torzu thébské sochy, pocházející pravděpodobně z období 6. roku vlády *Ramesse IV.* (nyní v Turínu...). Ukážeme si, že existuje i jiná, jenže dosud nebyla jako taková rozpoznána.

Je namalována na zeď hrobky *Sennedžema* (tzv. *thébská hrobka č. 1*), pochovaného za vlády *Sethiho I.* (str. 164). V historických pojednáních populárních knih o Egyptě ji najdete v kapitolách zaobírajících se egyptským uměním. Je považována za „výjev z *mýtických políIalu*“ a servírována jako příklad znázorňující život egyptských zemědělců. Budiž. Ale už samo umístění a to, že se obsah na první pohled výrazně vymyká ponuré záhrobní tematice, napovídá, že malba skrývá cosi velmi významného.

Odhlédneme-li pro začátek od obsahu jednotlivých schematicky znázorněných polí, zřetelně rozpoznáme **symboliku dokonale odpovídající čínské představě Říše Středu**. Je zde znázorněno moři obklopené Podnebesí, říše „bohů“ kdesi za čarou vod na obzoru a Nebesa!

Je třeba podotknout, že následujícím úvahám se z určitých důvodů poněkud vymyká fenomén pyramid v *Gize*, které jako by zde stály zcela opuštěny a „mimo čas“. **K jejich základům a k velké Sfinx** se váže dávnější historie. Z informací pečlivě střežených generacemi egyptských kněží vyvěral kult zahrnující zlomky vědomostí, jejichž obsah daleko přesahuje rámec této knihy. V Egyptě existují anagrafy, jejichž obsah s nimi úzce souvisí. Ukázka, či spíše náznak, je zveřejněna v knize *Bestseller u*

kameni. Kromě nich zde však jsou i mnohem důležitější. Ukazují však cosi, co zatím nehodlám publikovat. Na tomto místě se proto omezíme jen na indicie a důkazní materiál opatřený oficiální egyptologií. Doufám, že i toto stačí podnítit *strážlivě, logicky a samostatně uvažující badatele*, aby se pokusili z pozměněného zorného úhlu přehodnotit překlady jistých egyptských textů a zamysleli se nad dosavadním způsobem interpretace smyslu mnoha zdánlivě jednoznačně vyložených symbolů.

Mýtus o Horním a Dolním Egyptě

Hovořili jsme o tom, že Číňané dělili svůj makrokosmos na dvě části: *Nebesa* a *Podnebesí*. Na Nebesa usadili nejen *kosmické a stvořitelské bohy*, své místo zde po zásluze našli i jejich *pravládci*. Podnebesí, na němž

se rozkládala původní Říše Středu, si představovali jako území obklopené ze všech stran mořem. Podívejme se teď na představy Egyptanů.

Dobrodruhům plundrujícím v honbě za objevitelskou slávou stále více hrobek naplněných lákavými nálezy zcela ušlo, že egyptský světonázor zrcadlí **duální symboliku známou ze starověké Číny!** Ale i kdyby si toho tehdy někdo povšiml, musel by srovnání těchto dvou představ považovat za absurdní.

Premisa darwinistického přístupu, vycházející z odděleného postupného vývoje lidských kultur, totiž jakoukoliv spojitost vylučuje. V podobných případech bývá na pomoc volána „Náhoda“. Toto přehlédnutí mělo dalekosáhlé důsledky. Falešné výchozí

předpoklady nutně vedly ke zmatečné interpretaci obsahu staroegyptských textů a k nepochopení významu prastarých obřadů i symboliky kultovní architektury.

Egyptská historie je sešita prolnutým dvojitým helixem zásadně odlišných učení, jejichž celek splývá v nerozluštitelnou změť. Dochované texty navíc obsahují v podstatě nepřeložitelné dobové idiomy, takže jejich úplný význam nám už asi zůstane tajemstvím. Pokusme se tato místa zredukovat na minimum. Pomocí optické informace snad rozvážeme mnohý uzel, aniž bychom ho museli roztínat mečem. Klíč k celému problému musíme hledat v nejranější symbolice.

Aby bylo zcela jasné, oč jde, začneme názorným příkladem.

Vysloví-li někdo v davu lidí všech možných národností slovo „Šemík“, jedině Čech pochopí, o čem je řeč. Zná totiž nejen jméno bájného koně, ale i Horymíra a jeho příběh. Řekneme-li tedy: „*Skočil jako Šemík*“, přesně víme, o čem jde. Ostatní (i kdyby se naučili perfektně česky!), pokud nebudou znát onu pověst z naší bájně historie, ***toto přirovnání nikdy nepochopí.***

Obsah prastarých jmen, jejichž transkripce tak bohorovně pohrdáme, má význam; ve shora uvedeném smyslu může být samo o sobě příběhem nebo jeho nedílnou součástí. Jména jsou tedy pojmy vyvolávající u zasvěcených přesně vymezené asociace. Tyto informace v záznamu sice nenajdeme, jsou ale přesto nezbytné k pochopení obsahu. Totéž platí i o názvech dávných míst. O to vše jsme ochuzeni v moderní literatuře o starověku a

zveřejňované odborné překlady jsou lepší jen ve skutečně vzácných případech. Má to svůj důvod: vlastní význam jmen z pochopitelných důvodů zřídka kdy zapadá do rámce interpretací historiků.

Spatříme-li vysoce stylizovaný obrázek se symbolem jezdce zdolávajícího na bílém koni vysoko nad řekou stojící palisádu, vybaví se nám množství pojmů, které člověku neznalému pověsti o Šemíkovi neříkají zhola nic: Vyšehrad, Vltava, Šemík, Neumětely, rebelující kovkopové a tak dále.

Naprosto stejný proces probíhá při spatření kteréhokoli písmene – vybaví se nám za ním skrytý zvuk! Písmena naší abecedy se vyvinula v nejjednodušší obrázkové symboly, jejichž zřetězení umožňuje precizní záznam mluveného slova.

Ale i naše známá písmena mohou mít ještě jiný význam. Některých běžně používáme v algebře, jiná se stala synonymy zastupujícími složité vědecké pojmy, nebo dokonce jejich soubory v rovnicích a matematických větách ještě daleko složitějších.

Vlevo nahoře: mapa „mýtických polí“ IALU – cca 4000 př. n. 1., dole srovnání s upravenou mapou území Egypta. *Hladina moře je zvýšena* (odhad!). Jednotlivá „mýtická pole“ přesně zapadají do krajinné struktury. Dá se předpokládat, že v tomto období zde ještě vydatně pršelo. Dnešního koryta Nilu, paralelně kopírujícího východoafrický tektonický příkop, mohlo být využíváno jako odvodňovacího kanálu, přebytečná voda mohla být odváděna do moře nad druhým kataraktem. Legenda vypráví, že nad kataraktem zřídilo božstvo vodní uzávěru k regulaci řeky, a tak se podařilo „vyzdvihnout Egypt z bláta“. Pohled na mapu naznačuje, že tento počín by byl za využití jistých znalostí a technických dovedností poměrně snadno proveditelný.

Severozápadní rameno Nilu bylo zřejmě přerušeno poklesem území okolo Rudého moře. Spád Nilu mezi Asuánem a hladinou moře je jen 85 metrů na cca 850 km! Teď už se jistě snadno shodneme na tom, že smyslem *symbolů je vybudit asociace beze slov*. Mohou skrývat *optickou zkratku kdysi všeobecně známého příběhu, události nebo pojmu*, a pokud neznáme jejich skrytý význam, nemůžeme texty, v nichž jsou obsaženy, nikdy vyložit správně. Dohady vyplývající ze zaputilých pokusů o interpretaci (byť i gramaticky a sémanticky správně přeložených, ale přesto nepochopených slov zkratkových textů postrádajících jakékoli bližší detaily) nás pak nevyhnutelně zavedou do slepé uličky.

Na počátku vývoje znaků egyptského písma logicky musely existovat rané pikto-gramy, z nichž se později vyvinuly *hieroglyfy*

(z řečtiny – „*posvátné rytiny*“). Jenže zde po nich není ani památka. Jako by tu hieroglyfy byly odjakživa. Kde tedy je jejich „kolébka“?

I když je každému z nich přiřazen nějaký zvuk, slabika, která má *také* svůj význam pro záznam jazyka, celá řada míst postrádajících v našich překladech smysl názorně ukazuje, že znaky použité v určitém kontextu sdělují cosi, co se vymyká našim poznatkům. Egypťané se je v běhu pozdější historie několikrát pokusili nahradit jednoduššími, snadněji zapiso-vatelnými znaky. Jak už jsem předeslal, sestavili dokonce i „abecedu znaků“ vyjadřujících ekvivalenty slabik jejich jazyka, ale reformy narazily na tuhý odpor „kněží“, trvajících na zachování původního systému.

Existují ojedinělé záznamy psané smíšeným způsobem, které by se, za předpokladu, že změníme úhel pohledu, snad mohly stát vodítkem k roz-lousknutí problému. Hieroglyfy použité v těchto textech s největší pravděpodobností nahrazují celé dlouhé pasáže. Naprosto stejně si počínáme i my, když ke zkratkovému pojmenování jistých termínů užíváme písmen řecké abecedy! Nepíšeme: „Ludolfovo číslo“, ale zcela běžně a bez rozmýšlení užijeme zaužívaný řecký znak...

Obřadní schéma, dodržované formou jen velmi málo pozměněného kultu, se udrželo zhruba do konce období „druhé egyptské dynastie“. Pozdější doba už zachovává z *prapůvodní symboliky* jen zlomky. Její význam čím dál méně odpovídal prvotnímu účelu. Také původně racionální počínání

pozvolna odsunoval do pozadí stále nesrozumitelnější odrodilý kult.

Pokusme se zde, připouštím, že zcela netradičním způsobem, využít čerstvých poznatků z čínských legend a společně se věnujme tomu, co nejvíc bije do očí.

Předpoklad 1. Pojmy Horní a Dolní Egypt původně nesloužily určení geografické polohy částí země na Nilu. Ve smyslu geograficko-administrativního rozdělení státu, rozčleněného na jednotlivé sepat (správní okrsky), jich prokazatelně začala používat až 5. dynastie. „Luštění historie“ způsobem „po stopách vývoje ode dneška zpět“ vedlo ke zkreslení původního významu odvěké symboliky. Přitom stačí málo: opustit přežilou představu (idiom), že se jednotlivé navzájem izolované civilizace vyvíjely zcela

samostatně už od absolutních prvopočátků, tedy „od opice k člověku“.

Ke zjištění, jak vysoce nepravděpodobné je toto tvrzení, stačí pouhé srovnání obecně známých detailů. Kromě dohadů, které mezitím ztuhly v poučkách a idiomech, totiž vůbec nic nebrání tomu, abychom zcela ve smyslu *střízlivých karteziánských pochybností* připustili *možnost vývoje dnešního lidstva ze společného kořene značné vyspělé předhistorické civilizace*. Považujme tuto premisu za „grygarovskou látku“, tedy za *limit, který nelze obejít ani podlézt!* Povoleno je přednést a doložit **nevyvratitelný důkaz** nebo protidůkaz –jiná pravidla neplatí!

Poté je už jen nutné nedostat se do obdobné situace, v níž jsem se už mnohokrát ocitl v

rozhovorech s „vyslanci“ Svědků Jehovových, které na rozdíl od valné většiny populace neodháním od dveří. Rád si s nimi popovídám o bibli. Jenže – ti nezkušení zpravidla rychle utečou v polovině rozhovoru, zatímco „kovaní znalci bible“ z jejich řad vám, po dlouhé debatě, sdělí: *„Ano, všechno, co říkáte, je jasné, rozumné, logické a naprosto přesvědčující. Muselo to tak být. Ale víte, pane, my to učíme jinak!“*

Mám podezření, že jejich školitelé tuto záludnou taktiku dokonale odkoukali od akademiků...

Předpoklad 2. Legendy o egyptských pravládcích se zmiňují o kvetoucích územích pod jejich správou. Po zbytcích legendárních nádherných královských paláců pátrají egyptologové už odedávna – a přesto dosud

neobjevili ani jediný. Jejich sídla zmizela stejně tak záhadně jako celá pohoří a paláce Nebeských Vládců z čínských legend! Obdobně není k nalezení ani „Pole Réovo“ (o němž jsou mlhavé zmínky ještě v souvislosti se *Sahu-rem*; „5. dynastie“), v němž egyptologové vidí další „sluneční chrám“.

Přeložíme-li však výraz „pole“ jako „země“ a „Ré“ jako „slunce“, máme zde „Zemi slunce“, která je možná znázorněna v pozadí *Sennedžemovy* mapy, tedy **západně** od Egypta! Archeologové, vedeni útržky ztrouchnivělých papyrů nalezených v *Neferirkareově chrámu v Abydos*, pátrají už hezkou řádku let po pravěkém sídelním městě *Cinev*. Samozřejmě že poblíž řeky – a marně. Toto město, opuštěné už před mnoha tisíciletími, pod tlakem klimatických změn, je třeba hledat v horách Východní pouště, daleko od

dnešních nilských břehů. Kromě toho je velmi pravděpodobné, že se domnělými dobovými informacemi prolínají dávné a věky rozostřené vzpomínky na velkolepá sídla v legendární *Pravlasti*, nebo v místech kdysi dávno zavlažovaných vodami *zaniklého druhého ramene Nilu...*

Panovníci „1. dynastie“ (z nedostatku jiného datování využijeme dynastického „oslího můstku“) ve 13. až 12. stol. př. n. l. údajně vládli z *Bílých zdí*, pevnosti na území města *Memphis*, která však nebyla nikdy nalezena. Ze samotného města, které tehdy údajně bylo egyptskou metropolí, byly na levém břehu Nilu zhruba třicet kilometrů jižně od Káhiry nalezeny ubohé zbytky jakýchsi staveb, připomínajících spíše skromné účelové sídliště postavené na přechodnou dobu. Jde prokazatelně o

historický Memphis, o osadu stejného jména, anebo se i zde stalo přání kmotrem pojmenování nálezu?

Předpoklad 3. Otcové egyptologie si zdánlivě „ulehčili práci“ sestavením velmi subjektivního „obrazu“ egyptské společnosti už zmíněným „retro-postupem“. Výsledek odpovídá dílu malíře, který namaloval obraz na surové plátno a nato ho přetřel vrstvou základní barvy...

K vysvětlení počátků je totiž dodnes se zpětnou platností využíváno *poznatků získaných z už naprosto zkreslených představ lidí žijících v éře posledních dynastií*. Z těchto období se pochopitelně zachovalo nepoměrně více informací než z dob prvních králů, nebo dokonce panovníků

legendárního „zep-tepi“ – *Prvopočátku* (také „období Prvotního pahorku“).

Po „božských vládcích“ na egyptské půdě žádné fyzické stopy nejsou a ani nemohou být. Tak jako čínský *Fu Si* žili na legendárním kontinentě; v Zemi slunce a dávných „bohů“, která dávno spočívá kdesi na dně oceánu.

V počátcích egyptologie snad měl uvedený postup jakési opodstatnění, třebaže touto cestou nelze vysvětlit historická temna „přechodných období“, nepochybně spojených se značnou ztrátou tradic, znalostí a historické kontinuity. Oprávněnost tohoto přístupu však definitivně zpochybnil nález cihlových hrobek „**dvanácti** předdynastických“ panovníků v Abydos!

Událost, která je svým dosahem srovnatelná snad jen s publikováním Einsteinovy obecné teorie relativity, by *za normální situace* musela v každém jiném vědním oboru vyvolat radikální posun myšlení. Jenže zde, namísto celkového přehodnocení, došlo jen k trapným pokusům „napasovat“ nový objev do předchozích schémat ve zřejmé snaze nezpochybnit egypto-logii jako takovou!

Příklady lpění na nesprávných interpretacích je habaděj. Například jméno jednoho z až příliš mnoha domnělých „sjednotitelů Horního a Dolního Egypta“ – *Hetepsechemvej* – znamená „*Obě mocnosti jsou usmířeny*“. Egyptologové to stále ještě považují za důkaz *správného sjednocení dvou částí území*, což je zjevný nesmysl – každému takovému sjednocení by totiž musel předcházet rozpad! Jenže dokonce i

všechny kopie známého Manethova seznamu vykazují v inkriminovaných obdobích kontinuitu vlád jednotlivých faraónů...

*Předpoklad 4. Užití symbolických korun Horního (Nebes) a Dolního (Podnebesí) Egypta naznačuje, že vyobrazení panovníci jednali **buď** v duchovním, **anebo** ve světském smyslu. **Ve výjimečných případech** byli zobrazováni s oběma korunami současně. Tyto osobnosti tedy byly buď *veleknězi*, za jejichž vlády se o světské záležitosti starali správci a guvernéři, anebo **světskými vládci** – symbolickým zástupci pánů *per-aa*, „Velkého domu-lodi“. Panovník nesoucí dvojkorunu tedy byl *veleknězem a světským vládcem současně!* Totožná varianta výkonu moci existovala i v Sumeru. Užití sloučeného symbolu tedy vyjadřuje, že uvedený panovník *reprezentoval absolutní jednotu Nebes**

i Podnebesí, nebo to o sobě alespoň s úspěchem tvrdil. Na obdobnou úroveň staví Číňané své tři *Velké Vládce*, mezi nimi legendárního *Ju*, představující po mnoho následujících generací ztělesnění „*principu jednání ve smyslu správnosti a spravedlnosti*“, zahrnujícího základní body nedotknutelného Zákona a s ním spojené etiky. Z těchto tradic vzešla pozdější čínská filozofie.

Předpoklad 5. Záhadné „Mocnosti“, jejichž působnost evidentně ležela mimo tehdejší egyptskou civilizaci a chápání blíže nezasvěcených, se na sklonku vlády „2. dynastie“ dostaly do křížku. Faraó *Peribsen* se „*hlásil k bohu zla a války Setha*“ (Sutecha). Památníky pravěkých králů v Abydos i hrobky vládců „1. a z počátku 2. dynastie“ v Sakkaře byly zpuštěny. Jde zřejmě o období a události,

které detailně popisuje orienta-lista *Zecharia Sitchin* v knize *The Wars of Gods and Men*.

Zdá se, že za faraóna *Chasecha* („Mocnost se zjevuje v záři“), jenž později přijal jméno *Chasechemuej* („Obě mocnosti se zjevují v záři“), se situace vyhrotila a následoval výrazný úpadek. Tehdy zřejmě došlo k legendárnímu vzdušnému souboji *Hora* se *Sethem*, v němž Horus zvítězil poté, když vyměnil svůj poškozený *nar* („ohnivý sloup“) za „disk boha *Ré*“.

Na obrázku je letoun LEDUC poháněný náporovým tryskovým motorem. Tento stroj skutečně připomíná „Ohnivý sloup“ z egyptských legend, jehož symbol považovaný za „Horovo jméno“ (Horův **kabod!**) je vlevo nahoře.

Z hopijských legend už víme, že jejich protivníci z „Východního kontinentu“ vlastnili diskovité stroje, létající „s využitím magnetických sil“. Když bohům „odkroukali“ taje

této technologie a začali jí zneužívat, „jejich“ kačiny je navždy opustily...

To bylo před Potopou. Zachovala se kdesi poslední enkláva Atlantánů, nebo šlo o spory mezi „z nebe sestoupivšími bohy“? (Viz také *Tunel do kosmu.*)

Egyptologie – bloudění v čase...

Časové tabulky v populárních publikacích připouštějí, že veškerá data ležící před 12. dynastií faraónů musí být považována za „marginálně (okrajově) chybná“! To je určitý, byť nesmělý pokrok! Výčet se zde sice stále ještě drží původně stanovených nepravděpodobných dat, ale u první dynastie už připouští ***chybu v rozmezí 150 let.***

Tento údaj naznačuje, oč jde! Budeme-li totiž velmi optimisticky počítat s generační výměnou každých 30 let, obsáhne zmíněná

„okrajová chybička“ celých pět generací, které pochopitelně neřídil jeden faraó! Současná tabulka ovšem zařazení oněch „opominutých vládců“ naprosto nepřipouští.

Ještě úplně jinak vypadá tabulka převzatá z internetové stránky egypto-logického oddělení ČSAV (str. 174), v níž právem nenášla místo celá řada raných i pozdních dynastií, jejichž existence byla ještě donedávna vydávána za potvrzenou!

Především „vědecké“ datování „předdynastického období“ evidentně vychází z čistě subjektivních odhadů, nepotvrzených ***naprosto žádnými konkrétními údaji.*** Máme-li se držet logiky a neutonout v egyptologické tmě, smíme těchto dat použít pouze *k určení přibližné posloupnosti* a také

proto, abychom neztratili orientaci v příslušné egyptologické literatuře. Shrňme-li veškeré *skutečné poznatky*, nutně dospějeme k závěru, že období před 715 př. n. 1. zastírá závoj husté mlhy. Nápisy nalezené na stavbách nic nedokazují – všechny, včetně jmen panovníků, kteří s oblibou odstraňovali signatury předchůdců i se sarkofágů a rakví (!), aby takto „recyklované“ stavby a výrobky posléze nechali označit vlastními jmény, **mohly být vytesány prakticky kdykoli!**

K pokusu o určení výchozího bodu musíme využít jiných, mnohem jistějších údajů. Poznatků sesbíraných na okraji „mrtvé linie“ po celém světě!

Odhady v populárních „srovnávacích chronologických tabulkách“ kladou počátky

mezopotámského *závlahového* zemědělství do roku 5500 př. n. l. Z mýtů víme, že obyvatelé budoucího Sumeru sestoupili pod Ninurtoým vedením z pohoří „úrodného půlměsíce“ a začali *odvodňovat* a poté *zúrodňovat* zemi. Předpokládejme, že i Praegyptané, díky jinému klimatu, původně sídlili na území, které už před tisíciletími pohltila poušť. „*Badárij-ská kultura*“, v údolí Nilu, *Merimda* v deltě a osídlení v oblasti *Fajjúm* jsou však datovány až do období okolo roku 4500 př. n. l. Egyptané

vedení

Stručná chronologická tabulka dějin starého Egypta

Předdynastická doba 5000 – 3100 př. Kr.

(kultura el-Badarí, Nakkáda I, II, III) **Archaická doba**
3100-2740 př. Kr.

– vznik egyptského státu, pohřebiště v Abydu a Sakkáře

Stará říše 2740 – 2186/2198 př. Kr.

– doba prvního rozmachu Egypta, doba stavitelů pyramid

4. dynastie 2670 – 2500 př. Kr.

– panovníci Chufu, Rachef, Menkaure (Gíza)

5. dynastie 2500 – 2350 př. Kr.

– stavba pyramid v Abúsíru, panovníci Sahure, Neferirkare, Chentkaus II., Raneferef, Niuserre

6. dynastie 2318/2348 –

– Pepi I., Teti. Pepi II. 2168/2198 př. Kr.

1. Přechodné období 2168/2198 – 2008 př. Kr. –

první období rozpadu egyptského státu

Střední říše 2008 –1759 př. Kr.

– „klasické období Egypta“, expanze do Núbie

2. Přechodné období 1759 –1539/1530

– vpád Hyksosů

Nová říše 1539/1530

– nový rozmach státu, velká vojenská tažení za hranice Egypta, Thutmose III., Achnaton, Ramesse II., „mořské národy“ (1076/1070)

3. Přechodné období 1076/1070 př. Kr. Pozdní doba 715 př. Kr.

– z toho Sajská doba 715-332 př.Kr.

– okupace Asyrskou a Perskou říší;

stavba šachtových hrobů v Abúsíru 664-525 př.Kr.

Ptolemaiiovská doba 332 – 30 př. Kr.

Římská doba 30 př. Kr. – 313 po Kr.

Časové údaje v tabulce jsou až do Pozdní doby pouze přibližné. Mezi egyptology není prozatím všeobecně uznávána jednotná chronologie egyptských dějin. (Poslední změna na této webové stránce ČSAV byla udělána 8.2.1998.)

Thoutem, který „vylovil Egypt z bahna“ pomocí důmyslných regulačních zařízení umístěných na „horním kataraktu“(?), si počínali navlas stejně jako Prasumeři. A nejen oni. Ale zde, patrně díky nesmyslnému „rozškátulkování“ archeologie do specializovaných a navzájem prakticky nijak nepře – mostěných oborů, se projevují nepřijatelné časové neshody.

Totožnou činnost zaznamenáváme i v Číně, kde se, jak už víme, ujal odvodňovacích prací „z Kuena zrozený“ Jii. Prakticky nepřerušené čínské anály kladou hlavní část této činnosti **do roku 2218 př. n. 1.**

Pro úplnost nutno poznamenat, že Čína zahrnuje rozsáhlé horské území s podstatně odlišnými klimatickými podmínkami. Potřeba nebo možnost kultivace záplavových území v povodí mohutných řek, pramenících v prostředí velehor, na jejichž vrcholcích se ledovec nepochybně udržel mnohem déle, se zde skutečně mohla projevit o něco později.

Útěk před vodou a pouští

Podle některých zdrojů se v údolí Nilu **okolo 4000 př. n. 1.** údajně objevuje první; a po roce **3500 př. n. 1.** (tehdy už se v sumerském Uruku psalo!) *druhá* vlna osídlení, takzvané „*nakády*“. Někdy na konci druhé *nakády*, údajně okolo 3050 př. n. 1., nastal významný zvrat. Z tohoto období

neexistují vůbec žádné písemné záznamy, ale „usuzuje se“, že se Narmerovi, jehož historická existence stojí a padá s nálezem a interpretací vyobrazení na jediném artefaktu, tzv. Narmerověpaletě, podařilo dosáhnout „sjednocení“.

Zde ovšem nelze hovořit o události odpovídající symbolice „spojení Horního a Dolního Egypta“, ale nejspíš o významném sjednocení dosud roztroušených skupin (rodiných klanů) a instalaci (či obnovení) jednotného světonázoru a společenských pravidel. Následovalo „raně dynastické období“ (2920 – 2575 př. n. l.), zahrnující „1. až 3. dynastii faraónů“.

Ze zveřejňovaných údajů o prvním osídlení lze vydedukovat, že v tomto období existovala dvě významná centra. Jedním z nich byla jezerní lokalita *Fajjúm* a druhé leželo někde poblíž Asjút.

Egyptologie považuje Narmera za posledního předchůdce *Meniho* – zakladatele první dynastie faraónů.

Někteří badatelé dokonce soudí, že jméno Meni mohlo být přízviskem samotného Narmera. Jenže –jak už jsem předeslal –výzkumy prokázaly, že v pravěkém („předdynastickém“) období už vládlo *nejméně 12 panovníků*, jejichž hrobky byly nalezeny v Abydos. Narmer by tedy logicky měl být posledním z nich! Jsem na vážkách, mám-li po bájném *Sechenovi* Narmerem ukončenou éru, o níž víme méně než nic, společně s egyptology nadále nazývat „před-dynastickým“, nebo obdobně jako v Číně, obdobím „egyptského pravěku“. Sjednotme to a dohodněme se na *pravěku*!

Příčinou zániku egyptské praříše byl patrně stejný proces, který vyzdvihl z oceánu zbytek jihoamerického kontinentu. Rudým mořem se táhne geologický zlom, v němž se africká tektonická deska pohybuje jako v závěsu. Vsestup a pokles nebyl velký, ale stačil k vyvolání katastrofy – rameno Nilu

tekoucí na severozápad a ústící do moře na pokraji Katarské prolákliny, která není ničím jiným než jeho deltou, bylo přerušeno. Situace zpočátku nebyla tragická. Vynoření jihoamerických nížin, na nichž se začali usazovat lidé sestoupivší z oblasti „teras první fáze“ a části jižní Afriky, bylo provázeno celkovým oteplením a změnou schématu atmosférického proudění. Ledová pokrývka na severu začala odtávat a zemi bičovaly pořádné lijáky. Hladina moře opět stoupala, až se zastavila na přibližně dnešní úrovni. Pak se klima opět změnilo. Jihoamerické údolní kultury tehdy začaly budovat akvadukty přivádějící vodu z horských ledovcových bystřin. Egypťané tuto možnost neměli. Vnitrozemská poušť rychle překročila vyschlý tok, teď už nedoplňovaný dešťovou vodou z nesčetných vádí, a nezdramžitelně postupovala na vysychající území,

zbavené ochranného zeleného pásu. Obrovská úrodná plocha „bájných polí Halu“ se postupně zužovala a počet obyvatel rapidně klesal. Rodila se Sahara...

V této souvislosti by nebylo na škodu přehodnotit časový údaj o vpádu „mořských národů“, k němuž údajně mělo dojít na konci 19. a počátku 20. „dynastie“. Předpokládá se, že souvisí s „ničivou vlnou“ (?), která zasáhla i sídliště na Předním východě a ve „vzdálenějším horizontu“ (?) způsobila pád mykénského Řecka a říše archeology vybájených „Chetitů“. Přesná totožnost a původ „mořských národů“ jsou předmětem badatelských sporů.

Nemůže být pochyb o tom, že hladina Středozemního moře skrývá zbytky několika vyspělých kultur. Staří Řekové například o

území, na němž žili (dnešní Řecko), tvrdili, že představuje jen „ohlodané kosti“ z původní země, z níž je vyhnal bůh moře – Poseidon. Jenže – „mořské národy“ se na scéně údajně objevují teprve v letech 1076 – 1070 př. n. 1! Znamená to snad, že vody Středozemního moře začaly stoupat na dnešní úroveň teprve tehdy?

Dříve spořádanou společnost rodinných klanů zcela rozdělil boj o přežití na stále menším území. Osídlení se nakonec koncentrovalo do blízkého okolí Nilu a fajjúmských jezer. Ti, kteří odpočátku sídlili poblíž druhého ramena toku životadárné řeky, se ocitli ve výhodě.

Zatímco dvanáct **pravěkých** vládců – šlo nejspíše o vůdce klanů sídlících poblíž ramene, které představuje *dnešní* Nil – bylo

pochováno v poměrně skromných cihlových hrobkách v Abydos, začaly první dynastie „starověku“ „z jakéhosi neznámého důvodu“ budovat honosné stavby v *Abusíru* – Sakkáře. (Obdobný vývoj lze pozorovat i v Číně, ale tam naopak ke vzniku „feudalismu“ došlo následkem *nadbytku*.) Vysvětlení je nasnadě: původní společnost sestávající z rovnoprávných velkorodů se rozdělila – zubožení příchozí, uprchlíci ze stále nehostinnějších končin, *se museli podvolit vládě silných „starousedlíků“ ovládajících nilské údolí, kteří tak nabyli statutu nadřazené šlechty*. Teprve tento stav později patrně umožnil využít velkého množství téměř bezprávných dělníků k dřině na kultovních stavbách, které začaly nabývat gigantických rozměrů.

Přerod

Vzhledem ke skutečnosti, že jména panovníků, Narmerem patrně počínaje a Džoserem konče, byla znázorňována zvláštním způsobem (*sérech*), soudím, že se v extrémní situaci vrátili k tradicím potomků **dávných lodníků**. Byli potomky dávných plavců, oněch průkopníků, kteří po dlouhé nejisté plavbě do neznáma přistáli pod *Prvotním pahorkem*, pod vysokou horou na ostrově zaklíněném v rozhraní tří moří. Odtud museli začít úplně znova a prakticky z ničeho!

Morálku povznášející obřady z období „obrození“ a následného vzniku země dnes známé jako Egypt tvoří **první mýtickou spirálu**.

Předpokládám, že brzy **po odchodu osvíceného Imhotepa** (*Sememche-tem*

počínaje?) se nezměnil jen způsob psaní jmen faraónů. Nejpozději

s příchodem „4. dynastie“ (*Snofru*) se objevují *kartuše* údajně napodobující do nekonečné smyčky svázané lano symbolizující „cyklický návrat“ (?). Ve spoře osvětleném období (zhruba mezi 2611 a 2575 př. n. 1.) s největší pravděpodobností došlo *k obměně kultu*

K tradici sjednocujících oslav, pořádaných na paměť dávných událostí a činů zbožštělých Předků, se přidružily odkudsi (možná od asimilovaných přesídlenců z břehů Středozemního moře) získané a kněžími žárlivě střežené *částečné znalosti pánů dřívějšího Světa*, vládců Atlantis, chcete-li. Zde je původ **druhé mýtické spirály I** Prolnutím obojího se

zrodil pro nezasvěcené naprosto nepřehledný kult, s jehož propletenci a nepochopitelnými obřady si dodnes mamě láme hlavu spousta badatelů.

Jejich závěry jsou výsledkem krkolomých pokusů o společnou interpretaci dvou zcela neslučitelných filozofických světonázorů!

Domnívám se, že základní charakteristické architektonické prvky, užívané v období „první, druhé a částečně i třetí dynastie“ (a po „smíšení kultů“ ve značně matoucích variacích i dynastiemi pozdějšími), *alegoricky shrnují základní znalosti o prehistorii a původu národa, jehož potomci smísení s příchozími dodnes obývají nilské údolí.*

Tyto stavební komplexy vykazují neobyčejně zajímavé společné črty.

Prakticky vždy jde o prostranství ohrančené mohutnou zdí, na němž je pyramida nebo vysoká, pyramidu připomínající stavba a často ještě malá „obřadní pyramidka“, umístěná převážně v jihovýchodní části „nádvoří“.

O jejím skutečném účelu nebo významu v pečlivě propracovaném celku nemá nikdo ani ponětí.

Jednu z variant tohoto uspořádání (zde bez „obřadní pyramidky“) nabízí

1 *Nevossereúv Sluneční chrám v Abú Churáb* (obr.), jedna z údajně pěti svatyní zbudovaných okolo roku 2400 př. n. 1. „k počtě héliopolského *slunečního boha Ré*

pátou dynastií“. Údajně z téhož období pochází i *Sahu-reúv* pyramidový komplex u *Abusíru*.

Je nanejvýš pravděpodobné, že *předkové pravěkých Egyptanů*, kteří původně obývali nepoměrně větší území „Halu“, dorazili do severní Afriky v obrovské „arše“ poté, když se v kataklyzmatu vyvolaném kosmickou událostí potopil jejich kontinent!

Zohledníme-li informace zahrnuté do předchozích kapitol, lze smysl kompozice uvedených staveb vyložit dvojím způsobem:

– Seskupení je stylizovaným zpodobněním zbytku „*mateřského kontinentu*“, v době, kdy ho uprchlíci opouštěli. Lod' pohřbená západně od chrámu zcela evidentně „pluje“ v moři, symbolizovaném vlnami písečných dun...

– Druhou možností je znázornění ostrova s vysokou horou, *Prvotním pahorkem*, obdobou biblického Araratu, k němuž po dlouhé nejisté plavbě do neznáma konečně dorazila proudy a větrem nazdařbůh hnaná loď. Šlo o potomky biblické klanové skupiny *Haml*. Přidali se k nim později v Jižní Americe odmítnutí uprchlíci ze „zlého kontinentu“, kteří zde vytvořili nadřazenou „kněžskou kastu“?

V architektuře možná obě alegorie splývají. Za předpokladu, že pohřbívání panovníků skutečně lze dávat do souvislosti s pyramidami (v žádné ze staveb raného období se nikdy nenašel intaktní hrob!), byl obřad nejspíše jen dočasným symbolickým uložením panovníkova těla „pod horou pravlasti“ či pod vrcholkem posvátného Prvotního pahorku. Poté bylo tělo zemřelého přemístěno a

pochováno na jiném, k tomu účelu vyhrazeném místě. Například v *Údolí králů*

Ostatně ani my si dodnes nepočínáme jinak! Pyramidy byly symboly i chrámy pro zvláštní příležitosti („kostely“) a současně sloužily jako nedobytné schránky uchovávající poznatky své doby.

Tyto důmyslné kamenné trezory byly v pozdějším období vykradeny, jenže zde asi nešlo o prosté lupiče! Způsob vniknutí do dobře zajištěných podzemních prostor staveb na přísně střežených posvátných územích naznačuje, že „vloupání“ do většiny z nich *iniciovali knězi, bažící po zde shromážděných znalostech.* Neuvěřitelná přímočarost pracně proražených tunelů, obcházejících rafinované nástrahy a úskalí tak, jako by **ve** své činnosti nikým nerušení

„zloději“ užívali podzemního radaru, **prozrazuje dokonalou znalost plánů pyramid a jejich podzemních struktur.** Není tak těžké vydedukovat, kdo je měl k dispozici...

Zádušní chrámy nejstarších pyramidových komplexů **představují ohromnou loď, plnou oddělení naplněných různými užitkovými předměty!** Vnější budovy, mnohdy na konci dlouhých sestupných ramp, jsou alegorickým obrazem založení první osady. Tomu všemu odpovídá i náplň původně slavených svátků. Mnohé však nasvědčuje tomu, že symbolika a nasměrování mnohdy značně předimenzovaných „spojovacích ramp“, které například v Gize (Gizeh) spočívají na nesmyslně velkých monolitech vážících až několik set tun, má ještě i jiný skrytý význam.

Imhotepova plastická mapa

Za výjimečně pracný a opravdu jedinečný pokus znázornění prehistorie Egyptanů, takřka plastickou mapou s dominantou Prapahorku, lze považovat pyramidový komplex faraóna *Necericheta (Džosera)*. Stavbu, jejíž se-vero-jížní řez vidíme na obrázku dole, s největší pravděpodobností naplánoval a vedl už zmíněný *velekněz Réova heliopolského chrámu a proslulý*

architekt Imhotep (Imuthes), patron všech pozdějších písařů, považovaný mimo jiné za Aeskulapa a „syna Ptahova“. Každopádně právě on byl jedním z hrstky nemnoha Zasvěcených, kteří nejenže měli přístup i k těm nejstarším tajným chrámovým záznamům, ale dovedli je ještě i správně interpretovat. Snad proto, **v zájmu co**

největšího přiblížení k realitě, nechal znázornit nejen centrální horstvo ve formě vápencové stupňové pyramidy (kámen zde byl za účelem zřízení nadzemní stavby tohoto rozsahu použít údajně poprvé!), ale navíc se pokusil obkroužit stavbu mohutným vodním příkopem, symbolizujícím „světové moře“.

Nesmírně pracné dílo vyhloubené v nesourodé skále, k jejímuž zdolání musela být v průběhu detailního archeologického průzkumu podzemních struktur místy použita trhavina, evidentně mělo být naplněno vodou přivedenou nikdy nedokončeným kanálem či tunelem. Příkop má skutečně úctyhodné rozměry: tvoří obdélník o vnitřních stranách 750 x 600 metrů a je asi 40 metrů široký. Kuriózní je, že obrovské množství vytěžené horniny, už při hloubce necelých

pěti metrů by to bylo bezmála **půl milionu kubických metrů**, jednoduše zmizelo beze stopy neznámo kam!

Areál uvnitř příkopu rámuje mohutná, deset metrů vysoká zeď z vápencových kvádrů. Povrch této obří ohrady zdobí obdobně jako u některých mezopotámských nálezů prapo-divná, leč v souvislosti s dosavadními indiciemi zjevně realistická symbolika. Podle názoru archeologů tento prapo-**divný** motiv „**zřejmě napodobuje jakousi konstrukci ze svázaných prken, tyčí a rákosových rohoží**“... – jinými slovy vidíme zde **vory, nebo to, co po velkých povodních nacházíme vysoko na březích jako náplav! Obraz „Núwiny hráze“ okolo ostrůvku uprostřed vodní pouště?!**

„Archy“ roubené z kamene

... budou sto padesát metrů dlouhé, pětadvacet metrů široké a patnáct metrů vysoké. Shora je uzavřena palubou silnou půl metru...

Egyptané. Zemědělci budující kolosální stavby mezi řekou a pouští. A jako by chtěli vytvořit jakousi protiváhu k tristnímu způsobu života lidí připoutaných k půdě a zavlažovacímu systému, je zde všudypřítomný kult uctívání lodí. Ty menší lodě dokonce mají i své hroby. Proč ne, značná část dopravy zde odjakživa probíhá po vodě. Jenže rozměry plavidla, objeveného u mohutné zdi v písku Gízy, svědčí o tom, že se Egyptané zdaleka nedrželi jen Nilu a pobřeží Středozemního moře!

Ohromný štíhlý koráb, vedle kterého nejen vikingský drakar, ale i slavná Kolumbova *Santa Maria* hrají roli nedokonalých skořápek, bezesporu dokázal vzdorovat obrovským vlnám oceánů podstatně lépe než uvedená plavidla. Pokusy *Thora Heyerdala* s papyrovým vorům podobnými čluny Ra 1 a Ra 2, byly sice svým způsobem naivní, ale ukázaly možnou cestu, kterou se Egypťané kdysi dávno mohli plavit daleko pohodlněji než nezdolný Nor a jeho posádka.

Je tu něco, co nám zjevně uniká. Příliš jsme se zaměřili na obtížně datovatelné fenomenální stavební památky, domnělé hroby a nesmyslné výčty „posmrtných kultů“. Je snad náhoda, že se záhadná hůl, kterou třímají v rukou takřka všichni nejstarší egyptští „bohové“, ze všeho nejvíce podobá víceúčelové lodnické pomůcce – *háku*

sloužícímu k přitahování a na opačném konci *vidlice* k odstrkování plovoucího materiálu, který by mohl ohrozit loď? Může být pojem „Velký dům“, **PER-AA (zkomoleně/ arao)**, synonymem pro **obrovskou „lod’– dům“ a jejího kapitána?** Psala se snad proto jména prvních vládců jiným způsobem než jména jejich následníků?

Královský emblém, *sérech*, údajně zobrazuje stylizované *průčelí cihlového paláce nebo ohrady*. *Obdélník v horní části prý obsahuje faraónovo „Horovo jméno“ a „průčelí“ je podle logiky egyptologů „vyobrazeno ve stylu počátku raně dynastického období“... Dobrá. Ale co tedy stálo předlohou tomuto architektonickému stylu? Jaký je „heraldický význam“ tohoto symbolu? Co napodobuje? A proč ze všeho nejvíc připomíná hradbu zdí*

maltských a podobných megalitických „chrámů“?

Mám pocit, že jsme zpátky u Horymíra, Šemíka a Neumětel...

Vstupní „sloupcová síň“ do Ne-
cerichtetova/Džoserova komplexu je
skutečně podivuhodná. Jakoby se zde Im-
hotep snažil ztvárnit ohromnou **dřevěnou**
konstrukci v kameni. Proč dřevo, a ne už
po staletí tradiční cihlu?

Egyptology místy ovládá bezbřehý „zakaž-
docenismus“. Argumenty jako například ten,
že „Imhotep použil kamenů symbolizujících
zvětšené hliněné cihly“, jsou opravdu příliš
hloupé, než abychom je mohli brát vážně!
Pak bychom totiž ve stejném stylu mohli
zcela nepokrytě tvrdit, že Inkové byli

Egyptany, kteří obepluli svět na papyrových vorech! Incké *nástavby na původních monolitech neznámého původu* jsou **zbudovány z úplně stejných, protože lidskou silou snadno manipulovatelných kamenů!** Totéž platí o velikosti cihel. Menší problém mám s přijetím argumentu, že prvky vnitřní zástavby areálu mají napodobovat jakési primitivní přístřešky. Jistě to ale nebyly ty, které byly užívány během svého času důležitého svátku Sed (*Heb-Sed*). Neplnily v něm natolik významný účel, aby vznikla potřeba zvětšovat je v kameni!

Faraó, chtěl-li po třiceti letech u moci dál vládnout, musel údajně během *svátku Sed* prokázat své fyzické schopnosti. Pokud ve zkoušce, spočívající v provádění rituálních tanců a jistém počtu oběhnutí hradeb vlastní rezidence, neobstál, byl prý jednoduše zabit. Utracen jako starý

kůň... Tento zvyk provozovaly národy žijící u pramenů Nilu, v „dynastickém“ Egyptě nebylo rituální zabíjení vládců nikdy prokázáno; nejspíš šlo o z tohoto obyčeje odvozený „obřad návratu mládí“, jehož smyslem bylo prodloužit faraónovo právo vládnout. Je nesporně zajímavé, že Džoser, ač nemusel, se rituálu Heb-Sed podrobil už po devatenácti letech vlády. Byl snad nemocen a chtěl se vyhnout nepříjemné zkoušce v období, kdy očekával zhoršení stavu? Možné to je.

Sloupy nesený strop rozlehlého sálu sestával z vápencových desek. Jejich povrch byl přitom upraven tak, aby působily dojem mohutných podélně položených *dřevěných kmenů*... Tato střecha spočívala na architrávech, spojovacích a nosných trámcih položených na sloupy. O jejich poloze – podél, či napříč? – se znalci dohadují už dlouho. Z logiky předpokládaného *původního účelu v kameni zvěčněné konstrukce* ovšem vyplývá, že trámce musely být *napříč mezi sloupci* „síně“.

Prostor mezi každým sloupem a zešikmenou vnější stěnou vyplňuje úzká zídka. Údajně zde byla pro posílení konstrukce, „protože se architekt obával nedostatečné stability sloupů, s jejichž stavbou Egypťané tehdy ještě neměli zkušenosti“.

Na rozdíl od ostatních prvků komplexu tato stavba není orientována přesně podle světových stran. Tatáž anomálie, včetně zešikmených stěn, se objevuje i u cihlových hrobových komplexů postavených v Abydos za „archaického“ období! To není náhoda. Stavitelé chtěli záměrně vyvolat dojem, že jaksí „mimo pravidla“ umístěná stavba symbolizuje cosi, co není pevně spojeno se zbytkem, tedy něco pohyblivého! Tím „něčím“ podle mého

názoru nemůže být nic jiného než obrovská loď – archa!

Fantazie *Lauera, Rickeho, Helcka, Goedicka* a jiných „předních odborníků“ se u chrámů stupňové pyramidy pěkně vyřádila. Kdo měl to štěstí vidět pozůstatky Džoserovy pyramidy a okolního areálu na vlastní oči, pochopí, jak ohromnou mravenčí práci jim dalo rekonstruovat z nesourodé hromady trosek tak neuvěřitelně mnoho detailů. Klobouk dolů!

Nenapadlo je však (a díky vládnoucímu názoru ovšem ani napadnout nesmělo) prosté řešení – jde o kamennou napodobeninu konstrukce ohromné dřevěné lodi s plochým dnem, jejíž boky *se směrem k palubě mírně zužují!* Proto zešikmené stěny a „dřevěné“ sloupy i strop. Jak už víme,

vyplňuje prostor mezi sloupem a stěnou šikmá zídka a mezi sloupy byly coby rozporky vsazeny příčné architrávy. To je nanejvýš logické, protože **celek pak tvoří žebra a příčné výztuhy trupu, schopného odolávat značnému bočnímu tlaku a nárazům vln!**

Lod' těchto rozměrů, navíc ještě s pozitivním sklonem vnějších stěn, se nikdy nemůže převrátit (viz *Monitor* z války severu proti jihu). Vstup do této síně byl možný vraty, která se nikdy nezavírala. Také to je symbol! Obrovský na souši ležící koráb splnil svůj účel! Nebyl ani žádný důvod je zavírat. Nebyl to dům, který by bylo třeba chránit před nenechavci, ba ani před nepřáteli – kromě posádky nebyla široko daleko živá duše...

Nemám k dispozici podrobné studie a materiály z per shora uvedených badatelů, ale snad se někdo, nejlépe odborník s přístupem k potřebným informacím, proslaví dokonalejší rekonstrukcí. Za pokus to jistě stojí, už jen proto, že s těmito kacírskými myšlenkami přichází „úplný amatér“, kterému by bylo záhodno „dát pořádně na frak“ **logickým a nezpochybnitelným vyvrácením jeho nesmyslných bludů...**

Ale nebude to jednoduché! Jsou zde totiž ještě další okolnosti.

– Imhotep se při plánování tohoto díla doslova vyřádil. Jako by hledal a našel cestu, jak nejlépe sloučit vše podstatné v jediném díle. Myslím, že se mu to podařilo. Výsledkem je kamenné „leporelo“, sestávající

z jakoby načatých a nedokončených útržků, z nichž lze skládat *symetrické komplety*.

– „Hrobové šachty“ jsou zpravidla umístovány pod špicí pyramidy. Z toho logicky vyplývá, že byly raženy *před začátkem stavby superstruk-tury*. Vědci předpokládají, že „během stavby Džoserovy pyramidy byly několikrát změněny plány“: *Původně zde byla postavena nezvyklá čtvercová „mastaba“, jejíž základna pak byla několikrát rozšířena postupným nastavováním. Navršením několika stále menších mastab na sebe pak vyrostla malá stupňovitá pyramida, kterou dal stavitel v poslední fázi přestavět na větší. Dobrá, ale jak je pak možné, že ústřední šachta, hluboká 28 m, o průřezu 7x7m, neleží ani pod středem mastaby, ani pod špicí velké pyramidy, údajně přistavěné jako poslední? Byla snad v*

kameni, o jehož vlastnostech jsem se už zmínil, vyražena až poté, když pyramida definitivně stála? Trochu nešikovné, ne?

Podle mého názoru v sobě konečné dílo **zcela záměrně** skrývá jak onu čtvercovou „mastabu“, tak i menší pyramidu! Možná že jde právě o záhadnou stavbičku, které bylo v obdobných komplexech pozdějšího data vymezeno zvláštní místo. Proč to všechno? Přesně to ví jen lišák Imhotep, jehož hrob nebyl nikdy objeven... Věděl bych o velmi logickém místě kde ho hledat! Pod Prvotním pahorkem! Pochoval se sám poblíž obrovského pokladu vědomostí, které sepisoval po celý život? Kupodivu se po něm, „patronu všech písařů“ vzývaném jako ztělesnění Thovta, nezachoval jediný papyrus... K poloze Prvotního pahorku se ostatně brzy vrátíme.

Také obdélníkové hrobky, pojmenované domorodými dělníky jako *mastaby*, „lavice“ (vidíte, jak mohou být ve vědeckém názvosloví zdomácnělé pojmy zavádějící?), nápadně připomínají obrovskou loď podobnou popisu Noahovy archy. Jakýsi ponton, plně vybavený k plavbě s nejistým koncem. Jejich útroby, stejně jako podpalubí biblického protějšku, zcela vyplňují **skladištní komory...**

Skromný příspěvek ke skonu „zádušního kultu“

V uvedených souvislostech je možné, že původní účel údajné „záhrobní výbavy“ byl úplně jiný. Dokonce i z nálezů v hrobech mnohem pozdějších dynastií, které obsahovaly prakticky kompletní výbavu včetně zemědělského náčiní a nádob s množstvím

semen kulturních rostlin (!), ještě lze vytušit, oč původně šlo. **Domnělá „záhrobní výbava“ patrně symbolizuje vybavení nezbytně nutné k osídlení nového čili „onoho“ Světa!**

Soubor pečlivě prováděných ritů byl upomínkou na předlouhou plavbu; na traumatizující cestu k záchraně z nenávratně zanikajícího kontinentu!

Jinak nesmyslné počínání „kněží záhrobního kultu“ se ukazuje být *rituální formou pokračování služby lodních kuchařů a skladníků*, kteří cestou pravidelně a s nesmírnou pečlivostí úzkostlivě kontrolovali a chránili každou drobnůstku životně důležitého a za dané situace ničím nenahraditelného vybavení a zásoby potravin. „Každodenní obětní rituál“ symbolizuje

přípravu jídla pro posádku a jiné nezbytné činnosti.

Byla to divadelní hra ve zprvu prostých kulisách. Představení upomíná-jící na období opravdové hrůzy, které mělo probudit odvahu a pocit sounáležitosti ve zdánlivě nesnesitelnou nepřízní osudu sužovaných Egyptanech: *„Není tak zle! Předkové byli v daleko horší situaci a přežili– Z nich si musíme vzít příklad!“* Totéž představení později pokračovalo na půdě skutečně pompézních a velmi nákladných „kamenných divadel“.

Je to skutečně tak těžké pochopit?

Ani svátek provázený „obětí býků“ a následnou obrovskou hostinou (není divu po jistě přísně racionalizované lodní stravě –

sumerský Utnapištim ani biblický Noah si ostatně nepočínali jinak!) nemá nic společného s „kultem smrti“! Naopak! **Byl oslavou šťastného přistání na pevné zemi, svátkem života a holdem „božským tvorům“.** Proto zde najdeme *gryfa* (supa), *kobru*, *štíra* (Selket) a řadu podobných, předtím možná úplně neznámých ptáků a živočichů, objevených příchozími na novém území.

To nebyl „svátek smrti“, ale oslava plná radosti ze života, snad zkalená vzpomínkou na ty, kteří byli navždy ztraceni. Jejich památce patřily oběti prováděné na kamenných oltářích!

Prapředci přežili obrovskou katastrofu i předlouhou plavbu mezi troskami na vlnách vod rozprostírajících se od obzoru k obzoru.

Nakonec šťastně přistáli a co víc: na ostrově vystupujícím ze zdánlivě nekonečného oceánu našli proti všemu očekávání vodu a život! Pro lidi, kteří do té doby už možná uvěřili tomu, že spolu se zvířaty na palubě jsou jedinými, kdo to vše přežil, to opravdu byl dostatečný důvod k jásotu a oslavám. Slavností se tradičně účastnili i řemeslníci, pokračovatelé těch, kteří založili velkou kulturu, jejíž díla dodnes vzbuzují oprávněný údiv a nadšení.

Vyjdeme-li z údajů poskytovaných legendami rozličných národů, byli předpotopní lidé, alespoň na jednom ze zaniklých kontinentů, vegetariány. V podstatě o tom hovoří i bible. „Bohové“ však ze zřejmých důvodů povolili po Potopě změnu jídelníčku. *Zvířata však nebyla porážena tak bezmyšlenkovitě jako dnes, jejich smrt provázel očistný či*

omluvný rituál. Nepochopení tohoto zvyku později vedlo k nesmyslnému obětování mnohdy až tisícíhlavých stád „bohům“, kteří přece tento obyčej zavedli a vyžadovali, takže v tom pravděpodobně měli zálibu...

Podobné nedorozumění provázelo i *holokaust – obřad ohnivě oběti* v židovských chrámech. Původ a smysl tohoto jednání přetvořeného do formy obřadu byl ovšem zcela jiný. (Viz také *UFO, bible a konec světa.*) *Slyšel jsem už velice mnoho nesmyslných vysvětlení, takže vězte: původním smyslem slova **holokaust**, které po druhé světové válce nabylo jiného, leč morbidně výstižného významu, je **ohnivá oběť** – rituální spalování vybraných částí těl zvířat, prováděné při přesně určených slavnostních příležitostech.*

Další indicie

Rněží v pyramidových chrámech Prvotního pahorku byli rozděleni na „boží sluhy“ – (*va 'eb*; „čisté“), „*chenteješ*“ a „předčitatele“. „Čistí“ se střídali ve funkci jakéhosi „správce – kontrolora“, zatímco „předčitelé“ („*řř*, *kteří nosí knihu*“), zřejmě učitelé a ochránci vědomostí a tradic nebo lodní důstojníci, „organizovali obřady“. Záhadou vyvolávající sáhodlouhé spory mezi odborníky jsou dosud „*chenteješ*“, kteří se sice střídali ve službě se „sluhy božími“, ale navíc měli dozor nad dodávkami zásob do lodi-chrámu a prováděli ještě i jakési jiné „prapodivné úkony“.

Konstrukci dosud uvedených závěrů významně podporuje velmi zajímavá okolnost: stavební čety, pracující na výstavbě těchto „alegorických lodí“, byly vzhledem ke struktuře egyptské **agrární společnosti**

sestaveny a rozděleny velice prapodivným způsobem. Dejme teď slovo odborníkovi.

Doslovně cituji předního českého egyptologa *Prof. PhDr. Miroslava Wenera, DrSc*, který píše:

*Kněžstvo pyramidového chrámu bylo rozděleno podle tehdy pravděpodobně běžného lodního organizačního schématu, které je doloženo i na staveništích pyramid. Schéma spočívalo v členění lidí do pěti skupin, nazývaných podle jednotlivých částí lodi, například „příd-pravobok“, „příd –levobok“ atp. Pět skupin tvořilo jedno mužstvo, které dohromady čítalo asi 200 lidí (viz *Pyramidy, tajemství minulosti*, str. 81). A tamtéž, na straně 98, odst. 3, opakuje a doplňuje:*

Část pracovních sil byla organizována podle již zmíněného starého, původně lodnického systému, jehož základním článkem bylo „mužstvo“ sestávající z pěti pracovních skupin nazvaných podle jednotlivých částí lodi: „před-pravobok“, „před'-levobok“, „zad'-pravobok“, „zad'-levobok“. **Výklad názvu poslední, páté skupiny není zatím uspokojivě vysvětlen, ale možná se vztahoval ke stanovišti kormidelníka.** Konec citátu.

Myslím, že tuto skupinu můžeme klidně identifikovat jako lodní velení, sestávající z „kapitána“ (PER-AA?), lodních důstojníků, bootsmanů a kor-

midelníků. Jejich funkce později „na palubě kamenné lodi“ suplovali „kněží zádušního kultu“. Jejich rozdělení totiž přesně

odpovídá účelu i požadavkům kladeným na řízení a správu lodi, takže domněnka archeologů, že pátá skupina „měla cosi společného se stanovištěm kormidelníka“ – tedy s řízením, vůbec není daleko od věci.

Dovedete si představit loď s posádkou více než dvou set mužů?

Podotýkám, že šlo o posádku, která se střídala ve službě, **ne** o přepravované vojáky.

Profesor Verner pokračuje:

Každá skupina se dělila zpočátku na čtyři, později na dvě oddělení. Ta mívala, podobně jako skupiny, svá jména, která někdy souvisela s geografickým původem (?) dělníků, jindy zase z vyžadovanými schopnostmi či ctnostmi jako vytrvalost, síla, soudržnost atp. Zdá se, že na stavbě

nepracovala víc než tři mužstva (!). Konec citátu.

Dr. Verner se zřejmě pod dojmem nutné lodní přepravy stavebních materiálů domnívá, že takto organizovaná sehraná mužstva se zabývala především dopravou. Může být – během stavby cihlových a později i kamenných atrap lodí to jistě nebylo nepřipadné organizační řešení.

Ve větách druhého odstavce (na straně 99 citovaného díla) je obsažena další ohromně zajímavá informace. Badatelům, jejichž zájem je omezen pouze na ostře ohraničenou předdefinovanou oblast, její dalekosáhlost pochopitelně uniká.

Onen odstavec zní:

Vedle mužstev je však na stavbách doložen ještě další systém. Vněm byli dělníci rozděleni podle světových stran na „severní“, „jižní“ a „západní“. **Východní strana doložena není, místo ní bylo použito jiného jména (j aké-ho?!), snad proto, že „východní“ znamenalo v egyptštině totéž co „levý“, což v mytologickém smyslu znamenalo „špatný“.** Čtyři světové strany dohromady tvořily větší celek zvaný „svazek“.

Mnohé nasvědčuje tomu, že podle tohoto systému byli na staveništi pyramidy organizováni řemeslníci a specializovaní dělníci. Nikde v dochovaných písemných památkách však není uvedeno, kolik jich tvořilo „strany“ a kolik celý „svazek“.

„Zlá levá strana“

Legenda Hopi říká, že Káasskara ležela větším dílem na jihu a nad rovník přesahovala jen malá část. Prapředkové Číňanů pravděpodobně sídlili v severozápadním cípu. To by také vysvětlovalo, proč v jejich legendách popsany kompas v podobě stojící postavy ukazuje **k jihu** – na severu totiž bylo už jen moře. Pokud na ně vypluli, ukazoval kompas cestu domů.

Egyptané pozorovali všechna významná souhvězdí severní oblohy a tvrdili, že z ní *mnohá drive pozorovaná hvězdná seskupení zmizela*. (Tak nějak se cítíme, když nad sebou vidíme hvězdnou oblohu, dostaneme-li se k rovníku nebo na opačnou polokouli.) Světové strany však na rozdíl od nás nepochybně chápali tak jako Číňané – jen ten, kdo **stojí zády k severu**, může identifikovat *východ jako levou stranu!* V tomto

případě bude třeba poněkud přehodnotit význam takzvaných „jižních chrámů“ i to, že do většiny pyramid se vchází ze severní strany, takříkajíc – zadním vchodem. Snad proto, že vstupující *kráčí jižním směrem*.

Také „zádušní chrámy“ dokonalých pyramid v Gize byly zbudovány právě na řečené „zlé straně“. To je pozoruhodné. Jako by je postavil *někdo, pro nějž levá strana ještě zlou nebyla – nebo jejich rampy směřovaly k vodě...* Jenže za „čtvrté dynastie“, za níž údajně byly postaveny, už bychom zde vodu asi marně hledali! Možné vysvětlení: ohromná kamenná hora *Druhé pyramidy* je navrstvena na původní, mnohem starší, asi třístupňové pyramidě, která tvoří její skryté jádro. Nebylo by to nic nového, vždyť s „fenomémem nastavovaných

chrámů“ jsme konfrontováni i v Sumeru nebo v Mezoamerice.

Rampa i sfinx s přilehlým chrámem jsou nedílnou součástí komplexu. Nasvědčuje tomu i odlišná stavební technologie užívající megalitů a jejich nesporně mnohem vyšší než dosud udávané stáří.

Část obrazce v El Fuerte (protější strana) tak získává obrovský a skutečně těžko oddiskutovatelný význam! Symbolika postavy s felidními rysy, ležící před třístupňovou pyramidou, nepochybně spojuje dvě vzdálené kultury, které se podle platného vědeckého názoru nemohly nikdy setkat! Detaily sice setřela eroze, ale i přesto je ještě zřetelně vidět náznak ozdoby hlavy neodbytně připomínající *ureus* – čelenku faraónů zdobenou kobrou! Také tento symbol nejeví

znaky vývoje, jako by ho navrhoval jakýsi egyptský Teodor Pištěk...

SFINGA Z EL FUERTE

(silně zvětšeno, výřez není retušován)

Možné je jen jediné vysvětlení: El Fuerte a Gizeh jsou dílem architektů zašlé *celosvětové civilizace!*

Hopi podle své tradice přišli z *východu Kásskary*. Druhý kontinent, zřejmě identifikovatelný jako Atlantis, ležel v moří *východně od nich* a odtud, z *východu*, přišel masivní útok dobyvatelů vedený velmi vyspělými technickými prostředky.

Tatáž legenda vypráví, že vládkyně Atlantis dobyla a opanovala větší část světa už dávno předtím, než došlo ke katastrofě. Hopi

tvrdí, že oba tehdejší „světy“ měly společné mnohé symboly a stavby. Domněnka, že příchozí ze zničeného kontinentu už našli sfinx a gízské pyramidy tam, kde dodnes jsou, z tohoto pohledu už není tak docela scestná. Jsou to velmi střízlivá, jakoby technická díla, na nichž chybí nejen nápisy, ale i veškeré ozdobné znaky příznačné pro architekturu pozdějších období.

Kdo, proč a z jakého popudu a hlavně podle jakého plánu tedy pyramidy *dostavěli* Byl vzorem jejich vnitřního vybavení model nalezený v umělé jeskyňce pod jednou z nich? A hlavně – jaká je *přesná směrová orientace stěn zřejmě třístupňového původního jádra Druhé pyramidy?*

Zdá se, že odpověď musíme hledat v oblasti „trojúhelníku ztraceného času“ mezi Gízou, oázou Farráfra a lokalitou Asjút...

Mimochodem: pro létající stroj, jehož zbraně dokázaly zabít stovky bojovníků najednou, mají mezoameričtí indiáni pojmenování „*kolibřík zlé levé strany*“! Každý, kdo měl možnost pozorovat kolibříka za letu, ví, jak úžasný jeletec. Nejenže dokáže jako opalizující duhový obláček nehnutě stát ve vzduchu, ale umí z této pozice vyrazit libovolným směrem s opravdu neuvěřitelným zrychlením. Přitom vydává velice zajímavý, tichý, bzučivý, takřka mechanický zvuk. Così mi to připomíná..... a opravdu neznám lepší

přirovnání...

Číňané to vidí zdánlivě opačně! Pro ně je „špatná“ jinová, tedy *pravá* strana! V této souvislosti šije třeba uvědomit, že odtud Říši Středu (té nové v Asii!) neustále hrozilo nebezpečí vpádu barbarských kmenů. Možná že různost náhledu spočívá v tom, vnímáme-li situaci *z pohledu zobrazené osoby*, vždy obrácené tváří k divákovi! Co má po levici, je pro nás vpravo. To lze demonstrovat například na obrázku „navajské Nii-wy“ (str. 83), který, mimo jiné, říká: „*Postůj, uvaž, a pak jdi správnou cestou vyznačenou po mé pravici!*“ „Dobro“ je zde bílé, „zlo“ černé, po pravici plody úspěchu, po levici plody zla. Totéž uspořádání mají mayské reliéfy, symetrizo-vané ústředním obrazcem „stromu“; například reliéf z „chrámu slunce“ nebo „chrámu listového kříže“ a další.

Země se točí a je „kulatá“. Vzhledem k pojmům „sever“ a „jih“ je pojem „východ“ nebo „západ“ k určení polohy relativní, pokud ovšem nepoužijeme dohodnutého dělení (např. poledníků), orientačních bodů nebo map, které bez ohledu na čas „zastaví zemskou rotaci“. Vnímá snad Vietnamec, že podle původně evropského dělení světa vlastně bydlí na „Dálném východě“? Že za vodou, za níž pro něj vychází slunce, vlastně není východ, ale „Západ“, protože Amerika je součástí „západního světa“?

Uvědomíme-li si tyto prosté skutečnosti a to, co z nich vyplývá, mohou údaje v rámci „pohyblivých“ světových stran napomoci k řešení jinak neřešitelných hádanek. Narazíme-li na ně v legendách, mohou mít obrovský význam.

„Prvotní pahorek“

Lod' po dlouhé plavbě vplula do ústí Rudého moře. Po stranách se táhlo přívaly vod omyté nehostinné skalnaté pobřeží, bez jakýchkoli stop vegetace a života. Proudění je hnalo dál a dál, až se před plavci vynořil vrchol vysoké hory. Z jejího vrcholku stékal mocný proud životodárné sladké vody. Zde, pod vysokými horami, konečně ucítili pod nohama pevnou zemi. Byli v zálivu velkého ostrova, v ústí řeky stékající z pohoří, jehož vrcholky dosahovaly nebetyčné výše. Byli – **na Sinaji...**

Jako přehnaně velký ostrov ho však neukazuje jen Sennedžemova mapa! Obě prakticky totožné kresby znázorňují území ze všech stran omývané vodou. Na jihovýchodním břehu je zátoka, pravděpodobně ústí

řeky, na jejímž břehu spočívá loď. Jenže – kam lidská paměť sahá, na této straně Sinajského poloostrova nikdy netekla řeka a nebyl žádný přístav!

Zde je opět jeden z možných záchytných bodů, *podle nichž můžeme přibližně určit, jak vysoko stála voda ještě dlouho po katastrofě.*

Z moře vystupuje v podstatě jen pohoří – celý zbytek Sinaje je pod hladinou! Rudé moře i Akabský záliv jsou spojeny se Středozemním mořem.

Sinaji dominuje *Hora svaté Kateřiny* (2634 m n. m.), vrchol *GabalMusa* je o téměř 400 metrů nižší. Oba poskytují výhled přes Suezský záliv daleko do Egypta i hluboko do území Saudské Arábie.

Podle popisu v *Knize mrtvých* sahal vyobrazený záliv 40 kilometrů hluboko do vnitrozemí a ústila do něj řeka. Směrem k přístavišti směřovalo sedm horských průsmyků nebo proláclin. „Záhrobní texty“ zdůrazňují, že řeka už dávno vyschla, takže „bárku mrtvých“ je třeba vléct po souši.

Spodní část obrázku na předchozí straně odděluje vodní kanál, polohou odpovídající zhruba dnešnímu Suezskému průplavu. Vidíme obrovskou loď bez plachet, z níž stoupá schodiště směřující ke dvěma párům „nebeských vrcholků“ (znak, na němž jsou postaveny, je symbolem „nebe“). Vpravo nahoře jsou zakreslena čtyři *patrně slaná* jezera, ležící takřka na tehdejší pobřežní linii. Na Sennedžemově mapě, stejně tak jako na této variantě

vyobrazení totožného tématu (obr. vlevo) je ovšem vidíme až o sektor výše, zatímco na Sinaji jsou zakreslena jen dvě. Symbolika schodiště patrně naznačuje, že k objevu Egypta došlo poté, když posádka (čtyři vlevo dole vyobrazení *černovlasí* prapředci?) vystoupila na vrchol „nebeských hor“.

Neméně zajímavý je i horní sektor obrázku na **str. 193**. Zobrazuje světlovlasé lidi s vousy, vůči nimž zaujímají uctivou pozici *černovlasí*. Pokládat tyto zdánlivě bezruké postavy za znázornění mumií považují za scestné. Symbolika spíše naznačuje, že „nepotřebovali ruce“ – byli obsluhováni! Světlovlasá postava bez vousu (zcela vlevo) evidentně kutá v jakémisi pohoří. Vpravo, na člunu řízeném *černovlasým*, pluje jiná, a to směrem, který ukazuje Horus – do země

obývané nebo ovládané světlovlasými vousáči...

Mimoděk se vybavují legendy o Viracochovi, vlastně o mnoha postavách tohoto jména, kteří možná byli jedněmi z posledních představitelů světlovlasého národa ovládajícího před potopou africké a evropské území.

Ještě jsem nikdy neslyšel o tom, že by nějaká výprava prozkoumala východní svahy sinajského pohoří z tohoto hlediska. Hledaná vrstevnice se nachází v nadmořské výšce 80 až 140 m, možná i výše. Tento údaj je pouze orientační, protože území poměrně „nedávno“ prodělalo několik geologických změn. Velmi by zde pomohla podrobná mapa, ale protože se jedná o „historicky a i jinak nezajímavé území“, není k dispozici.

Místo přistání by se přesto dalo nalézt podle shora uvedeného popisu.

Imhotepův hrob

Myslím, že výprava do těchto míst by se velmi vyplatila. Podle mého názoru je zde, pod „prvotním pahorkem“, pochován – **Imhotep!**

K tomuto přesvědčení mne nevedou pouze architektonické indicie, sesbírané u Džoserovy stupňové pyramidy, je tu ještě něco jiného.

– **Imhotep byl považován za Thovtovo vtělení.**

– **Posvátný ibis je symbolem boha Thovta, který byl považován za *Písaře***

bohů (je patrně totožný s řeckým Hermem).

– Imhotep se po smrti stal patronem písařů.

– Na obrázku na str. 193 je Thovtův ibis znázorněn dokonce třikrát, jednou coby faraónův rádce a pak ještě dvakrát na místě, které jsme identifikovali jako **Sinaj!** Nemyslím, že jde o pouhou náhodu, nebo dokonce o pokus podchytit místo výskytu tohoto ptáka. Tato symbolika má ohromný skrytý význam.

Málokde na světě najdeme takové množství poměrně zachovalých monumentálních budov i jiných svědectví stavební činnosti. A přesto – to, co jsme doposud odkryli, je jen pouhý zlomek. Věnujeme

spoustu úsilí namáhavému odkrývání šachtových hrobů a přitom další, možná i stovky měst a vesnic předhistorického Egypta dosud pevně svírá v náruči poušť.

Dá si někdo tu práci a spatříme ještě někdy jejich ruiny?

V. Instrumentarium

„Kdo první pochopí, že je součástí celku a že všechno souvisí se vším, ten bude schopen zacházet zodpovědně se sebou samým i svým okolím. Potom se stane strážcem ráje.

„ Hugo Enomyia (1898 –1990)

Poznání, že jsme nejen nepřekročili stín antických filozofů, ale při hledání pravdy už hezky dlouho přešlapujeme na místě, je jistě frustrující. Odhlédneme-li od módních

výstřelků a od nám všem dobře známých velkoplošných pokusů o aplikaci tezí údajně vědecké, leč ducha popírající filozofie, dá se dokonce říci, že zmínění předchůdci na tom ještě byli o něco lépe než my. Protože to, o čem my už nemáme ani ponětí, ještě alespoň tušili. Věděli, že nic nevědí a že za tímto nevědáním je skryt jakýsi záměr... Zdánlivým pokrokem naší doby je pouze to, že nám byl velmi úspěšně vsugerován pocit, že víme všechno...

Filozofie odtržená od pramenů původního poznání tápe spleťtými ste-zičkami zdánlivě bezvýhodného bludiště. Spolu se svým dítětem, moderní společností, se v něm ocitla zcela nevyhnutelně, protože nezná vlastní historii a patrně ji ani nechce znát. Nemyslím teď školní, ale skutečné dějiny,

které se výrazně liší od pohádek snaživých historiků.

Nesepisují sci-fi romány, píšou o faktech a jsem zvyklý pátrat po kořenech věcí. Proto vím, že každý člověk, pokud nepropadne lukrativní honbě za lacinou senzací a místo toho systematicky studuje materiály sesbírané po celém světě, po letech nesmírně zajímavého života, který by ovšem mnozí nazvali spíše odříkáním, nezbytně dospěje k překvapivým závěrům. Najde okno, jímž lze nahlédnout *do neuvěřitelné minulosti*.

Práce autorů, kteří se „v předvečer věku Vodnáře“ začali obírat myšlenkami na možnost existence jakýmsi způsobem zaniklé vyspělé **pozemské** civilizace, nebo dokonce možností mimozemské návštěvy Země, nabízejí nezměrné množství důkazních

materiálů. Jeho neprotříděnost a nesourodost ovšem nabízí slabiny, obratně využívané odpůrci toho, nač si nemohousáhnout. „Hmatatelné“ reprezentační vzorky jedinečného obrazového materiálu, který mnohé staví do jiného světla, obsahuje kniha *Bestseller v kameni*. Čas neplodných dohadů a sporů nad interpretacemi indicií je doufejme definitivně u konce – pravda, jak jsme si ukázali i v této knize, může být pro mnohé svým způsobem otřesná.

Fakta?

Po dvouletém intenzivním výzkumu některých obrazců, reliéfů, stél a jiných uměleckých děl s domněle „votivním“ podtextem, včetně architektonických celků, a dokonce i rozsáhlých, bezesporu uměle ztvárněných krajinných uskupení, jsme dospěli k závěru

podloženému optickými důkazy: **základní skupiny zkoumaných objektů obsahují skrytou informaci zřetelnou až po digitálním zpracování.**

Zmíněné reliéfy a sochy, ale i půdorysy objektů a jejich seskupení *obsahující zašifrované* *obrazce* nazýváme **KRYPTOGRAFIKAMI.**

Každá z nich obsahuje snadno rozpoznatelné identifikátory a logický klíč. Zkoumané objekty pozdějšího data sice vykazují některé nápadně podobné znaky, ale bližší přezkoumání záhy prozradí, že v těchto případech jde o pouhé napodobeniny stylu původních děl. Tyto práce, provedené v „posvátném manýru“, ovšem ani vzdor značné podobnosti s originály **žádnou informaci neobsahují.**

Anagrafy

Pro výsledný obrazec provedený digitální transformací kryptografiky podle daného klíče užíváme pojmu ANAGRAF.

Zkoumané anagrafy mayských a egyptských prací, chrámů, domnělých pohřebišť a „posvátných areálů“, i přes značnou geografickou vzdálenost či jiné „vědecké zařazení“ dané kultury v čase, vykazují neuvěřitelné množství *detailních shod v užívání totožných symbolů a motivů i jejich posloupnosti.*

Po vyhodnocení a porovnání obsahu obrazců, které jsou pomocí odpovídajících prostředků ***podle jejich autory jednoznačné určených pravidel*** kýmkoli opakovatelné sestavitelné, lze bez nadsázky

prohlásit, že v období, které historická věda a archeologie tvrdošijně prohlašuje za „primitivní neolit“, zde bez ohledu na jejich názor působil kdosi, jehož technické možnosti byly přinejmenším na stejné, ale nejspíše mnohem vyšší úrovni než ty, jimiž disponuje současné lidstvo.

Máme nesporně co do činění s dávnou autoritativní mocí, která vypracovala po tisíciletí přesně dodržovaný plán, jímž se řídila hrstka zasvěcenců organizujících realizaci náročných projektů. Příkladem jsou komplexy evidentně předhistorických jader pyramid v Egyptě, Mexiku a na Yucatanu. Také stavby typu „kamenný computer“ ve Stonehenge a obdobná díla, s vynaložením nesmírného úsilí budovaná rukama mnoha generací spojených jedinou myšlenkou, z mnoha

důvodů nelze „přičíst“ žádnému „historicky uznávanému“ kulturnímu okruhu.

Ukazuje se, že kromě astronomických údajů a matematických aspektů, prozrazujících obrovské vědomosti a invenci plánující inteligence, je v obrysech základů mnoha stavebních celků zašifrována optická informace pojící tato záhadou opředená díla v jediný celek!

Metodu použitou při zapracování skrytých logických obrazců a symbolů do „obalu“ kryptografik přitom nejsme schopni napodobit. V praxi to znamená, že **neumíme obrátit postup** – *jednoduše nejsme schopni vložit do logicky vyhlížejícího, byť zdánlivé nativního „uměleckého díla“, složitou ně-kolikavrstevnou konkrétní informaci, rekonstruovatelnou do*

původního stavu užitím „poměrně jednoduché techniky“. Uvozovky jsou na místě, protože sestavení vyšších úrovní anagrafu nezbytně vyžaduje digitalizaci obrazu a jeho zpracování pomocí vysoce výkonného počítače, vybaveného patřičně složitými programy.

Rovněž řada jednoznačně identifikovaných a všude na světě ve stejném logickém pořadí opakovaných symbolů, včetně nepřírozených pozic postav budících dojem, že umělci, kteří po sobě jako výsměch tomuto tvrzení zanechali řadu nádherných realistických plastik, maleb a dokonale zpracovaných architektonických děl, vůbec neznali zákony perspektivy.

Tento globálně rozšířený fenomén je v přímé souvislosti s dosud nepochopeným

účelem staveb, k nimž se řadí především chrámy a pyramidy.

Ukazuje se, že dosavadní představy o původním účelu a pohnutkách jejich stavitelů, respektive dokončovatelů a restaurátorů, jsou bez ohledu na pozdější necitlivé adaptace mnohých staveb zcela mylné.

Způsob plánování a rozmístění jednotlivých lokalit odhaluje jejich nespornou integritu ve zřetelně systematicky sestaveném gigantickém územním plánu, jehož rozměry skutečně vyrážejí dech. Vypracování prozrazuje detailní znalost **celého** zemského povrchu, osvojitelnou pouze jeho zmapováním z velké výšky. Jednoznačná narážka na umístění „úhelných ka-menu Země“ (tedy vyměření jejího povrchu!) se mimo jiná a neméně překvapující sdělení zachovala v

textu biblického Joba. Moderní, již téměř dokonalé mapy vznikly s neodmyslitelnou pomocí letecké a později satelitní fotografie.

Z obrazců umístěných do krajiny v přesné souřadnicové mřížce vysvítá, že původci předloh anagrafů museli vlastnit létající stroje. Díky anagrafům máme k dispozici takřka „fotografické záběry“ této techniky; řada schematických vyobrazení se týká užitých technických prvků. Jsou zde například řezy agregáty, jejichž použití je z větší části srozumitelné, a podobně.

Jedním z největších území ztvárněných podle předem vytčeného plánu je Mezoamerika. Za nesmyslný luxus považované „mayské cesty“ jsou ve skutečnosti liniemi, náležejícími k obrovské kryptografice. Ale naprosto stejný postup plánování byl použit

mimo jiné i na území Egypta, Řecka, Mezopotámie a Británie.

Součástí celku je i systém pravděpodobně sledujících siločáry jakési námi dosud nerozpoznané energie. Zdá se, že k němu patří různými stavbami zdůrazněné pozemní linie (*leys*); tytéž znalosti zřejmě daly základ v Číně dosud užívané metodě vyhledávání „dračích žil“ – *feng šuej*.

Svět je popsáný list!

Když se ukázalo, že záhyby a kudrlinky mnohých prastarých reliéfů skrývají za surrealisticky cize vyhlížejícími pracně cizelovanými výjevy logickou obrazovou informaci vyššího řádu, bylo zřejmé, že toto je pouze počátek. Dávno předtím jsme byli několikrát **důrazně upozorněni na**

skutečnost, že na zemském povrchu lze leccos objevit jen z nadhledu. V různých zdrojích je navíc naznačováno, že nejde jen o skutečný „nadhled“ ve smyslu osy pohledu, ale i o **způsob** nazírání na jiné „záhady“.

Je zřejmé, že pravidelný sled opakovaně zobrazených logických prvků základního schématu umožňuje (bez ohledu na kontinent nebo kulturu!) snadné odlišení původních staveb od pozdějších přístavků či necitlivých úprav lokalit, které jsou nedílnými součástmi rozsáhlých areálů. K uložení *základní informace*, o níž je řeč, bylo využito výhradně základů nebo jiných, zdánlivě krajně neúčelných megalomanských pozemních staveb.

Tato okolnost otevírá archeologii a historii, nezaslepené starými dogmaty, bránu k dosud netušeným možnostem:

– Z anagrafů lze vyčíst fakta umožňující přesné určení posloupnosti jednotlivých stavebních fází.

– Přímo na podrobné mapě území lze logickým doplněním stávajících neúplných obrazců *přesně určit pozici dosud skrytých nebo neobjevených terénních úprav a základů staveb, nebo dokonce danému nalezišti vzdálených stavebních celků rozmístěných po stranách přesně určené osy.*

– Nabízí se ucelení pohledu na civilizační podněty kultur vycházejících z domněle odlišných základů, dosud „klasifikovaných“

pouze dle posouzení pohyblivých artefaktů a z kontextu vytržených uměleckých děl.

Bez znalosti souvislostí a vývojem vynucených nutností by ani hypotetičtí archeologové a historici pátého tisíciletí nikdy nepochopili, co ovlivnilo například mexická nebo africká kultovní vyobrazení ze sklonku druhého tisíciletí. Původní folklór se zde totiž snoubí s křesťanskou symbolikou, přičemž Kristus, apoštolové a svatí jsou často zobrazováni jako indiáni nebo černoši; v katolickém svatostánku na Velikonočním ostrově se dokonce setkáme s mýtickými „ptačími lidmi“ v roli andělů! Hlavním symbolem zde ovšem tak jako jinde zůstává morbidní symbol člověka přibitého na kříž...

Historie ve vlastním proudu času

Stavby přičítané odlišným historickým epochám jsou nedílnými součástmi téhož plánu! Plány ovšem bývají kresleny na počátku; nemohou být uskutečněny dříve, než začaly existovat. A už vůbec ne v tomto rozsahu. Někdo si dal z nějakého důvodu nemalou práci s tím, aby alespoň hrubé obrysy jeho díla přečkaly předlouhé časy.

Je očividné, že dosavadní závěry a *poučky*, formulované „nespornými kapacitami ve svém oboru“ z vržených věštebních kůstek sporých poznatků z exploatace mayských a aztéckých lokalit v Mezoamerice či nálezů v Gize a jinde, jsou předčasné, zavádějící a v konečném důsledku čítankově vědecky kontraproduktivní.

Archeologie prezentuje zdánlivě
neochvějný blok teorií, vyspárovaný

cementem umně vyrobených alibistických *pouček*. Jde o neuvěřitelný slepenec interpretací odvozených z paběrkování na smetišti *stavebních nánosů nástupnických kultur-z* neumělých staveb, nalepených s neúprosnou pravidelností na původní, mnohem starší masivní základy zřízené technologiemi, o jejichž původu a principech neví současná věda zhola nic. Podivuhodné substruktury, spíše z pouhého zoufalství než z důvodů podložených rozumnými argumenty, jsou už jaksi zcela automaticky přičítány k dobru úpadkovým kulturám, jejichž díla, ve srovnání s monumentalitou jimi využitých původních základů, připomínají opuštěná vlaštovčí hnízda přilepená pod majestátní oblouky katedrál.

Pouze a jen proto, že na stupíncích do stáje posvátné krávy „Pozvolné Globální

“Evoluce“ není místo pro „*vynucenou* globální Regresi“, vypadávají z rámce pouček expertů na sériovou produkci zástupných modelů skutečnosti dokonce i v téměř původním stavu zachované stavební celky, nepřiraditelné žádné „známé kultuře“. Smůla. Nemohoucnost „odborníků“ pak otevírá pole mnohdy úsměvným spekulacím.

Za neschopností a zjevnou neochotou prolomit mlčící hradbu let je třeba hledat ústa filozofů, jejichž rty pevně sevřely čelisti kleští všemi zbožňovaného světonázoru. Museli by totiž uznat svůj omyl a velmi nepopulární nutnost nahrazení stávajícího Systému – a to je krok, k němuž hned tak někdo nenajde odvahu!

Plně se ztotožňuji s žel jen nemnoha lidmi pochopenými názory Václava Havla,

přednesenými v projevu k 1. lednu 2000. Ale ani on, přestože *vy-jmenoval veškeré body vyžadující změnu*, nepřekročil limit.

Mohl použít čtyř slov: **Je čas změnit Systém!**

Filozofie pro třetí tisíciletí

Shrnutím všech dosud uvedených skutečností dospíváme k několika *možným* návrhům, které by se měly stát východiskem **nezaujaté věcné diskuse**. Z mnoha možností vybereme dvě základní:

A/ Naši planetu v době, kterou nazýváme prehistorií, obývala minimálně jedna velmi vyspělá civilizace, která pravděpodobně vzala za své ve víru kataklyzmatických změn.

Uvedená fakta neopravňují k tvrzení, že tato nebo tyto civilizace bez výjimky dosáhly *vyšší duchovní úrovně* než současná.

Části jejího nebo jejich architektonického odkazu byly dostavovány, udržovány a obnovovány *přesně na původně určených místech* následujícími generacemi lidí, kteří možná už nechápali jejich původní smysl. Ale i oni ještě museli věřit tomu, že jejich lopocením má jakýsi smysl.

B/Protože proti těmto *hmatatelným důkazům* a „záhadám“ nelze postavit žádný *hmatatelný protidůkaz*, nelze **především z vědeckého hlediska**

a priori vyloučit možnost, že prvopočátky osídlení planety Země inteligentním životem, a potažmo uvedené stavební fenomény, lze

přičíst na vrub dočasné návštěvy mimozemské entity.

V obou případech se zdá být jisté, že anagrafy skrývají odkaz kohosi, kdo předpokládal, že lidstvo, v čase *odpovídajícím životnosti kamene užitého jako nosiče záznamu*, vospěje na úroveň potřebnou k jejich odhalení a rozluštění.

Obě myšlenky samozřejmě nejsou nové. Je to však poprvé, kdy namísto dohadů máme k dispozici průkazný, neoddiskutovatelný a ničím nezdis-kreditovatelný *obrazový materiál*. Obrázky jsou srozumitelné všem a nahradí tisíce zbytečných slov.

Legendy citované v této knize obsahují křížově ověřené informace, jejichž pravost, logika a hlavně význam pro pochopení téměř

zapomenutých událostí v historii člověka je neoddiskutovatelný.

Je zřejmé, že nově navozená situace představuje obrovský filozofický problém. Tento problém je výzvou všem mozkům, ve kterých ještě zbyly nezbytně nutné volné synapse... Stojíme před gigantickým úkolem: **potřebujeme myšlenkovou konstrukci, ideu, o niž by se mohl opřít světonázor hodný třetího tisíciletí.**

Základní úvahy musí vyjít z **revize průběhu a smyslu lidských dějin.** Je nejvyšší čas přestat slepě ignorovat důkazy a indicie, čas skončit s „vyráběním“ historie podle momentálních potřeb!

Paravěda

Protože dosud neexistují žádné regulární složky, které by se v rámci „regulární vědy“ se vši vážností a odpovědností směly věnovat této tematicce, a stávající nejsou schopny transformace, navrhujeme vytvoření „paralelní vědy“. Ta by, především v odvětvích, která se zabývají historií počátků a vývoje lidské kultury, pracovala zcela *nezávisle na dosavadních závěrech a institucích*. Na rozdíl od Ericha von Dánikena, „otce“ myšlenky paleoastronautiky, nepovažují za smysluplné zakládat za tímto účelem přidruženou katedru spadající pod kontrolu stávajících univerzit nevyvětratelně načichlých atmosférou uplynulých staletí urputného „ateisticko-křesťanského klasického vzdělávání“. Dosavadní praxe s pokusy tohoto druhu ukazuje, že takto založené instituce se neprodleně stávají velmi platnými součástmi dezinformačního systému.

Trvalý kontakt se „slavnými postavami“ petrifikované vědy korumpuje!

Nemalý úkol čeká na nezaujaté badatele, odhalující skutečnou podstatu astronomických událostí symbolicky popisovaných v prastarých legendách; jiní se mohou věnovat realizaci v dávném odkazu skrytých, *a jak se ukazuje, vysoce účinných a čistých energetických* technologií.

Akademicky vzdělaní jedinci, kteří ovšem k takovému kroku musí najít nejen chuť, ale i dostatek odvahy, jsou samozřejmě vřele vítáni. Tituly jako takové zde ovšem nemají žádnou hodnotu. Platí jen schopnosti a ochota smířit se s „fakty neslučitelnými s dosavadním poznáním“. Premisa zní – neznáme nic, musíme začít znova!

Staronové skryté principy a příčiny dosud „nepřípustných, protože vědecky nemožných událostí“ nikdy neodhalíme klasickým způsobem, spočívajícím v postupné, z dosavadních poznatků vycházející **negace** jednotlivých náznaků a indicií. K cíli lze dospět jen opačnou cestou, a to pečlivou analýzou a následnou kombinační syntézou všech dostupných dat.

Nehledejme lacinou možnost vysvětlit, „jak to nejde“ – hledejme cesty vedoucí k vysvětlení toho, „jak to, že to kdysi šlo?“!

Popisuje-li historický pramen na jedné straně zeměkoule *čtyři dny trvající zatmění Slunce* a drahý na protilehlé straně glóbu *třídenní tmu*, nelze zdánlivou časovou diskrepanci, tak jako dosud, zneužít k potvrzení domnělého blábolu primitivních

domorodců! Naopak! Obě informace se logicky doplňují: pokud zatmění začalo na jedné straně *před východem* slunce a skončilo po dvou dnech *v době po jeho západu*, musíme tyto dvě „noci navíc“ zahrnout do udávaného období tmy, která na opačné straně glóbu nutně bude o noc kratší! Jelikož víme, že v tomto případě **nemohlo** jít o zatmění způsobené Měsícem, musíme připustit *možnost, že jeho příčinou bylo něco jiného*. Uvedené údaje pak astronomovi zainteresovanému na řešení problému postačí k počítačové simulaci situace a následnému odhalení celé řady velmi konkrétních údajů. A ať už zdánlivě budou jakkoli šílené, **nesmíme je zavrhnout!** Nedávné objevy protiběžných těles, obíhajících Slunce za předpokládanou hranicí slunečního systému, ukazují, že o své „předza-hrádce“ víme mnohem méně, než si myslíme.

Je co objevovat a stačí málo – odstranit tlusté prkno, které má věda přibito přímo před očima...

Právo na informace

Tajnůstkářské metody, aplikované při správě společného pokladu vědomostí a poznatků, odpovídají potřebám současného systému. Pro svou práci potřebujeme veškeré dostupné informace. Za tímto účelem musí být zpřístupněny dosavadní nálezy a fakta, mezi nimi především ta, která byla prozatím vytrvale „zametána pod koberce“ akademických pracoven. Totéž se týká všech „záhadných“ artefaktů a „votivních předmětů“, na něž se kvůli nezařaditelnosti do současných historických schémat práší v zatuchlých depozitářích muzeí.

Uvědomme si, že se veškeré teorie a filozofické názory **odvívjely z úrovně poznatků své doby** a nebyly definovány neomylnými bohy, ale lidmi ovlivněnými právě těmito poznatky. Platnost definice končí, když významná nová fakta vyžadují revizi. Tato situace nastala! Skutečná věda nemá právo lhát, především ne sama sobě. O filozofii to snad platí zásadně.

Praxe spočívající v odvážném strkání vlastních i cizích hlav do písku vedla k tomu, že pracovníci a kurátoři *státních muzeí* na celém světě velmi často a rádi „opomíjejí“ prostý fakt: *veškeré v nich shromážděné poklady jsou společným majetkem lidstva*. Tito státem, tedy všemi placení úředníci zapomínají, že jsou pouze *zaměstnanci veřejných institucí*, jejichž účelem je sloužit **LIDEM**, kteří jsou si v právu na vzdělání a

přístup k informacím naprosto rovni. Bez ohledu na tituly! Základní povinností jimi obhospodařovaných institucí je *poskytovat pravdivé a především úplné informace každému, kdo o ně požádá!* Nenechte se nikdy zaplašit výmluvami, že některé požadované dokumenty nebo předměty, jimž muzeum prokazatelně disponuje, nejsou součástí momentálně prezentované tematické výstavy. Jejich zpřístupnění a podávání vyčerpávajících informací k požadovanému tématu je **dnes už dokonce zákonem stanovenou povinností zaměstnanců státních úřadů**, tedy včetně muzeí! Jsou zde pro vás, a ne naopak!

Z psychologického hlediska je postup pracovníků muzeí, většinou těsně spjatých s akademickými pracovišti, pochopitelný. Lidé jako *Immanuel Velikovsky, Louis Pauwels,*

Bergier, Robert Charroux, Erich von Daniken, Zecharia Sitchin a další „kacíři a rebelové“, jimž není žádné dogma dost svaté, se odvážili seškrábat kousky šedivého restauračního nátěru z veřejně prezentovaného „odborně upraveného“ obrazu historie.

Ahle!

Pod ním probleskující fragmenty fresky zobrazují cosi úplně jiného! Takové poznání ovšem diskredituje „dlouholetou záslužnou práci mnoha předních odborníků“, kteří pohříchu zaujímají výhodné obranné pozice.

Je na filozofii, aby se dopracovala k těm legalizujícím světonázor, který umožní pátrat po pravdě na skutečně vědecké úrovni.

Za člověčenství odcizenou morálku společnosti, která už dávno neuznává Boha, Vyšší moc či Cestu Tao, vděčíme v první řadě neznalosti vlastní minulosti. Je nám servírována ubohá zpotvořenina „poznatků historické vědy“, mixovaná názory vzniklými za téměř dvě milénia církevní zvěle. Každému inteligentnímu a rozumně uvažujícímu člověku je jasné, že na cestě směrem vymezeným kvazietickými mocensko-ekonomickými pokusy, vyrostlými na půdě mocensko-náboženských dogmat, jsme opět dospěli na vrchol křivky vymezující hranici únosnosti. Jinak řečeno –jsme na konci chodby, jejíž stěny jsme si, vedeni neviditelnou rukou skryté **lidské** moci, vyzdobili šálivými obrázky dlouho hýčkaných nadějí.

V údivu zjišťujeme, že znovu stojíme na prahu zavřených vrat pomalovaných

smyšlenými čerty. Jejich špehýrkou lze zahlédnout Počátek.

Kromě této brány do domněle nereálného světa („realitou“ totiž je jen to, o čem bylo dovoleno myslet nahlas!) odtud nevede cesta nikam, lhostejno kdo a jakou rychlostí nás vede, či žene. Myslím, že i v případě, že se za ní skrývá temná minulost nebo předzvěst budoucí zkázy, má inteligentní tvor, který sám sebe prohlásil za „korunu Božího stvoření“, právo, ne-li přímo povinnost přestat přešlapovat na místě a vstoupit.

Hořkou pravdou je, že ani po tisíciletích neúnavné krvavé klempířiny na světovém systému jeho **model díky smyšlenému počátku není, nebude a nikdy v historii nebyl schopen jakéhokoli rozumného vývoje.** Protože za těchto okolností

neexistuje žádná možnost rozumně vládnout, střídá se v čele společnosti krizový management, který s větším či menším úspěchem slibuje řešení nemožného. Krédem těchto „vládců“ není řešit jakousi problematiku, ale přežít tak dlouho, aby byli zajištěni na zbytek života...

Je čas opustit bludný kruh! Jediná cesta, cesta lidského Ducha přes práh zakázaných dveří a dále ze Země do Univerza, **nevede přes globalizaci problémů primárně vyvěrajících z permanentní bezmoci „mocných“**. Zde nepomůže jakási módní „moderní filozofie“ či účelově převlečené, reformované nebo nové náboženství, sekta či hnutí poníženecky mávající

praporem „kosmických nadlidí“. Požadována je od deklarovaných tabu

oproštěná, zodpovědná a skutečně bádající věda, jejímž cílem musí být dekodování a nevyhnutelné odhalení byť možná velmi nepříjemné, ale nesporně přítomné PRAVDY.

Etika

Už po staletí je módou odhánět systémové mouchy plácačkou etiky. Tento vše zastírající, vždy reverzibilní a tak i neodůvodnitelné ospravedlňující ***mrtvý pojem*** pochází z řeckého *ethos* – mravnost. Mravouka, původně filozofická disciplína, určuje obecná pravidla chování, v krizemi rdouše-ném systému nouzově limitovaná nástavbou „zákonných norem“ a neodmyslitelnými donucovacími prostředky.

Pokud dobře prostudujeme základní rysy pohnuté a dodnes nekriticky glorifikované historie doby, v níž vznikala pravidla současné hry, snadno pochopíme důvod, proč se na prahu nového tisíciletí nacházíme v prakticky stejně bezvýhodné situaci jako na počátku uplynulého milénia. Tak jako tehdejší je i moderní doba poznamenána neustálými lokálními konflikty a boji o legalizaci rozličnými doktrínami podporovaných forem světské či církevní moci.

„Středověk se neustále posouvá vpřed, „
řekl velký filozof Jan Werich.

Odkudsi převzatá idea nutila řecké intelektuály pátrat po síle sebepo-znání, uvolňující cestu k osvobození ducha, jemuž následně kynula možnost pochopit strukturu Všehomíra. Tato cesta byla mocichtivými

ambiciózními jedinci rychle zavržena jako zdlouhavá. Klasické znásilnění lidské psychiky se ukázalo jako podstatně jednodušší a účinnější...

Perverzní ideál: vzdání se tak či tak „hříšného těla“ v boji za „správnou věc“ otevírá cestu ke svobodě ducha. Tedy zadní vrátka, která mohl použít kdokoli. Začaly zlaté časy naivních hrdinů... U Římanů se dočteme, jak mravné je nechat se zabít pro Řím a jeho „bohy“ – lidé ve skutečnosti ovšem vždy umírají pro *mocenské zájmy úzce vymezené skupiny*, zastávající, chránící nebo prosazující ten či onen dočasný účelový světonázor.

Poslední „přesvědčovací válka“ na Balkáně, přes nadšená tvrzení světových politiků, ukázala jen skutečnou hloubku

skryté protilidskosti odjakživa opravdovým duchem pohrdající křesťansko-árijské filozofie, dnes žel už podprahově vnímané jako jediná možná cesta. Její dějiny jsou dějinami nebetyčné hlouposti a nesmyslných konfliktů, vyvolávaných skrytou či otevřenou náboženskou, národnostní a rasovou nenášenlivostí. Reálná možnost pádu do extrémů komunismu a fašismu jen podtrhuje vážnost situace. Historie vypichuje obrovské ničivé válečné požáry jen proto, aby zakryla skutečnost, že na Zemi nepřetržitě zuří světová válka, jejíž oběti nikdo nepočítá. Od roku 1989 došlo za zástěrkou OSN a všech jejích „rad“ k více než třiceti lokálním válečným konfliktům, při nichž zahynuly miliony lidí. Vinu za tento stav nese Jediněčný a všemi zbožňovaný **System, jehož podstatou je lež a nikdy nesplnitelné sliby.** Přežívá jen díky tomu, že jeho

ohromná tasemnice ovíjí celou Zemi. Tam, kde je načas zdánlivě vymýcena, už dávno nakladla svá vajíčka a brzy regeneruje...

Etika není jakýsi antickýmí filozofy do kamene vytesaný a neměnný řád. Je to *užitím pozitivních znalostí redefinovatelný* soubor morálních a společenských principů, stojících na pozadí všech našich rozhodnutí i činů. Tyto po předcích zděděné principy chápali a ve svých pracích skvěle definovali čínští filozofové. Hloubku pozadí později zneužitých myšlenek ostatně skvěle dokladují nejnovějšími metodami provedené překlady.

Omezené myšlení

Nikdo, kdo se ve střízlivém stavu vědomě prohlašuje za myslícího inteligentního

člověka, nemůže popřít skutečnost, že světonázor utvářející pravidla řídící „moderní společnost“ stojí na závěrech vyvozených z fatálního navršení hory historických omylů. Ukázali jsme si, že prvopočátky vysoce vyvinuté kultury nelze hledat ani v čínské Říši Středu, ani v kvetoucím Sumeru či Egyptě nebo v řecké antice, ale už tisíce let před „potvrzenou, protože psanou historií“.

Je samozřejmě mnohem jednodušší převzít písmeno po písmeni jakýmkoli nám srozumitelným jazykem precizně definované myšlenky a teze, než se zabývat jednoduchému evropskému myšlení naprosto cizími ideo-grafickými znakovými systémy. Na skutečnou dobu jejich vzniku, prodlouženou o čas nutný k vývoji, si raději netroufáme ani pomyslet.

Nikde ovšem nestojí, že filozofie bazírující na slovíčkaření, jazykových finesách a pseudotvarech poskládaných z fragmentů slov odňatých mrtvým středomořským jazykům je lepší nebo obsahuje životaschopnější myšlenky.

Protože právě ty nám do třetího tisíciletí zoufale schází.

Číňané na počátku své psané historie ještě znali a ctili veškeré etické předpoklady nutné pro přežití a zdravý vývoj lidské kultury. Sbírká časem a posunem světonázoru notně poznamenaných fragmentů je známa pod názvem *Li-ťi* – Kniha Obřadů. Je jedním z pěti klasických čínských děl, o něž se opírají teze konfuciánů. Je nanejvýš poučné, že i z Konfuciova učení stojícího na vysoce mravních základech se časem stalo nepružné

dogma, blokující jakýkoli, a tedy i možný pozitivní vývoj.

Nejvýraznějším poučením, které si lze z prací čínských filozofů odnést, je potvrzení prosté skutečnosti: soudržnosti, vzájemné úctě, lásce k bližnímu a pochopení se daří jen v dobách všeobecného nedostatku.

Abychom si uvědomili skutečnou cenu těchto hodnot, musíme vézet až po krk v blátě! Navíc jsme zoufale nepoučitelní.

V období, kdy společnost dosáhne nadprodukce a blahobytu, pravidelně nastává prudký zlom. Dříve spolehliví úředníci, a v těsném závěsu za nimi inteligence, zneužijí přirozené důvěry a autority. Ujmou se „přerozdělování“ přebytků – pochopitelně ve

vlastní prospěch. Soudržnost se vytrácí a dříve samozřejmá úcta vůči koordinátorům společné činnosti upadá natolik, že musí být v zájmu udržení kýžené nadprodukce vynucována.

Aby nashromážděný majetek zůstal v rukou uzurpátorů, musí být bráněn silou. Vznikají soukromé armády, které se později rozhodnou měrou podílejí na bojích o další koncentraci moci. V tomto období nezůstávají pozadu ani různí „filozofové“, apelující ve prospěch nových vládců na dodržování tradic – dříve samozřejmých morálních zásad. Mnozí z nich se stávají politiky, jiní váženými „právníky“ vymýšlejícími a utužujícími „právní řády“, ulehčující výkon eticky neoprávněné moci. Věčný Zákon je nahrazen „zákony“ lidí,

prošpikovanými nekonečným výčtem výjimek...

Kolotoč Vlády Blbosti nabírá obrátky.

Navzdory téma diskreditujícím snahám protagonistů různých sekt, naivně předstírajících přímé a trvalé „kontakty s mimozemšťany“ (mimochodem stejně naivními jako oni), je třeba etiku nového věku definovat tak, aby konečně přestala nahrazovat víceúčelově použitelný fíkový list! Aby jí skutečně a bez výjimek dobrovolně podléhaly veškeré činnosti, směřující k dosažení cíle, jímž je **rovnoprávné připojení duchovně a v míru sjednocených pozemšťanů k čím dál méně hypotetickému Společenství inteligentního kosmického života. Šovinistické pohádky o jedinečnosti člověka, jedním dechem**

negované povídáním o morální nadřazenosti toho či onoho náboženského dogmatu nebo výjimečnosti či podřadnosti kterékoliv rasy nebo národa, jsou nejnebezpečnější lži všech dob.

Veškeré dosavadní teze, vyprodukované a zastupované křesťansko-ate-istickou vědou, se opírají o církvemi propagovanou ideu člověka jakožto vrcholu všeho Stvoření či Evoluce. To je, bez připuštění možnosti kombinace obojího, nekonečně hloupé tvrzení!

Pravda –*fyzická* jedinečnost člověka je omezena hranicemi biosféry planety Země. Lidský duch, a dosah této skutečnosti si je třeba s plnou vážností uvědomit, je omezen **pouze předsudky.**

Absolutně nic **nevyklučuje**, že někde „tam venku“ můžeme mít bratry. Naopak.

Množí se náznaky, že žijeme uprostřed něčeho ohromně velikého, vůči čemu jsme se nechali obezdit neprůhlednou stěnou neznalosti.

Prádelna na mozky

Jednou z nejvýznamnějších pomůcek Vlády Blbosti, loukotí s vyčnívajícími noži udržujícími člověka v patřičném odstupu od tajemství způsobu upevnění a mazání osy bludného kruhu, je vzdělávací systém. Způsob, jakým je z „výjimek potvrzujících pravidlo“ upletená a známkováná historie přibližována dětem, se metodikou nijak neliší od výuky zeměpisu. Také zde je třeba znát jen nejdelší řeky, výšku nejvyšších hor a

případně ještě důležitou okolnost, je-li „nám“, tedy „národu“ nebo „vlasti“, ten který „národ“, samozřejmě podle momentálně platné doktríny, přátelsky či nepřátelsky nakloněn. Dovědí se, že ten a ten vládce, datum jehož narození je mu pod tlakem *klasifikace* urputně vtoukáno do hlavy, porazil tehdy a tehdy jiné vládce, aby nakonec byl sám poražen králem silnějším, který nečekaně umřel nebo byl kýmsi zavčasu, respektive předčasně, otráven, propíchnut a podobně...

Smyslem výkladu národní historie je systematická, z kontextu vytržená glorifikace „hanebně zavražděných mučedníků“ nebo domácích vládnoucích mordýřů, zostuzení „cizinců“ a tvorba „archetypu nepřítele“.

Jen tak se může stát, že se někdo po stovkách let pokouší vnutit „SVO-

bodymyslnému národu“ myšlenku, že je z něj „sňata ostuda“ poté, když hlava téže církve, která na něj a polovinu světa přivedla tu nejstrašnější

tmu a porobu, shovívavě uznala za vhodné „vyslovit politování“ nad smrtí **jednoho jediného z milionů onou církví upálených, umučených, na kusy roztrhaných a jinak znectěných lidí.**

Žádná, byť i vážně míněná omluva za „hříchy“ vůči lidstvu římskokatolické církvi nepomůže!

Žádný div, že v parlamentu této země, která se pokouší vyhrabat z letitého duchovního marasmu, sedí zástupci strany, která na hlavy jejího lidu uvalila desítky let poroby režimu devastujícího morálku i ducha. Vseje

odpuštěno a jede se dál. Z kajících se prostitutek se staly cudné panny...

Morálka budovaná na obrazu historie stavícím na odiv úspěchy egoistů, zlodějů a masových vrahů nutně musí být scestná. Historie trestuhodně opomíjí to podstatné, totiž proud nikdy neutuchající činnosti obyčejných lidí, který naprosto bez ohledu na „výjimečné osobnosti“ jako vše pohlcující a obrušující písek neustále plyne všemi směry.

Soubor historických dat, která nám jsou v kontextu se světovým vývojem vnucována jako podstatná, je žalostně omezen na pouhý výčet a genezi veskrze zbytečných mocenských struktur, sesmolených podle vždy stejného receptu. Dosud prokázaly jen jediné – **dokonalou schopnost přežít**. Nad vším tím humbukem poletuje stejně okřídlené

jako cynické tvrzení, **že** historii studujeme proto, abychom si z ní mohli vzít *poučení*. Kritický náhled pod toto klišé rychle odhalí nepěkný fakt, že historie je velmi lehce zneužitelnou „vědou“, na jejíž půdě je výjimka prvořadým pravidlem.

Takto „historicky poučení“ a vyzbrojení příslušnou filozofií, potažmo dočasně platným světovým názorem, jehož podstatou jsou myšlenky formulované kalkulačkou účetního, se sisyfovskou trpělivostí zavrhujeme a přijímáme donekonečna opakovaná a jen v bezvýznamných nuancích pozměňovaná schémata způsobů aplikace moci v systému, přežívajícím za cenu znásilňování okolí a masivního zneužívání materiálních prostředků shromážděných vlivnými ekonomickými klany.

Bezohledně aplikovaná *ekono-filozofie* dneška se omezuje na empiricky prováděná pátrání po způsobu, jak vše řídit ještě lépe, tedy: *jak ještě lépe rozdělit a opanovat, jak ještě účinněji užít násilí, jak zneužít dané prostředky a jak ještě efektivněji a pokud možno „ zákonnou cestou „ definitivně likvidovat ty, kteří se odváží být jen pomyslet na odpor!*

Součástí těchto pokusů jsme my všichni. **Je** skutečně s podivem, že mnozí lidé, řídící nebo podporující bezduché inkviziční praktiky dneška, se bezostyšně a beztrestně prohlašují za vzorové křesťany. Také toto o čemsi svědčí...

Zdánlivě věčný systém Vlády Blbosti (vlády jedinců zneužívajících naučené netečnosti ostatních) naštěstí zahrnuje

přemíru autodestruktivních komponentů, takže jeho definitiva nehrozí. Jeho moc se opírá o princip jednoduchého stroje – dvo-
jzvratné páky. Nadváhu nemnoha mocí opo-
jených jedinců na kratším konci prkna zdvi-
há bez zjevné námahy (a proto bez většího
reptání) množství lidí, zatěžujících jeho delší
konec. Výška, z níž mocní shlížejí na ostatní
lidi, je přitom přímo úměrná výši hromady
blbosti pod páku navršené! Umění moci tedy
spočívá v utajení skutečnosti, že ti, kteří jsou
na delším konci páky, mají v rukou větší sílu!

Řešení se zdá být jednoduché, ale omyl!
Hrstka privilegovaných se vždy dohodne
mnohem snáz než nepřehledný dav na druhé
straně. O to, aby nezbyla ani ta nejmenší
šance dospět k dohodě, se mimo jiných iluzí
stará rasismus a další „nesnášenlismy“...

Nic není definitivní

Protože jsme díky (dobrovolnému!) popření vlastní podstaty po tisíciletí vedeni z pokusu do pokusu zájmovými skupinami, jejichž nejoduševnělej-ším citem je vždy a jen touha po bohatství a moci, ku dnešnímu dni radši ještě nikoho oficiálně nenapadlo, že chyba není ve **způsobu** výkonu moci, ale **v od základu špatné a nevylepšitelné konstrukci systému, který nelze nijak modifikovat, jen zahodit.** Je nejvyšší čas ustoupit od tisíciletého bludu, vydávajícího cestu za nebeským či materiálním blahem za prioritní motivaci lidské činnosti, ba dokonce konečný cíl.

Hra na blahodárny materialismus, údajně nejvyšší „metu lidstva“, nás beze zbytku pohltila jako bájná hydra. Ztráta kontinuity

„zákonů“, jimiž se řídí pohyb na a kolem shora uvedené páky, je z pohledu politiků „nepřetržitě myslících na blaho lidu“ asi právem srovnávána s biblickým koncem světa. A přitom je všechno neuvěřitelně prosté:

Odhrneme-li stranou onu hromadu blbosti, zjistíme, že tolik vzývaný, a přesto pro většinu nikdy nedosažitelný materiální blahobyt je zákonitým průvodním jevem rozumem úspěšně koordinované činnosti a snah lidského proudění, směřujícího k prostému cíli – být INTELIGENTNÍM ČLOVĚKEM, NE PUDY OVLÁDANÝM ZVÍŘETEM.

Ego

Události posledních desetiletí jednoznačně prokázaly, že pro cíleně usměrněnou činnost lidského proudu prakticky neexistuje nepřekonatelná překážka. Destrukci poloviny světa počínaje, letem na Měsíc konče. Přitom samozřejmě existují vybraní jedinci, které vlna lidského tvoření vyzdvihla nahoru, takže se zákonitě stali středem pavoučflio zájmu masmédií. To je do jisté míry v pořádku. Lidé chtějí a mají právo vidět ty, kteří nakonec na všemi zbudovaném podstavci pozvedli korunu jejich úsilí.

Avšak žádná osoba stojící na špici obrovské pyramidy společného lidského snažení nemůže a nesmí být glorifikována. Pyramida je podstavcem slávy lidského ducha a inteligence – z pyramidy se nevládne! „Do dějin“ mohou vstoupit pouze *poznatky a činy lidstva*, a ne zdánlivě

významná prohlášení vložená do úst „hrdinů“, kteří měli to štěstí, že jim bylo dáno nebo umožněno je učinit či vykonat.

Nesmrtelnost lidského ducha **nespočívá** v egu systémem účelově idealizovaných jedinců, ale v neomezené obnovitelnosti proudu inteligence schopné předat dědicům obroučku posledního článku řetězce poznatků a zkušeností, **včetně duchovního bohatství, získaného od generací předchozích.** Jakékoli přerušení kontinuity *informací (ne ideologií!)*, jak ostatně zažíváme na vlastní kůži, má nedozírný dosah. To, co dnes považujeme za pokrok, je ve skutečnosti nezadržitelně pokračující úpadek, jakási jízda proti zdi, teď už ale vysokou rychlostí, i když v luxusním autě.

Ne smrt sebeslavnějšího a s velkou pomocí pochovaného jedince, ale přetržení kontinuity tisíciletých znalostí a následná ztráta zkušeností, určujících směr vývoje, je faktorem způsobujícím nenahraditelné škody. Tam, kde jsme, jsme se ocitli díky praktikám opovrhujícím nejzákladnějšími principy. Úmyslné účelové překrucování a zatajování této skutečnosti, včetně pozměňování historických dat účetně-statistickým vyhodnocováním idiomů, případně vahou ega „vědců“, nabíjejících za úplatu baterie historické kalkulačky, je **neodpustitelný zločin**.

Politická anatomie

Lidské tělo sestává z miliard buněk seskupených do jednotlivých orgánů. Každý z nich má svou nezastupitelnou funkci.

Současný systém ovládající svět připomíná lidské tělo, v němž se každý orgán (stát) snaží žít sám pro sebe. Místo toho, abychom se snažili jednotlivé orgány sjednotit pod jediný mozek a vše propojit společnou nervovou soustavou, se každý stát sám podporuje sadou umělých opatření, nahrazujících činnost ostatních nepřítomných orgánů!

Nadto se v „tělech“ států objevují shluky buněk, které je napadají jako rakovina. Pokud se na věc podíváme z ekonomického hlediska, jsou tyto buňky zdaleka neúspěšnější. Vysávají hostitele a nesmírně rychle se množí prostřednictvím metastáz byrokracie. Jsou přímo prototypem úspěchu. Konec je ovšem hrozný – přebujelé nádory udusí život hostitelova organismu. Následuje

více či méně radikální léčba – a vše se opakuje...

Tento svět, a to si musíme přiznat, by bez umělých plic, srdce, nervů a pohříchu ani bez mozku dnes už stále více nahrazovaného počítači neměl šanci na přežití. Je toto normální?

Samozřejmě, že mocní v obavě o zisky hledají jakási řešení. Poslední dobou tolik omílaná „globalizace“ ale představuje pouze snahu bohatých států o lacinější zpřístupnění uvedených pomocných orgánů, bez nichž by se přirozeným způsobem řízené „tělo světa“ bez problémů obešlo!

Motorem ženoucím vývoj vpřed musí být vrozená, zatím úspěšně potlačovaná touha každého jedince, buňky, být prospěšným

celku, ne pouze a jen „své rase“ nebo „svému národu“, potažmo orgánu.

S egoistickou honbou za prestiží se pravidelně pojí syndrom ochoření neo-právněnou a zaslepující mocí. Takto postižení pak vedeni pudem sebezáchovy zcela logicky využívají široké škály možností, jak pro udržení pohodlí nadřazeného postavení účinně blokovat jakýkoli nežádoucí vývoj, snižující jejich vliv na hostitelský organismus.

„My buňky ílučníku vám ukážeme, kdo je tady pánem...I“

Následovat pak může pouze kolika...

Negativa tohoto přístupu se promítají do všech oborů poznání. Jsme systematicky (!) vychováváni tak, abychom zapomněli na

prostou pravdu, že žádný objev, ani jediný krůček na schůdcích pokroku nebyl nikdy učiněn bez přispění ostatních, tak často jako nikdy nezviditelněných spolupracovníků a lidí předchozích generací. Zapomněli jsme, že ten, kdo to vše dokázal, byl – ČLOVĚK...

Aby bylo jasno

Někteří vědci, s nimiž kupodivu stále častěji přicházím do styku, mi vyčítají, že se o nich a o vědě vůbec vyjadřuji s despektem, ba dokonce nenávistně. Není tomu tak a mrzí mne, pokud to někdo takto cítí.

To, co mi ve skutečnosti vadí, jsou samolibí „papežové“ jednotlivých oborů, kteří u vědomí vlastní důležitosti nesmírně rádi vyslovují zásadní prohlášení, která nadlouho ovlivňují směr bádání. Vinou masivního

přecenění hodnoty vlastního úsudku vypouštěné poučky, slepě kopírované papouškujícími následovníky snažícími se o zachování jakž takž důstojné existence, platívají příliš dlouho, než se jejich hráz podaří prorazit mladším, dravým, ale pohříchu předchůdcům jakoby z oka vypadlým jedincům.

Omylů způsobených neústupností „nesporných kapacit“ (mnohdy stížených „altruisticko-sisyfovským syndromem“), jejichž počínání často značně překračuje hranici šovinismu, je takřka nekonečná řada, ale hovořit o nich otevřeně na akademické půdě se nepovažuje za produktivní a slušné. Škoda. Seznam tímto způsobem fabrikovaných a často beznadějně zřetězených omylů „koryfejů“ vědního oboru, pro který se

rozhodli, by pro studenty mohl být velice poučnou četbou, bičující vlastní iniciativu.

Vadí mi fanatičtí „vědečtí“ redukcionalisté, kteří se ve striktním odmítání nutnosti širšího chápání nejistých pojmů v ničem neliší od inkvizitorů. Mají lví podíl na nesmyslném rozkouskování vědy a na praktickém znemožnění interdisciplinární spolupráce. Tito lidé, proslulí pouze neústupným postojem, jsou ochotni kohokoli, kdo se dostane do konfliktu s oficiálním paradigmatem, přinejmenším ugrygarovat na ohni veřejného posměchu.

To, ne samotná věda a opravdoví bádající vědci, jakými jsou bez výjimky lidé, s nimiž se stýkám a k jejichž postoji a znalostem cítím hluboký respekt, mi vždy vadilo, vadí a nikdy vadit nepřestane.

Věda

Nad historií zkoumajícími vědními obory, především nad velmi citlivou archeologií, která byla jaksí pro jistotu rozdělena vysokými, neprůhlednými a zřejmě i neprůzvučnými stěnami na mnoho úzce vymezených chlívčků, a nad tón udávajícími „machry“, kteří ze z kontextu vytržených skutečností *vytvářejí pro Systém tolik potřebnou kulisu*, hrdě vlaje zatuchlý prapor s posvátnou krávou, opentlený stužkami nesoucími jména nesmrtelně neomylných zakladatelů „jejich vědy“...Jistě, průkopníkům nelze upřít zásluhy, ale – jak už jsem předeslal –učíme-li se, musí jít o věc, a ne o kontraproduktivní celebraci posmrtných kultů osobností a pouček těch, jimž bylo kdysi dávno dopřáno zahlédnout v písku

záblesk drobného střípku odlomeného z velkého zrcadla pravdy!

Tato praxe vede k tomu, že výčet jmen, pietní kopie asfaltových daguer-rotypií a portrétů slavných a citace názorů vyslovených před osmdesáti a více lety pravidelně tvoří až devadesát procent obsahu odborných i populárních publikací, jejichž autoři se z iracionálního strachu před diskreditací a následnou ztrátou ošidné vědecké pověsti neodvažují mít, nebo mají-li ho, dokonce vyslovit vlastní názor. Zbývajících deset procent obsahu bezcenných tlustopisů, prolezlých citáty vyvolávajícími práchnivění samostatných mozků, bývá vyplněno umělecko-ilustračními fotografiemi nalezišť a neumělými, mnohdy podle názoru grafika „vhodně poupravenými“ kresbami nekonfliktních artefaktů. Jen zřídka kdy

nalezneme hrstku nekomentovaných, leč v díle jediných konkrétních údajů, za něž odvážným autorům, kteří si podobnými díly zajišťují sporé akademické živobytí, patří srdečné poděkování.

Jakékoli nekonformní myšlenky se v takovýchto publikacích objeví jen zřídka a to jen proto, aby zde byly cupovány noži idiomů. Příznačné je, že napadán bývá vždy ten nejspornější postranní argument, bez ohledu na to, že v řetězci dané myšlenkové konstrukce hraje nepatrnou, nebo vůbec žádnou roli. Závažným argumentům, na něž neumí, nemůže nebo v rámci zachování povinné konformity dokonce ani reagovat nesmí, se kritizující „vědec“ po vzoru svých učitelů obratně vyhýbá deklamováním osvědčených zabijáckých frází.

Snad každý, kdo se *zabývá* bádáním mimo sféru uniformní vědy, se už setkal s následujícím úkazem:

Neodradí-li vás už předem řada chemických značek před a za jeho jménem a pustíte se do diskuse s odborníkem, kterého přitom neopatrně „zavedete na tenký led“, nepochybně vám vřele doporučí četbu řady děl sepsaných klasiky oboru s tím, že teprve poté, když nabiflujete a přijmete jejich obsah, bude schopen a ochoten se s vámi bavit.

Ale běda vám, pokud si dovolíte formulovat vlastní názor! Buďte krajně opatrní! Může se vám totiž stát, že narazíte na iracionální odpor, který si v ničem nezadá s projevem náboženského fanatismu...

Jinými slovy: pokud váš mozek není propláchnut stejným osvědčeným způsobem jako jeho nebo odmítnete sdílet jeho názor – je takový „vědec“ v koncích. Výmluva na vaši neznalost tématu či terminologie je průhledná. Navíc svědčí o tom, že řečený odborník sice má nabiflovány patřičné citáty, formule a data, ale protože nad jejich domněle nepochybnitelným obsahem nikdy skutečně nepřemýšlel, nekombinoval, a tudíž nic nepochopil, není schopen vysvětlit podstatu věci vlastními slovy.

Navrhuji, aby takovýmto jedincům byla propůjčována *Cena ruchadla bratranců Veverkových, taženého dvěma bronzovými voly...*

Filozofie

je i v očích akademicky vzdělaného současníka, který z poučky ví, co si má myslet, jakousi tajuplnou černokněžnickou kuchyní – vědou produkující haldy pro smrtelníka nestravitelných slovních formulí. Pythagoras, Sokrates a jiní klasikové ještě dokázali vyslovit své myšlenky v rodném jazyce, nic jiného jim ostatně ani nezbývalo. Proč to dnešní filozofové dělají jinak? Vzniká tak mylný a vzhledem ke kvalitě mnohé „filozofické práce“ velmi lichotivý dojem, že čím více obecně neužívaných cizích slov onen traktát nebo přednáška obsahují, tím lepší a moudřejší je filozof, který ho sepsal či onu přednášku přednesl...

Lidé s vnímavými mozky by jistě udělali lépe, kdyby se místo studia „latinořecky“ slátané „odborné terminologie“ věnovali studiu **kteréhokoli živého jazyka, aby pak**

vlastním bezprostředním poznáním světa, jinak skrytého za bariérou jazykové negramotnosti, nakonec dospěli k vlastnímu filozofickému názoru.

Zkušenosti nelze zažít v knihovně ani u psacího stolu. Vše, co se touto cestou dovíme, jsou z informací vykrytalizované názory opírající se o zkušenosti, způsob a rozsah vnímání autora, to vše profiltrováno jeho světovým názorem. Tak jako nemohu slepě přijímat rady a cizí myšlenky, nemohu po nikom požadovat, aby slepě akceptoval mé rady a myšlenky, byť bych to myslel sebelíp. *To platí i v přístupu k vlastním dětem.*

Způsob, jakým získáváme a zpracováváme informace řídící naše jednání, je vysoce individuální: každý z nás je samostatná a

prostředí jinak vnímající osobnost. Nejsme mravenci (i když – kdo ví, jak to vidí oni?...)?

Vysokoškolská skripta (I. T. – nemám teď na mysli „exaktně vědy“!) jsou kněžími rozličných zádušních kultů rafinovaně spisované konglomeráty, sloužící v konečném účinku většinou nevratnému aktu vyprání mozků nešťastníků, zprvu spontánně zlákaných krásami zvoleného oboru. Úspěšně pak zapomenou na invenci a zkoumání světa vlastníma očima a rychle pochopí, že o prezentaci jejich vlastních názorů nemá vůbec nikdo zájem. Naučí se, že v akademickém světě jde v první řadě o to, kolik konformních kompilátů se jim, samozřejmě „s nezištnou podporou významných odborníků“ (vždy se rádi svezou, obzvláště jsou-li v dané práci hojně citovány jejich citáty citátů jiných), podaří publikovat.

Daný vzdělávací systém evidentně není východiskem pro tvorbu vlastních úvah; naopak – odsuzuje k průměrnosti a slouží neschopnému systému coby záchranná brzda. Hlavním úkolem je vyplnit mozek studenta historie či archeologie hromadou spoře opodstatněných, ale o to definitivnějších dat, a zažehnout v něm „světlo poznání“ – to znamená **vštípit mu fixní ideu, že všechno už je vlastně dávno úplně jasné a nic nového nemůže být objeveno.** A už vůbec nejím samotným!

Ostatně – v tomto smyslu preparujeme už děti na základních školách...

Cesta za „vědeckým uznáním“

Žebříček úspěšnosti vědců je sestavován podle toho, kolikrát byl kdo citován v

„renomovaných časopisech a publikacích“, jejichž idiomy překypující stránky jsou pro mnohdy převratné práce „nehodných kolegů“ a „amatérů“ hermeticky uzavřeny. (To prosím není žert, v „rozvinutém zahraničí“ už žebříček citovanosti pravidelně vychází dokonce i na CD-ROM.)

Pochybných, ale přirozeně nikým nepochybňovaných „výsledků“ na poli archeologie a historie lze dosáhnout pohodlným opisováním. Výsledky jsou prakticky bez boje obhajovány sadou osvědčených citátů a frází. Srdnaté konfrontační články zostuzující cizí práce se hemží přívlastky jako amatéři, dobrodruzi, idealisté, snílkové a podobně. Ostouzení autoři jsou bez šance na přiměřenou obranu, protože „renomovaný časopis“, na jehož stránkách byli zbaběle napadeni, jejich reakci nikdy neotiskne...

Jaksi se „pozapomnělo“ na skutečnost, že idealisté, snílkové, dobrodruzi a slavní lupiči (pardon – průkopníci archeologie) byli čistí amatéři. Nepostrádali značnou dávku odvahy prokazované nejen během namáhavých vykopávek nalezišť v krajinách, jejichž obyvatelé jim nebyli zrovna příznivě nakloněni, ale především při prosazování vlastních názorů.

Mnohá teorie byla svého času silou osobnosti nositele prosazena s rezolutní úporností, která z ní učinila dodnes nedotknutelné tabu. Na tyto myšlenky se nabalovaly a stále ještě poctivě nabalují sice sporadické, leč v každém případě konformní úvahy podstatně méně průrazných vysockoškolsky utlumených současníků – mnohdy karikatur, které v období notorického

nedostatku osobností průkopnického druhu zaujaly jejich pozice.

Ve vší úctě k dílu odvážných předchůdců je ze shora uvedených důvodů **a v duchu jim vlastním** absolutně nezbytné primárně zpochybnit veškeré dosavadní údaje a postupně dosazovat pouze ty, které lze skutečně *podložit hmatatelnými a křížově ověřenými důkazy*– Věřte tomu, že oni průkopníci by to, přesvědčeni vahou mezitím sesbíraných nových důkazů a indicií, se smetištěm prezentovaným jako historie bez váhání udělali.

V žádném případě ovšem nesmíme zopakovat chybu minulosti a pokoušet se implantovat nové konstrukce do proudu času, znehybnělého dosazením nesmyslné umělé „nuly“. Nové schéma historie musí vyjít ze

základních žebříčků **možných** posloupností událostí, prokázaných *přesvědčivými a nezpochybnitelnými fyzickými nálezy*. Ty ovšem nesmí, tak jako v zavedené praxi, být násilně cpány **do jedné z předem fabrikovaných podpři-hrádek** neexistujícího „evolučního vývoje kultur a civilizací“.

Jako základ musí být brána v úvahu dosud opomíjená *možnost* periodického **globálního růstu a úpadku**. Dějiny nejsou Darwinova evoluce!

Nula je *číslice*, **posuvník**, **ne číslo** a čas lze v historickém smyslu vidět jen jako veličinu působící oběma směry bez ohledu na to, kde na pomyslné přímce umístíme nulou definovaný výchozí bod. Málokdo si uvědomuje, že fiktivní pojmy „*před*“ a „*po*“

„našem letopočtu“ nesmírně napomohly zmrázení zmrzačené historie, nezbytnému pro legalizaci a udržení systému.

Pádem tohoto anachronismu se snad už definitivně zbavíme i neudržitelných „rekonstrukcí egyptského způsobu myšlení“, náboženství a chronologie, **vysněných posvátnými „experty“ dávno předtím, než Champollion přeložil první hieroglyf!**

Teprve pak a jen tehdy, budeme-li schopni *takto definovat v proudu času „polohu“* kterékoli události nebo epochy, se můžeme *velmi opatrně* pokusit o rekonstrukci **lokálních minulostí**, na něž ovšem už nikdy nesmí být pohlíženo jako na nedotknutelné schůdky jakýchsi „oddělených schodišť globálního civilizačního vývoje“.Každý, kdo věří v existenci jediného vědeckého důkazu

legitimujícího tvrzení, že před domnělou „dobou kamennou“ zde nemohlo být něco, co připomínalo nebo v jistém smyslu dokonce vysoce převyšovalo současnou civilizaci, si lepší na čelo nesmazatelné znamení hlupáka!

Historie pro současnou vědu končí zhruba před 3100, psaná dokonce jen asi 700 let „před naším letopočtem“. Jenže stáří pod mohutnými náplavy nedávno objevených pyramid v Číně odhadují tamní vědci na více než 25 000 let. Historii „kupodivu“ jaksi nezajímá křesťanský kalendář...

Profesionální hluchota

Nekonformní egyptologové, za použití jindy uznávaných vědeckých metod a postupů, poukázali na chronologické chyby obnášející „pouhých“ 450 až 1200 let. Úspěšně

zpochybnili platnost všech opisů Manethova seznamu dynastií egyptských faraónů a prokázali závažnou skutečnost, že se řada totožných osob v „dynastickém žebříčku“ (užívaném podle momentální potřeby) vyskytuje dva i třikrát. Faraóni podle okolností užívali různých přízvisek (jako stavitelé, válečníci nebo „bohu podobné“ či náboženské osoby), a jsou proto v zachovalých textech uváděni pod různými jmény, jejichž sémantický význam navíc ve svých „letopisech“ ještě hezky zkomolili nebo dezinterpretovali řeční přistěhovalci a cestovatelé, například Solon. Egyptology, kteří zpočátku neměli k dispozici překlady původních zdrojů, to dovedlo k mnohým dodnes oficielně prezentovaným mylným závěrům: předpokládali totiž, že šlo o různé osoby žijící v odlišném čase.

Badatelé nesmíření s tímto stavem svá tvrzení dokládají souvislými a rozumnou logickou argumentací nevyvratitelnými vědeckými důkazy. Mimo jiné jde o výsledky datovacích analýz přísně anonymních vzorků nezávisle provedených supermoderními metodami a v různých laboratořích a o dlouhé seznamy dobových písemností potvrzujících zcela odlišné dějinné průběhy a neodiskutovatelné souvislosti. To vše usvědčuje z nepochopitelných (?) důvodů i přesto stále nedotknutelné historiky z fatálních chyb. O těchto skutečnostech se studenti dovědí jen díky „šumu v pozadí“ a samozřejmě tehdy, podá-li je bodrý přednášející jako vtip...

Egyptologie, a to i přes všechna tvrzení, že pro ni minulost už nepředstavuje žádnou záhadu, zůstává ješitnou pavědou, žárlivě

chránící tajemstvím obestřený myšlenkový chaos!

Dnes zde stojí instituce, již jsme si díky neustálému omílání termínu a glorifikaci představitelů navykli považovat za „vědu“, proti takzvanému „amatérismu“. Komickým paradoxem ovšem je, že největší vědecké objevy všech dob, později už jen rozpitvávané a zamlžované „neomylnými názory“ akademiků od psacího stolu, udělali dobrodruzi nebo nadšení „amatéři“, ostatně pravidelně stojící u vzniku většiny vědních oborů. Mnozí průkopníci archeologie byli, po vzoru námořních pirátů, za část z hrobů uloupených cenností honorováni lordskými tituly či výnosnými katedrami v akademických úlech, dnes plných hlučících trubců...

Práce „outsiderů“, prováděné způsobem a postupy, které skutečně nelze nazvat jinými než vědeckými, doslova smetly ze stolu platnost oficiální teorie o smyslu „náboženství“ starého Egypta. Tito lidé, přestože jejich práce jsou velmi dobře známy, nemají šanci *oficiálně* vstoupit do povědomí příslušníků vědecké obce, protože práce amatérů „nelze“, ani formou diskusního příspěvku, publikovat v „renomovaných médiích“.

Obsahují totiž příliš mnoho údajů odporujících „klasickému názoru“, a jsou tudíž svrchovaně nebezpečné zaběhanému systému.

Hovořil jsem na toto téma s několika odborníky, kteří práci těchto lidí vysoce hodnotí. Ale i když s jejich názory a závěry spontánně souhlasí a shodně připouštějí, že

by bylo radno se jimi co nejdříve vážně zabývat, zároveň jedním dechem striktně odmítají veřejně vyslovit svůj názor!

Vrozená skromnost? Kdepak! Mnozí *skuteční vědci* vědí své, ale milují svůj obor i vlastní rodinu natolik, že nakonec „táhnou s proudem“. Už jen proto, aby „odměnou“ za vybočení z řady nebyli inkvizicí pohoršených „bratrů akademiků“ odříznuti od zdrojů informací.

Někdo možná řekne: „*To všechno není náš problém, to sem nepatří.*“ Omyl. Patří to především sem, protože jde o velmi zásadní záležitost.

Zvykli jsme si „filozofii“, tedy „pravdohledačství, pravdomilství“, škatulkovat podle jmen, období nebo směrů. Myslím si,

že pravá filozofie by se měla zabývat hledáním pravdy ve jménu a ve prospěch *Člověka* jako takového, proto nikdy **nesmí být tendenční**. Filozof musí být především člověkem, který se cítí být součástí celého lidského organismu. Globální vnímání světa nelze zaměnit za žádný momentálně populární nebo jaké-mukoliv režimu v té které zemi či části světa poplatný přístup. Člověk s tímto přístupem nejen ztrácí možnost dobrat se pravdy, ale vědomě riskuje zneužití svých myšlenek.

– Hledač a milovník pravdy, který se stal závislým na jakémkoli systému, **přestal být filozofem**.

– Ten, kdo svou prací dal nebo dává do rukou lokální, nadnárodní nebo jiné moci argumenty, ospravedlňující jednání a postupy

nedůstojné člověka, **filozofem nikdy nebyl.**

– Ten, kdo od počátku *a priori* odmítá jakýkoli jiný než obecně platný názor, se **filozofem nikdy nestane.**

Zbude tu vůbec ještě nějaký filozof?

Zpráva z minulosti

Shrňme to. Tak jako nelze vstoupit dvakrát do téže řeky, není bez ztracených zkušeností možné navázat na předchůdci těžce vydobyté znalosti. Pokud ke ztrátě dojde vlivem přírodních nebo umělých katastrof, ničících civilizační centra, jde o přirozený běh věcí, případně o nemožnost nebo neschopnost postižené kultury rušivé události zabránit nebo ji předvídat. Pokud ovšem existuje jakákoli, byť i mizivá

možnost, je prvořadou povinností postižené kultury pokusit se zodpovědně a všemi dostupnými prostředky **zabránit přerušení kontinuity poznání**, a tím i nevyhnutelnému úpadku lidstva záchranou kompletního souboru znalostí nebo alespoň všech podstatných výchozích dat. Přitom nesmí zapomenout na jejich ochranu a ukazatele umožňující jejich objevení.

Prvořadým úkolem každé nástupnické kultury, která po někdy dlouhém konsolidčním období dříve nebo později narazí na příznaky minulé katastrofy, na nevysvětlitelné stopy předchozí civilizace nebo na indicie signalizující možnou přítomnost jakýchsi „datových schránek“, je pečlivé vyhodnocení všech údajů směřujících k jejich nalezení a vytěžení (a to bez jakýchkoli ohledů na současný stav poznání!).

V zájmu navázání na přerušenu kontinuitu je nepřijatelné záměrně opomenout jakoukoli eventualitu, i kdyby nás znovuobjevená pravda přinutila přehodnotit celé dějiny!

Přesně v takové situaci se dnes s definitivní platností nalézáme!

Žádný tvůrce, který o sobě s plnou odpovědností a vážností prohlašuje, že je inteligentní, si za ošidným štítem jakéhosi titulu nemůže dovolit arogantní přehlížení fakt, signalizujících přítomnost dávno ukrytých dat. Takový přístup není v žádném případě omluvitelný tvrzením, že kdosi, vycházející z dohadů a domněnek podložených vysoce spornými argumenty, už dávno dospěl k jakémusi definitivnímu závěru! Soubory slepené z kusých, přechodně platných a

velmi neúplných vědeckých poznatků nesmí zůstat nedotknutelnými a už vůbec nesmí být jediným východiskem filozofických úvah směřujících k nutnému přetvoření světového názoru!

I když odhlédneme od jednoznačné výpovědi anagrafů – pod tlakem rostoucí hory *záměrně opomíjených důkazů* je nevyhnutelné, aby vnímání historie doznalo velmi podstatných změn. To, co historikové vydávají za pravdu, je nebezpečný klam! Nedržíme v ruce původní článek konce historického řetězu, ale obrazně řečeno visíme na kruhu neuměle upevněném k vrcholu skalní jehly, odkud vede jediná cesta – dolů do propasti.

Účel hry

Každý darwinista teď může právem položit otázku: „*I kdyby tu kdysi nakrásně byla jiná civilizace, či dokonce mimozemšťané – co to mění?*“

VŠECHNO!

Historické poznatky jsou páteří světového názoru. Na ni se nabalují nejen vzdělání a veškeré oblasti vědy, ale i postupy organizačních a výkonných složek řídicích nebo jakkoli usměrňujících lidskou společnost, církve samozřejmě nevyjímaje. Jde, lépe řečeno mělo by jít, o proces obousměrné výměny, o reflexi limitovanou pouze hloubkou a šíří poznání, tedy o základní faktory, určující mimo jiné i úroveň všeobecné vzdělanosti a zpětně pak způsob a metody přístupu k chápání a hodnocení okolního světa, jeho zákonitostí a „hranic“.

Uvedme si extrémní příklad. „Víme“, že rychlost světla nejen nelze překonat, ale ani dosáhnout technickými prostředky. Nelze tedy postavit kosmickou loď, která by včetně zrychlování a brždění doletěla k alfe Centauri, která je podle našich „znalostí“ vzdálena čtyři a půl světelného roku, za pět pozemských let. Všechna ostatní slunce (hvězdy), u nichž by se dal očekávat výskyt planet podobných Zemi, jsou mnohem dále. „Víme“ tedy, že k nám „zákonitě nemohou“ přiletět žádní mimozemšťané, takže tady nikdy žádní nebyli! Náš „svět“ je tedy velmi ohraničený. Ale dejme tomu, že nalezneme nezvratný důkaz takové návštěvy – ať to už opravdu přeženu, třeba celou, věky do skály vrostlou porouchanou kosmickou loď. V tomto okamžiku se naše představy o světě okamžitě zhroutí, vlastně ne – přímo explodují! Co bychom pak asi udělali (budu

naivní a předpokládám, že by nic nebylo utajeno a všechno bychom viděli v televizi...)? Začneme myslet úplně jinak! Věda se „chytí za nos“ a začne přehodnocovat staré „pravdy“. Myslím, že by z dosavadního světonázoru nezůstal kámen na kameni.

Ze zkušenosti víme, že prostor vymezený mantinely už dva tisíce let *přesluhujícího systému* umožňuje i zdánlivě „demokraticky voleným zákonodárcům“ zakřivit obecně platné normy tak, aby v první řadě vyhovovaly zájmům elitních (i nadnárodních) menšin, s nimiž profesionální politikové odjakživa žijí ve vzácné symbióze. Bytí tohoto systému umožnil největší podvod v lidských dějinách.

Všichni od narození žijeme přímo uprostřed všudypřítomné očividné pravdy

přikryté obrovskou lží, kterou nezbytně považujeme za jedinou možnou Realitu našich dnů, a proto ji „za normálních okolností“ nejsme schopni vnímat.

Nacházíme se v roli schizofrenika, nevnímajícího a tvrdošíjně popírajícího pochopit svůj stav.

O čem se mlčí

Zahrneme-li do filozofických úvah o původu a smyslu bytí člověka možnost, že trvání jednotlivých epoch omezuje cosi neovlivnitelného, a připustíme, že o délce period a příčině omezení hovoří nespočetné prastaré texty, jejichž terminologii z důvodu všeobecného přijetí účelových výkladů církevních šamanů interpretujeme úplně nesmyslně, pak zjistíme, že žijeme v ošidném

prostředí, které se z důvodů, o nichž nechceme nic vědět, jednoho dne zřejmě změniv dočasné inferno, stejně jako několikrát předtím.

Tuto otřesnou pravdu uchovávala po tisíciletí kolektivní paměť národů vzešlých z hrstek těch, kteří přežili předchozí zkázu. O ní a o ničem jiném není biblický příběh o Potopě, je o katastrofě, jejíž průběh, jak jsme si ukázali, nezávisle na sobě zaznamenali obyvatelé všech kontinentů.

Řádění vodního živlu však bylo pouze jediným, i když pro tehdejší lidskou populaci v konečném důsledku asi nejstrašnějším aspektem souboru událostí, které s největší pravděpodobností provázela globální změna klimatu. Obraz zkázy je ve skutečnosti neustále doplňován o nálezy staveb a

architektonických celků dochovaných pod mnohametrovými náplavy. Byly postaveny pomocí jakési technologie umožňující přemístování obrovských monolitů, ražení tisíců kilometrů přesně normovaných a dodnes zčásti průchodných větraných tunelů, a mnohdy i umělé přetváření povrchů celých hor. To vše odhaluje strašlivou pravdu – před námi obývala Zemi sice odlišná, ale nesporně vysoce vyvinutá civilizace smetená obrovskou přírodní katastrofou.

Pohroma nepřišla náhle, příčina byla prokazatelně předvídána a tehdejší kultura patrně dodržela pravidla hry. Pokusila se zachránit vědomosti umožňující nový počátek těm, kteří přežijí. Anagrafy nesporně patří k tomuto odkazu a je velmi pravděpodobné, že se jejich definitivním rozbořem dopracujeme mimo jiné i k precizním údajům o příčině

cyklických katastrof a způsobu jejich výpočtu.

Darwin a tehdejší, ale ani moderní geologové *neznají příčinu střídání geologických období*, prokazatelně provázených gigantickými záplavami, rozsáhlými posuny zemské kůry a enormní vulkanickou činností. Řada rozpoznatelných meziobdobí, a nepochybně *nejsme schopni rozeznat všechna*, i přes nemožnost přesného datování svědčí o periodicitě jevu, který se projevuje s větší či menší silou. *Příčiny poruch jsou neznámé*. Myslím, že nebude chybou, identifikujeme-li každou z těchto katastrof jako větší či menší „Boží soud“. Přesně tohoto termínu použili autoři některých knih zahrnutých do bible, zatímco jiní poskytli mnohem jednoznačnější a detailnější popisy.

Popírání nepohodlného

Podrobnosti jsem zapracoval do svých knih a nechci se zde opakovat. Podstatný je jen výchozí bod, jímž bezesporu jsou historické odkazy na cyklickou katastrofu, která jako vědou nepodchycený Damoklův meč visí nad našimi hlavami.

Připustíme-li možnost opakování scénáře, zjistíme, že lidstvo už po mnoho staletí přímo trestuhodně opovrhne životně důležitými informacemi z odkazu předků a zřejmě promrhlo cenný čas, v němž se mohlo patřičně připravit. Všechno by pak probíhalo jinak, historie by byla úplně jiná a možná že by lidé přistáli na Měsíci už před nějakými třemi sty lety. Nebylo by to nemožné, protože kupříkladu princip rakety je znám minimálně tisíc let. Podívejte se v

tomto světle na výroky antických filozofů. Některé mlhavé poznámky považované za pouhé úvahy prozrazují částečnou znalost hrůzou paralyzující skutečnosti, kterou tehdejší lidé úmyslně vytlačili z povědomí; psychologové takový stav označují pojmem **amnézie**.

Pak je zřejmý původ motivace, nutící antické myslitele k napodobení Tří opic; neopatrné osobě hrozilo nebezpečí, že dopadne přinejmenším tak jako poštovní doručovatel v pointě nepěkného vtipu, připsaného na vrub obyvatel vesnice totálně zničené záplavami.

Tamní lidé zbili nic netušícího nového pošťáka, který bezelstně přišel inkasovat za vodné a stočné...

Jakási snaha po „nápravě věcí“ vedla *Ptolemaia* a jeho současníky k tomu, aby fixovali planety do neměnných sfér. Země se nadlouho stala centrem Vesmíru pod ochranou Nejvyššího. Takže – už se nic nemůže stát...

Napohled iracionální Ptolemaiovo tvrzení lze do jisté míry považovat za svého času velmi moudrý čin. Lidstvo se opět začínalo rozvíjet a vědomí hrozby, která ovšem platila až kteréosi příští a jeho době velmi vzdálené generaci, by za daných okolností bylo kontraproduktivní.

Ptolemaios patřil mezi největší učence své doby. Jen těžko ho můžeme podezírat z neznalosti starých textů, mezi nimi i těch, které se do našich časů nedochovaly. Proto: *nepodceňujme ho!*

S překlady starých arabských zdrojů se setkali i *Kepler* a *Newton*, který u příležitosti udělení lordského titulu odměnou za práci o nebeské mechanice skromně prohlásil: „*Není to moje zásluha, stál jsem na ramenou dávných velikánů.* „ Zajisté tím nemyslel jen Keplera.

Než stvořena byla Země, moře a nade vším klenoucí se nebe, byl pouze chaos; syrová směs hmoty. Pak se v určitém bodě začala na sebe nabalovat semena...

...on uspořádal hmotu, rozdělil ji a z ní udělal Zemi v podobě obrovské koule.
Ovidius, *Mýty* (41 př. n. 1. – 18 n. 1.)

Útržky diferencovaných kosmologických představ v bibli i v jiných zdrojích potvrzují, že lidstvo kdysi mělo o sluneční soustavě,

nebeské mechanice a tvaru Země představy, které se, jak mnohdy s údivem zjišťujeme, podstatně neliší od poznatků současné vědy a v mnoha ohledech dokonce sahají ještě dál. Otázky, proč tomu tak bylo, jak tehdy mohli vědět to, co se dovídáme až z hlášení meziplanetárních kosmických sond, a *proč se jejich teorie stále více podobají představám moderní astronomie*, vyvolávají rozpačité mlčení, u jistých supervědců pak návaly bezmoci, produkující nervózní reakce provázené výkřiky druhu „*Svatáprostoto!*“...

Náhlý ústup od těchto znalostí a hodnot k absurdnímu tvrzení o placatosti naší planety, navíc prezentované jako centrum Všehomíra, je krajně podezřelý. Myslím, že podrobná analýza Ptolemaiova díla (z pohledu prostého jakéhokoliv podceňování) může vynést na světlo dne nejedno překvapení. To,

co se v něm zdá být nejpodstatnější, může být jen dokonalou kamufláží informací skrytých v jiné úrovni, nebo nabude zcela jiného významu po sloučení se zdánlivě nesouvisejícími dodatky. (Viz obdobný postup – *Pentateuch, Talmud a Séfer ha Zohar*.) Nedovedu si představit, že by filozof a učenec Ptolemaiova kalibru byl natolik nezodpovědný, aby definitivně zahladil všechny stopy původního poznání. Myslím, že zde stejně jako v obdobných případech narážíme na zeď podceňování, zbudovanou v našich hlavách. To, co průkopníkům vědy ještě nutně muselo zůstat skryto, může být pro nás otevřenou knihou. Zrušme staletá kliše, analyzujme a využijme přitom nejmodernějších poznatků!

Zakalené prameny

Někteří lidé (kupodivu překvapivě málo!) se cítí dotčeni tím, jak „zacházím“ s církví a „hodnotami křesťanství“. K té druhé výtce nelze než opáčit: *Na jaké výši by dnes byly **původní hodnoty**, kdyby nebyly vymazány ze světa „křesťanskou kulturou“? Například starořeckou a čínskou kulturu obdivujeme dodnes, i když byly z našeho pohledu „pohanské“!*

A k první výtce? Doufám, že se mi podaří podat vyčerpávající odpověď.

Tušení čehosi nepostižitelného v lidech odjakživa probouzí zvláštní pocity, jejichž výsledný konglomerát je znám jako víra v Sílu (Vyšší moc; věčnou energii) personifikovanou do postavy Nejvyšší Bytosti, Boha. Čím jsou pomyslné mantinely chápání historických souvislostí od sebe vzdálenější, tím

širší manévrovací prostor k výkladu tohoto pojmu poskytují institucím řídícím myšlení sdružení věřících (církví).

V poměrně krátkém období, zahrnujícím zhruba 700 let, se několik vizionářů pokusilo podat obecně srozumitelné vysvětlení způsobu účinnosti nedefinovatelné a v podstatě neutrální Kosmické Síly. Znalostem doby, obyčejům a vývojovému stupni tehdejší společnosti přiměřenými slovy (a pomocí mnoha přirovnání a alegorií) formulovali z poznání Základního Principu vyplývající závěry pro život a zásady přiměřeného způsobu chování, ***platné pro každého*** jednotlivce.

Na tradici bez jediné výjimky vždy hluboce humánních ideálů současníky milovaných Mistrů zbudovali *pozdější vůdčí ideologové*

církví mocenské instituce. Přitom neo-
maleně zneužili ideálů k instalaci časem stále
prohlubovanějšího kultu *osoby* tehdy už
bezbranného „božského“ zakladatele, jehož
vmanevrovali do zástupné role
jakéhosi advokáta lidstva, za něj měl
orodovat u abstraktní Nejvyšší Bytosti.
Toto platí pro náboženství, která se
odvolávají na myšlenky a osobu *Ježíše z Naz-*
aretu. Skromný kazatel, proti své vůli i vý-
pověďi jeho odkazu, byl transformován na
úroveň nedostižného, nenapodobitelného a
neomylného božstva.

Spontánní přijímání pouznášejších
myšlenek Mistra a jeho přímých žáků bylo v
zájmu mocenských ambic „pokračovatelů“
postupně nahrazeno fanatickým „
vyznáváním víry „ spočívajícím v
provádění pevně stanovených rituálů a

dodržování novému účelu přizpůsobených pravidel, za jejichž porušení následoval krutý trest.

Vize zakladatele se tak pod rukama nenasytných hrabivých chytráků změnilly na účelově interpretované dogmatické poučky a fráze. Základní myšlenka jednoty v Zákoně neznajícího výjimek byla úspěšně přemístěna do nediskutovatelné roviny tabu. Přišla nadvláda církví, manipulujících takřka libovolně a zcela otevřeně se světskými „vládci“ křesťanského světa.

Církevní šlechta vždy pečlivě dbala o to, aby se vrstvy podléhající jejímu bdělému dohledu nikdy nepřehoupily přes hranici analfabetismu a neznalosti. Miliony křesťanských ovcí, jejichž hlavy dokonale

vypláchl ocet katechismu, se nikdy nenaučily ani podepsat.

V „katolických zemích“ (Španělsko, Portugalsko aj.) ještě před koncem první světové války prostí vesničané nevěděli, jaké se píše datum. Zato naprosto dokonale ovládali katechismus... Zpověď byla neodmyslitelnou povinností a také veškeré písemnosti vyřizovali faráři, kteří tak měli o všem naprosto dokonalý přehled. Dění se řídilo podle nich a kostelního zvonu.

Po hrůzách dlouholetých náboženských válek, jimž v mnoha regionech Evropy padlo za oběť až devět desetin obyvatelstva, skončil souboj katolíků a protestantů „plichtou“. Ale moc církví byla nalomena. Vynořily se první a vzhledem k předchozím událostem eticky oprávněné myšlenky ateismu.

Dlouhá staletí obecného analfabetismu, přísná cenzura a stažení nebo důsledná likvidace mnoha původních zdrojů – to vše vedlo k tomu, že rozvíjející se moderní věda studující historický odkaz „biblického světa“ musela vzít zavděk kanonizovanými prameny a některými apokryfy. Mezi vědci ovšem zdaleka nebyli jen ateisté, ale i neústupní zastánci Stvoření; nezbylo tedy nic jiného než v zájmu zachování tvořivého smíru dodržet jakýsi *status quo*. Mnohé klíčové práce (i popisy archeologických objevů) byly proto formulovány způsobem přijatelným oběma stranám.

Definitivní zlom v této praxi znamenala Darwinova práce *O původu druhů*, která jakoby ostrou čarou nenávratně oddělila obě skupiny. Vše, co se nevešlo do určených přihrádek, bylo zastánci evoluce šmahem

zavrženo a zařazeno mezi neobjektivní **po-**
hanské pověry a mýty. Dávnověk a starověk
se v rozpolceném povědomí lidstva definit-
ivně zahnízdil jako období velmi primitivní.
Mnohé převratné vědecké práce té doby, a
dokonce i části textů ústav řady moderních
demokracií přes všechnu v nich obsaženou
racionální dosud připomínají díla
schizofreniků.

Z tohoto historicky vysledovatelného pod-
houbí zákonitě vyrostla dnešní realita celos-
větové Vlády Blbosti. Podle tisíciletých
schémat se nadále spojují mocní s mocnými,
bezpráví budí bezpráví a roztáčí nekonečný
kolotoč násilí, teroru a represe.

To vše samo o sobě je odsouzeníhodné, ale
ač se to zdá být k nevíře, je zde ještě něco
daleko horšího!

V honbě za mocí byly církvemi ukradeny a dezinterpretovány nejen kořeny pradávnejší víry v pozemská i nepozemská „božstva“, ale i prastaré informace, varující před periodickou katastrofou. Jako příklad lze uvést *Apokalypsu svatého Jana Teologa*. Jde o dnes už asi neroztřiditelnou směsici textů, mezi nimiž se pravděpodobně skrývají i astronomické informace popisující **průběh** a hlavně **příčinu** posledního „průšvihů“, včetně údajů o příští „kritické konstelaci“ a dat umožňujících její výpočet.

Autory „doplňené“ Janovy interpretace originální verze jsou, dle církve, samozřejmě „nebeští andělé“ – zástupci personifikované a „ve své nekonečné dobrotě krutě trestající kladné Nebeské moci“. Jejím protihráčem je neméně imaginární a zákonitě velmi záporná „síla pekelná“. Vlastní sdělení je velmi

zastřené, protože text obsahuje zdánlivě nic neříkající informační chaos, který je napřed nutno pracně roztrždit.

Rozpoznatelné jsou nejméně čtyři kategorie:

a) popis uplynulé události a její *konkrétní* následky;

b) předpověď budoucí události a výčet jejích *možných* následků;

c) pokus o interpretaci podle dobových náboženských představ;

d) chyby překladu a přepisů (prolínají se všemi předchozími body).

Další poznámky k tématu, včetně pokusů o interpretaci několika pravděpodobně

astronomických alegorií, najdete v knize *Bestseller v kameni*, kap. *Hulach uinic*, odd. *Poznámky ke Zjevení svatého Jana*.

Mnoho z kontextu vytržených útržků odkazu, svěřovaného z generace na generaci vybranými mysliteli a zprostředkovateli, kteří o zdroji a smyslu

informací určených lidem v daleké budoucnosti nebyli oprávněni hovořit, bylo účelově zfalšováno, a tím degradováno na úroveň frašky „právem opomíjené z hlediska zásad ateistické vědy“.

Následky

Mezilidské vztahy už po tisíciletí násilně limitují *konfese, rasový původ, jazykové bariéry* a „*národní cítění*“. To vše stálo u kolébky „*států*“ – uměle vytvořených

správních celků s oboustranně pečlivě hlídanými hranicemi. Tyto státy zprvu držely pohromadě lži, pak násilí a dnes obojí, jenže v mnohem rafinovanější formě. To vše prolínají více či méně vyhraněné nadnárodní a nadrasové představy o různých způsobech provádění náboženských rituálů, často ústící v projevech militantního fanatismu.

Málokdo ze zúčastněných si uvědomí, že v této fantasmagorické hře vlastně už vůbec nejde o víru a náboženské cítění, ale pouze o uniformy! Bez ohledu na jejich barvu jsme všichni vydáni na milost a nemilost **stejnému systému.**

Vztahy mezi státy jistí vzájemné smlouvy a dohody, zaručující vládnoucím elitám (i církevním) jisté politické, ekonomické či jiné výhody. Přitom vůbec není rozhodující, jsou-

li tyto smlouvy *etické*, nebo ne. Důležité je jen to, jakým způsobem jsou prostřednictvím médií, brnkajících na jednu nebo více strun shora uvedených limit, veřejně odůvodněny. V nutných případech zaskakují i církevní kardinále. O libozvučnost akordů, linoucí se z hlásných trub vládnoucích režimů, se stará diplomacie. Vždy usměvaví politici potřásající rukama spojenců i nespojenců chrání dosažené kompromisy po zuby ozbrojenými armádami a bezpečnostními složkami. Ty, v případě takzvaného „vnitřního ohrožení státu“, například nesouhlasu projeveného společenstvím lidí, jimiž jsou voleni, bez výčitek a „právem“ bez váhání obrátí proti těm, jimž má instituce státu jako taková údajně sloužit.

Ne naivní voliči, ale MOC totiž neomylně ví, co JÍ nejlépe prospívá.

Proč jsme tam, kde jsme? *Filozofie legalizující bytí našeho systému je odvozena z církvemi vykresleného obrazu světa* – Božího díla, jehož nedostižnou korunou prý je člověk. Toto smýšlení se zrcadlí i ve „vědeckém světonázoru“, který, opakují, protože tato skutečnost mnohým zcela uniká, **při formulaci „moderních tezí“ vyšel ze sporých, klérem záměrně pečlivě odfiltrovaných dat.** Mnozí myslitelé a vědci rádi zdůrazňují svůj ateistický postoj. „Ateistický světonázor“ ovšem nelze považovat za variantu! Jde pouze o „trucformu“ téhož nesmyslu, vzniklou *násilným přepólováním letitých dogmat!* Díky tomu (přes „změnu znaménka“ a ostentativní zdůrazňování nutnosti „racionálního přístupu“) považují miliardy lidí za „vědecky prokázaný fakt“, že jsme nejen na Zemi, ale

dokonce i v Kosmu úplně sami. Všechno, kam jen oko dohlédne, se prý podle svatého Darwina a (zmrzačeného) Descarta neustále vyvíjí kupředu a patří jen nám! Můžeme si s tím dělat, co chceme – pokud dokážeme nashromáždit dostatek moci...

Proto obecně platí pouze interní mezilidské smlouvy a zákony.

Protože nám uniká význam Vyšší etiky obsažené v Základním Principu, vládne nám v podstatě nezranitelná a nekontrolovatelná anonymní moc!

Proto jsme dnes v situaci, kdy církve a na jimi připravené živné půdě zrozené „moderní státy“ *pomáhají slabým a potřebným, kteří by zde nikdy nebyli, kdyby tyto instituce neexistovaly!* **Věnují se léčbě následků,**

jejichž jsou prvotní a trvalou příčinou.
Perpetuum mobile nesmrtelné blbosti v praxi. Hasiči, kteří podpálili domy jen proto, aby bylo co hasit...

Duchovní mor exportované katolické formy křesťanského dogmatu zachvátil všechny Evropany dobyté a vydrancované části světa. Veškeré náznaky původní jihoamerické kultury musely být na církevní příkaz beze zbytku zahlazeny. Trvalo tři sta let, než zmizela obrovská města se statisíci obyvateli; nezbyl tu kámen na kameni. (Po celou tu dobu nesměl území navštívit jediný cizinec, ale i samotní Španělé byli důkladně prověřováni!)

Zásluhou zběsilosti „zbožných conquista-dores“ a promyšleného postupu „misionářů“, provádějících církevními ideology dokonale

naplánovanou duchovní genocidu, nám nezbylo mnoho k porovnání. Ale i z rozboru žalostných zbytků originálů a záznamů jezuitských agentů (pořízených za účelem infiltrace a dokonalého rozložení domorodých komunit) je jisté, že potupně porobené jihoamerické kultury řídil podstatně odlišný světonázor.

Zdá se, že se přece jen něco málo zachovalo. Jenže – pokoušet se z pozice duchovního poloprimitiva deformovaného evropským vzděláním proniknout například do způsobu myšlení tibetské nebo čínské duchovní elity je takřka nemožné, jak ostatně poslední dobou potvrzují některé trapně ignorantské „vědecké práce“. Za jediné „znalce filozofie staré Číny“ jsou

paradoxně považováni Číňané od dětství vychovávaní v křesťanských misiích, kteří poté vystudovali některou z „věhlasných evropských vysokých škol“.

Na tyto lidi se odvolávají krátkozrací „experti“, tvrdící, že čínská filozofie neobsahuje nic, co by stálo za řeč...

Bytostně nám schází postoj „primitivních barbarů“ – schází nám přirozené vnímání Země jako jednoho z mnoha světů, na nichž se projevuje inteligentní život. Dnes už (mnohdy vědomě) jednáme proti pravidlům a vysoce etickým a moudrým Zákonům, odvozeným z jasně definovaného poznání podstaty a působnosti Síly. Číňané ji znají jako energii TE a Zákonu říkají *Cesta energie Tao* (viz *Tao te t'ing*).

Učení shrnuté ve stejnojmenném díle filozofa Lao-C se pokouší definovat zákonitosti bipolárního působení praenergie, z níž „vše vychází jen proto, aby v ní opět zaniklo“. Pokud se evropský materialista holdující čínskému čaji nechá svést módou New Age a pokusí se, po povrchním nastudování děl evropských „mystiků“ úspěšně předstírajících jakési znalosti, vykročit cestou tohoto poznání, skončí zdeptán komplexem méněcennosti ve slepé uličce úvah o marnosti všeho počínání. To mu ovšem nijak nevadí v tom, aby se nevydával za znalce...

Pochopení nejzákladnější podstaty víry Mistrů, zbavené nesmyslných církevních a mocenských klišé, už samo o sobě vede ke zpochybnění platnosti současného světonázoru, veškerých umělých hranic a

duchovních bariér a k volání po zrušení církevních a jim podobných *organizací*.

Víra se vrací! Po tisíciletích se v mnohých z nás opět probouzí pocit sounáležitosti. Jsme Pozemšťané obývající ne státy a kontinenty, ale pouze jeden společný svět, jímž je planeta Země!

Vědou dodnes ještě nesmírně podceňování (protože pohanští) prapředkové našich (neméně pohanských) prapředků to věděli!

Dokladem přítomnosti vyšších znalostí v dávnověku je například drtivou většinou sinologů na „orákl *I-t'ing*“ degradovaná čínská *Knihy Proměn*. Jde prý o pozdní záznam ústní tradice tajného učení předhistorických šamanů. Jenže – jeho základní teze **už**

minimálně šest tisíc let obsahují detailní znalosti principů kvantové mechaniky, včetně teorie dostředivého a odstředivého principu, definovaného veličinami *jin* a *jang*. Dokonce ještě i Konfuciovo učení o „Cestě“ (lépe: **principech účinkování**) **energie Tao** obsahuje vysoce abstrahované prvky nesmírně obsáhlých znalostí, které se moderní věda zatím jen nesměle učí správně interpretovat.

Hluboké znalosti jevů, určujících niterné a nestálé přechodné stavy probuzené vzájemným působením „praenergií“ nepostřehnutelných materiálními smysly (tedy procesy mimo projevy hmoty – oproti měřitelným událostem, které jsou s hmotou vždy spojeny), s sebou přinášejí poznání, že to, co určuje běh Kosmu, připomíná vlnění oceánu, z jehož hladiny nelze vyčíst, co se

děje v hlubinách. Tyto poznatky neponechávají žádný prostor pověrám, dohadům a nevědomosti, svědčícím jen „duchovním upírům“ a parazitům všeho druhu.

Moderní věda zjistila, že. *fotonové stavy jsou neměřitelné, protože hladiny se mění už tím, že se je pokoušíme měřit. Troufám si dokonce říct, že vše se mění už jen proto a v tom okamžiku, když na to jen pomyslíme!* Za těchto (vědecky potvrzených!) okolností přestává být scestnou dokonce i myšlenka na možnost materializace nebo ovládnání hmoty pouhou myšlenkou. To pak skutečně může být jen otázkou užitých „formulí“ a psychického stavu, odpovídajícího danému předsevzetí, a v neposlední řadě neotřesitelné víry v možnost a ve vlastní schopnost uskutečnit dané předsevzetí.

Slovo

Staří Indové tvrdí, že vše, co vnímáme smysly, je *mája* – neskutečný přelud. Učili, že svět vlastně neustále vytváříme a přetváříme účinkem svých myšlenek! Jde snad o prapůvodní smysl karmického učení? Jisté je, že vůle množství lidí, sjednocených jakoukoli společnou symbolikou, je schopna přetvořit okolní svět. Žel dosud málokdy pozitivním způsobem.

Na počátku vždy bývá idea – formule – slovo. Získá-li dostatek skutečně oddaných příznivců, stanou se spolutvůrci jím ovlivněné reality! To, čemu říkáme charisma, je ve skutečnosti schopnost předat nosnou myšlenku ostatním. Hnutí vznikají spontánně a rozvíjejí se samy sebou, rostou samy ze sebe. Pokud je nosná idea dostatečně

stimulující, napojí se na ni myšlení mnoha lidí. Protože na počátku sjednocení stojí „slovo“ a protože neexistují dva stejní jedinci, lze výsledku dosáhnout jen tehdy, pokud *vůdčí idea obsahuje (nebo úspěšně předstírá) prvky přirozeného Zákona!* Ale jen tehdy, je-li dodržen Základní Princip, lze uvolnit *pozitivní energii* obsaženou v myšlenkách, které se na toto jádro nabalují! Lze předpokládat, že by

přestaly existovat hranice možností (v současném smyslu slova). Základní Princip nerozlišuje mezi „dobrem“ a „zlem“. Tyto hodnoty jsou relativní, protože jak říká i jedno okřídlené přísloví: Všechno zlé je k něčemu dobré (a naopak).

A opět se nabízí paralela k Babylonské věži. Není důležité bádát nad tím, co to ti lidé

vlastně budovali. Podstatné je, že byli vedeni společnou myšlenkou. Museli tedy mít Zákon a znát Základní Princip!

Kam až sahá psaná historie počátků rozvoje dnešní civilizace, nikde nenajdeme příklad důsledného využití toho, čemu Číňané říkali *Princip chování v rámci správnosti a spravedlnosti*. V čínských filozofických dílech se nesčetněkrát objevuje jako magické zaklínadlo.

Základní Princip není nikde přesně definován; čínská filozofická díla plná alegorií a přirovnání jsou vlastně nekončícími pokusy o jeho vyčerpávající vysvětlení.

Odkazy ve starých textech i výroky takzvaných „zjevení“ tvrdí, že Zákon a

Principy Společenství inteligentního života mohou nabýt platnosti kdykoli, ovšem pouze v případě, projevíme-li dobrovolnou snahu splnit několik prostých a zřetelně formulovaných podmínek. V původním biblickém „Desateru“ jsou vyjmenovány nejen body Zákona (VI – X), ale i základní črty *Principu chování v rámci správnosti a spravedlnosti* (I – V). Prastaré čínské texty nejenže obsahují obdobu Desatera, ale navíc prozrazují i zřetelnou snahu po uplatnění v něm definovaných principů v živé, nikoli rituální praxi.

A jsme zpět u předpokladů zmíněných na počátku. Úspěšné užití slova (struktury; formule) umožňujícího změny uskutečnitelné prostřednictvím jednotného myšlení je podmíněno dodržením jakéhosi „návodu k použití“. Nemůžeme nikdy využít funkce

sebedokonalejšího zařízení, pokud neprostudujeme a **nerespektujeme** body návodu, sestaveného po pečlivé úvaze jeho konstruktéry. Neseznámíte-li se s funkcí akvalungu (potápěčského dýchacího přístroje) nebo nebudete-li respektovat podmínky, které musíte dodržet při jeho použití, chováte se jako nemluvně a se stoprocentní jistotou se zcela prozaicky utopíte!

Moderní *homo „sapiens“ sapiens* se až příliš často chová jako nemluvně a nemluvnata, jak známo, do rady starších nepatří...

(K úvahám nad biblickými texty doporučuji nahradit pojem „svatost“ synonymem moudrost.)

Filozofický klíč

Anonymní moc se znepokojením vnímá nebezpečí představované uvolněním obrovských rezerv kapacity lidského ducha, dosud vázaných nesmyslným počínáním a „zákony“, deformujícími Základní Princip. Právě proto se všemi dostupnými prostředky snaží a nadále bude snažit zdiskreditovat každého, kdo se tyto prosté a snadno pochopitelné skutečnosti pokouší zveřejnit a dokázat.

Oporami držícími tento systém, a tím i celosvětovou Vládu Blbosti při životě a moci jsou:

– domněle „nezvratné poznatky“ nic netušících, ale za tímto účelem „slávou a věhlasem“ uplácených historiků;

- šíření slepé víry ve všemohoucnost techniky a vynálezů, které vše vyřeší za nás;
- dogmata velkocírkví, potají vydržovaných a trpěných i vysloveně ateistickými (např. komunistickými) režimy.

Takzvané „okrajové vědy“, jejichž bádání by za příznivých okolností mohlo velmi rychle vést ke zvratu situace, se podpory nikdy nedočkají, a co víc: neviditelný represivně-dezinformační systém využívá k jejich potlačení služeb establishmentu státem vydržované akademické obce. Těmto nevolníkům hrozí v případě, že veřejně projeví jakoukoli podporu nebo jen náznak sympatie nekonformním myšlenkám, okamžitá a definitivní exkomunikace z hmotně zajištěných okruhů „oficiální vědy“.

Inkvizitoři nezanikli, jen místo kutny nosí saka a vzorně uvázané decentní kravaty...

Je čas poučit se od astronomů, jejichž dřívější „neotřesitelná jistota“ se proměnila v bezradné, leč o to sympatičtější krčení ramen. Jen toho Pána-boha by raději měli nechat na pokoji...

Namítnete, že nelze jen tak šmahem zavrhnout platné teorie, takříkajíc „vylít dítě i s vaničkou“. Jistě. Také mne to vždy děsilo, ale **jen do doby, než jsem zjistil, že pozlačená vanička historie je plná laciného vyčichlého piva. Pěna spadla a po dítěti ani památky!?**

Zde totiž nejde o úvahy na úrovni srovnatelné s úvahami nad tím, máme-li vyměnit byt nebo změnit zaměstnání. V těchto

případech samozřejmě počkáme, až budeme mít podepsanu novou smlouvu nebo dekret. Je to jinak!

Smlouva, jejíž body bychom ve vlastním zájmu měli urychleně naplnit, byla uzavřena už před mnoha a mnoha tisíci lety!

Víme, že informace mají velkou cenu. Kdo má informace, ten vládne. Ale žádné zlato ani peníze nemohou vyvážit cenu informací, které se nám všem kdosi pokusil předat přes propast tisíciletí. Je nejvyšší čas sestavit dávnou skládanku.

Naše poznatky v tomto směru učinily obrovský kvalitativní skok vzhůru. Tváří v tvář obrazovému svědectví anagrafů už nelze vtipkovat a popírat, anagrafy se už staly

hrozbou, napadající samotný dezinformační systém. Vězte, že tuto skutečnost neberu na lehkou váhu, ostatně – už jsem byl varován... Zejména proto jsem v knize *Bestseller v kameni* zveřejnil to nejpodstatnější – elementární údaje umožňující pochopit princip dešifrování základní úrovně anagrafů **každému.**

„*Dábel moci*“

Zasvěcenci, jejichž úkolem bylo pronést životně důležité informace stovkami generací, patrně už kdysi v dávnověku porušili tabu a využili svých znalostí k uzurpaci moci. Jejich nástupci úspěšně pokračovali. Přesně o tom je biblický příběh o Ježíši, jemuž d'ábel moci za pobytu na poušti slibuje, že mu položí k nohám svět, půjde-li jeho cestou – zneužije-li mimořádných znalostí a

schopností ve svůj prospěch. Příběh je nepochybně interpretací jedné z parabol, užitých Ježíšem na půdě jeho mystické školy. Věděl, o čem mluví.

Pod permanentním tlakem iracionálních idejí, za jejichž vznik vděčíme falešným představám o počátcích a smyslu inteligentního života v Kosmu, rozkvetla filozofie vlčí morálky, odůvodňovaná rétorikou prosáklou citáty řeckých a římských klasiků a z účelově okleštěných kronik, odcizených Hebrejcům. To vše ztuhlo v nepoživatelný a mezitím už i zatuchlý koláč.

Zdá se, že důvod vleklého pronásledování Hebrejů spočívá především v tom, že ti, na rozdíl od drtivé většiny národů podrobených paulistickým křesťanstvím, byli jeho dogmatům nebezpeční svým bytostným

spojením se zneužívanými zdroji. V dobách, kdy byl Starý zákon přístupný pouze znalcům aramejštiny, řečtiny a latiny a pokusy o převod do jiného jazyka pravidelně končily násilnou smrtí překladatelů, existovaly nejen jeho hebrejské verze v synagogách, ale prakticky každý dospělý příslušník židovské obce znal jeho části nebo celek nazpaměť. Odhalit církevní bludy, falešné výklady a nešetrné zásahy do textu pro ně nebyl žádný problém. *Proto* zahájila katolická církev velké tažení. Vedla nevybíravé útoky proti „židovským neznabohům“, tedy proti **lidem hebrejského původu a židovského vyznání**, které bylo jedním z původních nositelů myšlenky mono-teismu. Hořely synagogy a *především jejich knihovny*. Lidé byli násilím nuceni přestupovat na křesťanskou víru nebo byli nemilosrdně vražděni, v

lepším případě donuceni opustit zemi, v níž žili řadu generací.

V pozadí rozhodnutí lokálních evropských vládců diskriminujících lidí židovského vyznání vždy a bez výjimky stáli pohlaváři křesťanské církve. Za tím vším, a zdá se, že i za hrůzným řáděním mystika Hitlera, lze vytušit především strach z čehosi, co díky institucím jejich církví zůstalo křesťanům utajeno. (Tím ovšem netvrdím, že si židé jsou vědomi toho, co zřejmě mají v rukou. K truhlici s tajemstvím už dávno ztratili klíč...)

Smutná kapitola, ale nedejte se mýlit: s pokračováním a otevřenými či skrytými replikami téhož modelového jednání se setkáváme dodnes. Hrot kopí rasové nenávisi však není namířen proti semitům jako

takovým, ale pouze proti potomkům rodů sjednocených Mojžíšem. Podivné.

Mlčení jehňátek

Vývoj ve velkých náboženstvích nevyhnutelně směřoval k účelové modifikaci právního systému, formy prosazování legitimacy v daném období etablované moci. Římsko-křesťanské „právo“ (a nejen ono) díky zažitě praxi presumpce viny například odjakživa umožňuje korupci, a až na bezvýznamné výjimky vždy stojí především na straně ekonomicky a „fyzicky“ silného. „Vinen“ je ten, kdo má zdánlivě více (čehokoli) než já, neumí se bránit anebo z principu nikdy nepoužije síly...

Vnesení „presumpce nevinny“ do modifikovaného římského „práva“ nepřineslo nic

nového. Nejde totiž o prostý výklad litery zákona, ale o boj se „zažranou“ neviditelnou praxí. Ještě stále je to obviněný, který je díky „vyššímu zájmu“ někdy i celá léta držen soudcem ve „vyšetřovací vazbě“. Tam „u ledu“ čeká, až se zhroutí jeho firma, beze stopy zmizí jeho ukradený majetek a podobně. Nakonec se „vyšetřovateli“ podaří sesbírat nebo fab-rikovat „důkazy“, které soud nakonec transformuje v trest odpovídající době bezdůvodného věznění. Tímto způsobem jsou likvidováni zejména nepohodlní konkurenti, lidé, kteří se postavili do cesty mocným, nebo ti, po jejichž majetku zatoužili. Toto je „presumpce nevinny“ – v praxi.

Římské právo, na rozdíl od zákonů raně sumerských a čínských, **nehledá pravdu**. Je zde především proto, aby v zájmu udržení

amorálního systému stojícího na autoritě peněz určovalo „spravedlivý trest“. Jeho nedílnou součástí je vyvlastnění majetku potrestaného.

V období posledních křečí a následného úpadku moci římsko-katolickou církví podporovaných evropských monarchistických klanů ovládla scénu plnou zmatků řada „obrozeneckých hnutí“. Ta, ve staronové obměně osvědčených vzorů, pak velmi úspěšně zneužila lehce rozpoutatelných vášní kolem rasové, národní, státní a později i takzvané politické příslušnosti. Díky dlouhodobé deformaci lidského ducha byla promarněna šance změnit systém jako takový – kontinuita moci peněz, a proto i většina zákonů zůstala zachována. Cíl je dodnes stejný. Změnily se pouze prostředky užívané k zavedení jinobarevné obdoby „osvědčeného“.

Svým způsobem racionální monarchistickou diktaturu a zlaté časy *belle époque* vystřídala chaotická diktatura lži a propagandy – evropsky pojatá „moderní demokracie“. Zůstaňme u tohoto pojmu, i když si myslím, že zvěčnělý Karel Kryl pro tuto variantu moci našel trefnější pojmenování: *demokratům*.

Takzvaná „moderní věda“ se přes všechna tvrzení nikdy nedokázala zcela vymanit z pout církevních dogmat. „Ateisté“ programově čerpají z dávno otrávených pramenů, které se i pro ně staly jediným východiskem dalších úvah. Na tomto tvrzení nic nemění ani kosmické lety, ani existence zdánlivě nových vědních oborů, paběrkujících na zbytcích rozcupovaných, původně komplexních celků. Stále užší specializace velice brzy všechny zavlekla do temného tunelu totální fachidiocie, osvětleného

mihotavým světýlkem svatozáře vědy – levá ruka nevidí, co dělá pravá. Slovo „expert“ se vcelku oprávněně stalo synonymem omezenosti a slova „intelligent“ užívají lidé jako společenské urážky.

Revize dosavadního světového názoru představuje ryze filozofický problém a je na odvážných, aby ho vyřešili. Odhlédneme-li od kontraproduktivní činnosti různých sekt, čeká filozofy přetěžký úkol. Z nedostatku jiných možností se nevyhnou užití terminologie, neobyčejně zdiskreditované a zprofanované ideology katolicismu, socialismu, komunismu a jiných –ismů. Obávám se, že se přitom často setkáme i s terminologií, která je dnes vlastní anarchistům. Opakuji, že průběžná tvorba alternativních (a nejen historických) názorů, které se opírají o míru poznání dané doby, je jistě legální. Tyto

názory, domněnky, hypotézy a teorie ovšem smí podržet svou platnost pouze do odhalení závažných skutečností, které ji zpochybňují. Pak musí být neprodleně provedena kaskáda potřebných změn, které se nutně prolnou především do humanitních oborů a filozofie, její nevlastní sestru politologii nevyjímaje.

Z nesmírně závažných důvodů má každý obyvatel této planety právo považovat zamlčování všech, byť vzhledem k dočasným poznatkům sebe-fantastičtější a neuvěřitelně znějících faktů, a především jakékoli pokusy o diskreditaci nálezů a indicií nezařaditelných do přechodně platných historických žebříčků za zločin, **který se v konečném důsledku vyrovná zločinu globální genocidy!**

Mocní tohoto světa hledají řešení v takzvané globalizaci. K nadšení provázející tento krok existuje paralela, při jejíž představě běhá mráz po zádech: „**ANO!**“, nadšeně řvali podvedení lidé na sugestivní Goebbelsovu otázku:

„Chcete totální válku?“

Globalizace je pouhou zástěrkou nemožnosti systému, jemuž hrozí, že už brzy stráví sám sebe. A opět jsou do popředí vysunováni světoznámí humanisté, jejichž těžko napadnutelné výroky mají posloužit jako kouřová clona. Je přece uklidňující, že tak vynikající mozky se zabývají přesně těmito problémy. Vyslechneme-li si však pozorně jejich řeč až do konce, uslyšíme: „*Vše se snad ještě dá zachránit, pokud se lidstvo sjednotí.*“

Jenže ani jeden z nich si netroufá přijít s ideou, jak sjednocení lidí různých ras, národností, státních příslušností a náboženských směrů dosáhnout. Ne za padesát či sto padesát let, ale v průběhu jednoho nebo dvou roků. Světu zoufale schází velké osobnosti, ne mesiášové, ale myslitelé, kteří by svými myšlenkami dokázali strhnout *všechny* lidi. Ale přesně o takové osobnosti nemají strážci Systému zájem, naopak, z této myšlenky mají větší hrůzu než z čehokoli jiného!

Historie se opakuje.

Kdysi zde byl jeden takový učitel. Neprohlašoval se za mesiáše, jen říkal lidem pravdu o tom, co je rozděljuje. Tím se nesmírně provinil proti příkazu: „*Rozděl a panuj!*“

Protože nechtěl hrát roli mesiáše, byl označen

za mesiáše falešného a odsouzen. Co by se s ním asi stalo dnes? Dostal by se vůbec ke slovu? A kdo by jeho slova v záplavě informací vůbec uslyšel? Opravdu si myslíte, že by si jich v bublanině slov politiků někdo povšiml?

Co by se stalo, kdyby se na světě opět objevil Ježíš a coby prostý člověk jednoduše vystoupil na řečniště během jedné z papežových velkoshow, půjčil si jeho mikrofon a začal mluvit?

Povím vám to: Vynesli by ho v zubech a strčili do blázince!

**Protože TAKTO SE KŘEŠŤAN
NECHOVÁ!?**

Mnozí jedinci i celá hnutí prosazují změnu způsobu života. Jistě. Je nutné žít v harmonii s přírodou a okolím, ale ojedinělé skupinky vnášející osobní příklad za daných okolností nestačí. Také oni jako my všichni, bez ohledu na to, smýšlíme-li „přísně racionálně“, nebo v intencích křesťanství, islámu, buddhismu, či dáváme přednost jiné alternativě, žijí v životu a rozumu nepřátelském Systému, jehož labilita je neúnosná. Nelze se stáhnout do stínu kláštera sebekrásnějších idejí a vzdát se možnosti uplatňovat vliv na „světské dění“.

To, co dnes tak nutně potřebujeme, v žádném případě není jakási anar-chistická ani jiná „revoluce“, ani znovuvzkříšení hnutí „dětí květin“ rozprášeného pendreky moci a společenskými úplatky. Je to Zjevení utajené Pravdy. Jen to, a pak snad ještě konkrétní

znalost nepřiliš vzdálené a neodvratné katastrofy, může vyvolat změnu způsobu myšlení i u těch nejzažranějších materialistů.

Ale to už bude pozdě. Na všechno.

Zdánlivě neuskutečnitelnou a tolik nutnou změnu systému je tedy možné provést pouze tehdy, spojí-li se mozky vizionářských filozofů s mozky badatelů a vědců, kteří zatím nekoordinovaně, bez jakékoli veřejně deklarované filozofické podpory mnohdy potají tápou kdesi v úzce vymezeném nehostinném prostoru „na pokraji vědy“.

Spojené síly nás všech musí legalizovat poznatky, jejichž zužitkování umožní tvorbu, který sám sebe nadneseně nazval homo sapiens sapiens, tolik potřebný přerod na bytost *homo sapiens rationalis*. Pak pochopíme.

*{Upravený text příspěvku předneseného na konferenci
Člověk ako súčasť Univerza v březnu 99 v Bratislavě;
otištěno v časopise Fénix, 4/99)*

VI. Kronika Akakoru

Úryvek z vyprávění Tatunca Nary, náčelníka bílých indiánů kmene Ugha Mongulalů, sídlících na neznámém místě u pramenů Amazonky. S tímto mužem se setkal i Erich von Dániken, který s ním hodlal podniknout výpravu k jeho kmeni, kde chtěl prozkoumat dále popisované podzemní město. Z výpravy nakonec sešlo, nejspíše proto, že tento zvláštní lid nemá ve zvyku propouštět cizince, kteří poznali jejich tajemství. Každý, kdo navštíví Akakor, se už navždy stane jeho obyvatelem...

Cizí Páni ze Šverty

To je ta zpráva. Toto je historie Vyvolených služebníků Ugha Mongulala.

„Na počátku byl všude chaos. Lidé žili jako zvěř, bez rozumu, bez Zákona, neobdělávali Zemi, neoblékali se a ani jinak neskrývali svou nahotu.

Neznali tajemství přírody. Žili po dvou, po třech, jak je náhoda dala dohromady v jeskyních nebo skalních štěrbinách. Chodili po čtyřech. Než přišli bohové; ti přinesli lidem světlo.“

Nevíme, kdy se to stalo, a odkud přišli, je nejasné. Nad původem našich Dřívějších pánů leží hustý závoj, za který nenahlédne ani rozum našich kněží. Podle podání našich praotců to muselo být v roce 3000 před

Hodinou Nula, 13 000 let p. K. podle počítání času Bílých barbarů.

Tehdy se na nebi náhle vynořily zlaté, třpytící se lodě. Ohromný odlesk ohně ozářil planinu. Země se otřásala a hrom zněl nad horami. Lidé se v posvátné hrůze sklonili před mocnými cizinci, kteří přišli, aby si přivlastnili Zemi.

Svůj domov, svět daleko v hlubinách Kosmu, nazývali *Šverta*. Tam žili jejich praotcové. Odtud vyrazili šířit svou moudrost na jiné světy. Naši kněží říkají, že to byla obrovská říše sestávající z mnoha planet, četných jako písek na cestě. Dále říkají, že se oba světy, ten jejich a náš, setkávají každých tisíc let. Pak se bohové vrátí. Bez ohledu na to, co byla *Šverta*, s příchodem cizích návštěvníků z tohoto vzdáleného světa začal

Zlatý čas. Sto třicet rodin prapředků přišlo na Zemi, aby lidi osvobodili z temnot. A poznali a uznali v nich své bratry. Usídlili bloudící kmeny, dělili se s nimi poctivě o každý plod a ostatní jídlo. Nelitovali námahy, s níž se snažili naučit člověka svým zákonům, ani tehdy, když se lidé vzpírali jako trucovité děti. Za tuto námahu a za všechno, co kvůli lidem vytrpěli, i za to, co nám přinesli a ukázali, si jich vážíme jako těch, kteří nám přinesli světlo (světloňošů). Naši šikovní řemeslníci zhotovili obrazy těchto bohů, hlásající na věčné časy jejich velikost a moc. Takže až dodnes víme, jak naši Dřívější páni vypadali.

Navenek se cizinci ze Šverty lišili od lidí jen málo. Měli jemná těla s bílou pokožkou. Jejich vznešené tváře lemovaly jemné modročerné vlasy. Nad horním rtem a na bradě

jím rostly husté vousy. Tak jako lidé byli nádhernými bytostmi z masa a kostí. Ale rozhodujícím znamením, kterým se Praotcové od lidí lišili, bylo šest prstů na rukou a nohou, znak jejich božského původu.

„Kdo se naučí chápat bohy? Kdo se naučí rozumět jejich činům?“

Protože byli opravdu mocní a pro smrtelníka nepochopitelní. Znali běh hvězd a zákony přírody. Vskutku, znali nejvyšší Zákon světa. Sto třicet rodin Prapředků přišlo na Zemi a přinesli Světlo.“

„Toto byl začátek světla, žití, kmene. Bohové svolali lidi. Přemýšleli, posuzovali a radili se. Pak se rozhodli. A ze všeho lidu si vybrali své Služebníky. Služebníky, kteří žili

s nimi. Služebníky, které učili svému odkazu.“

Bohové založili z vybraných rodin nový kmen, který nazvali Ugha Mon-gulala. V jazyce Bílých barbarů to znamená Spojené Vyvolené (Vybrané) Kmeny. A na znamení tohoto spojení se s nimi bohové smísili. Proto se Uga Mongulalové dodnes podobají božským předkům. Jsou vysocí. Jejich tváře mají vystouplé lícní kosti, mají ostře řezané nosy a oči mandlového tvaru jako oni. Muži i ženy mají stejné modročemé vlasy. Jediným rozdílem je pět prstů na ruce a nohou. Ale Ugha Mongulalové jsou jediným národem s bílou barvou kůže na kontinentu.

I když si Dřívější páni nechali mnohá tajemství pro sebe, vysvětluje historie mého lidu i jejich historii.

Cizinci ze Šverty založili obrovskou říši. Díky jejich znalostem, nadřazeným vědomostem a tajuplným nástrojům pro ně bylo jednoduché změnit Zemi podle jejich představ. Rozdělili zemi, založili silnice a kanály. Vysévali nové rostliny, které lidé předtím vůbec neznali. Naučili naše předky, že zvíře není jen úlovek, ale může se stát cenným majetkem, který chrání před hladem. Trpělivě své služebníky učili vše, co bylo nutné k tomu, aby pochopili tajemství přírody.

Zásluhou těchto znalostí přežili Ugha Mongulalové tisíciletí, přes obrovské katastrofy a hrozná války. Coby *Vybraní Služebníci* Dřívějších pánů jsme řídili historii lidí 12 453 let, tak jak je to zapsáno v Kronice Akakoru:

„Plémě Vyvolených služebníků nevyhaslo. Ti, jimž se říká Ugha Mongu-lala, zůstávají. Mnoho jejich synů zahynulo v ohromných válkách.

Kamenná říše

Kronika Akakoru, psaná historie lidu Uga Mongulalů, začíná až odchodem Dřívějších pánů v roce *Nula*. Tenkrát nařídil *lna*, první kníže Uga

Mongulalů, aby všechny události byly zapisovány dobrým jazykem a zřetelným písmem s náležitým respektem k našim Dřívějším pánům. Ale historie Vyvolených kmenů sahá mnohem dále zpět, až do Zlatých časů, za nichž ještě vládli impériu Prapředkové.

Bohové museli založit obrovskou říši, v níž všechny kmeny plnily předepsané úkoly. Na jejich špici postavili Ugha Mongulaly. Darovali jim vyšší vědomosti, které je zvýhodnily vůči jiným národům. V roce Nula, než odešli, předali Vybraným služebníkům i svá města a chrámy. Ty přetrvaly dvanáct tisíc let.

Akakor, hlavní město říše Ugha Mongulalů, bylo založeno našimi předky pod vedením Dřívějších pánů před 14 000 lety. Oni mu také dali jméno. *Aka* znamená pevnost, *kor* číslo dvě. *Akakor* je *Druhá pevnost*. Naši kněží vyprávějí ještě o Pevnosti jedna, *Akanis*. Ležela na zemské úžině v zemi, která se dnes jmenuje Mexiko, tam, kde se dotýkají dva světové oceány. *Akahim*, *Pevnost tři*, se v kronikách objevuje až v roce 7315 *U.M.* (podle počítání času

Ugha Mongulalů). Její historie je pevně svázána s Akako-rem.

Akakor je založen pravoúhle. Dvě křížící se hlavní cesty dělí město na čtyři části, přesně jako čtyři kouty světa našich bohů. Uprostřed je prostorné náměstí s velkým chrámem a kamennou bránou z jediného kusu kamene. Je obrácena přesně na východ a na čelní straně vyzdobena symbolickými obrazci našich Dřívějších pánů.

Božská bytost drží v každé ruce hůl, ukončenou hlavou jaguára. Hlavu jí rámuje věnec paprsků a zvířecích symbolů. Také její oblečení zdobí podobné obrazce. *Cizí písemné znaky*, které umí číst jen naši kněží, vyprávějí historii vzniku tohoto města.

Všechna kamenná města zřízená našimi Dřívějšími pány mají takovou bránu.

Největší dojem budí v Akakoru Velký chrám slunce. Jeho vnější zdi jsou z perfektně opracovaného kamene. Nejsou zdobeny. Střecha je vpředu otevřená, aby se paprsky vycházejícího slunce mohly dotknout zlatého zrcadla umístěného na čelní frontě chrámu. Pochází ještě z časů Dřívějších pánů. Po obou stranách vstupu stojí jejich kamenné sochy ve skutečné velikosti. Vnitřní stěny jsou pokryty reliéfy. Na velké kamenné truhle stojící v čele chrámu opatrují kněží první psané zákony našich Dřívějších pánů.

Za jejich časů existovalo ještě mnoho kamenných měst zaznamenaných v Kronice. Ta největší byla *Humbaya* a *Patite* v zemi, jíž se říká Bolívie, *Emin* na dolním toku Velké řeky

a *Cadira* v horách země Venezuela. Při *první velké katastrofě*, třináct let po odchodu bohů, však byla zcela zničena. Kromě těchto obrovských měst zřídili naši Prapředci ještě tři posvátné okrsky: *Salazer* na horním toku Velké řeky, *Tiahuanaco* u Velkého jezera a *Manoa* na náhorní rovině na jihu. Byla nadzemními bydlišti Dřívějších pánů, která byla lidu Ugha Mongulalů uzavřena.

V jejich centru stála ohromná stupňovitá pyramida. Široké schodiště vedlo k platformě, na níž bohové vykonávali nám neznámé obřady. Hlavní stavba byla obklopena malými pyramidami, které spolu byly propojeny sloupy. Třináct dalších, lesklými deskami zdobených skupin budov stálo na uměle zřízených náspech. Podle vyprávění kněží, hořela města bohů ve vycházejícím

slunci jako oheň. Vyzařovala tajuplné světlo podobné bludičkám sněžných hor.

Salazere leží osm dní cesty od města, jemuž Bílí barbaři říkají Manaus, na jednom z postranních ramen Velké řeky. Je hlídáno místním kmenem, který poté, když utekl do pralesa před Bílými barbary, zabije každého cizince, který se sem přiblíží. Projde jen ten, kdo zná tajné znaky vyryté do kamene pod vrcholem pyramidy. Jsou tak cizí, že je umíme napodobit, ale jejich významu nerozumíme.

Chrámová města Prapředků nám zůstala navždy záhadou. Jejich stavby svědčí o vyšších vědomostech, obyčejnému člověku nepochopitelných. Bohové zde nejen bydleli, ale pyramidy pro ně zároveň byly znamením

života i znamením smrti. Byly symboly slunce, světla, života.

Dřívější páni nás učili, že existuje místo mezi životem a smrtí, mezi Životem a Nic, které je podřízeno jinému času. Pro ně byly pyramidy spojením s druhým životem.

Podzemní sídliště

„Veliké byly vědomosti Dřívějších pánů. Velká byla jejich moudrost. Jejich oko dohlédlo až k horám, rovinám, mořím a údolím. Byli to nádherní lidé. Znali budoucnost. Pravda jim byla odhalena. Byli prozíraví a rozhodní. Postavili Akanis a Akakor a Akahim. Skutečně mocná byla jejich díla, když je dokončili. Jak určili čtyři kouty světa a světové strany. Čtyři kouty

světa a čtyři světové strany určili Páni Kosmu, pro Nebe a Zemi.“

Akakor je v troskách. Kamenná brána je zborcená. Ve Velkém chrámu slunce rostou liány. Na můj rozkaz a se souhlasem Velké rady zničili bojovníci Ugha Mongulalů své hlavní město (1969!). Bylo příliš nápadné.

Opustili jsme Akakor. Můj lid urchl do podzemních sídlišť, která nám přenechali bohové jako svůj poslední dar.

Je to třináct podzemních měst ukrytých hluboko v horách, jímž říkáte *Andy*. Jejich půdorys odpovídá hvězdné mapě *Šverty*, vlasti našich *Prapředků*.

Centrem je Dolní Akakor. Město leží v obrovské umělé jeskyni, zhotovené lidskou rukou. Na eliptické ploše se, obklopeny

nízkou ozdobnou zídkou, tisknou domy kolem Chrámu slunce uprostřed. Tak jako v Horním Akakoru je i zde, podle čtyř stran a čtyř koutů světa, prostranství rozděleno dvěma křížícími se cestami na čtyři díly. Všechny ostatní cesty jsou k nim paralelní. Největší budovou je Chrám slunce. Převyšuje obydlí kněží a jejich sloužících, palác knížete, ubytovny vojáků a obyčejné domy lidu. Z vnitřku chrámu se rozbíhá dvanáct chodeb, tunelů spojujících Dolní Akakor s ostatními podzemními městy. Mají šikmé stěny a plochý strop. Může v nich vzpřímeně jít pět mužů vedle sebe. Cesta z Akakoru do jiného města trvá mnoho dní.

Dvanáct měst *Akakor, Budu, Kiš, Bodá, Gudi, Tanum, Sanga, Rino, Kos, Aman, Tat* a *Sikon* ozařuje umělé světlo. Mění se podle polohy Slunce. Jen *Mu*, třinácté a nejmenší z

měst, má vysoké šachty vedoucí na povrch. Obrovské stříbrné zrcadlo rozptyluje světlo do celého města. Všemi podzemními městy procházejí široké vodní kanály, plněné vodou z hor. Odbočky zásobují jednotlivé budovy a domy. Vzduch vychází ze stěn, vchody na povrchu jsou pečlivě maskovány. Hrozí-li nebezpečí, lze podzemní sídliště uzavřít od vnějšího světa obrovskými, lehce ovladatelnými branami.

O stavbě Dolního Akakoru nevíme nic, jeho historie se ztrácí v temnotách nejvzdálenější minulosti. Lidé celá léta namáhavě vyměřovali podzemní zařízení bohů, probádali rozvětvený systém tunelů a pátrali, odkud sem přichází vzduch. Bez úspěchu. Naši Dřívější páni postavili svá podzemní sídla podle vlastních, nám cizích plánů a zákonitostí. Odtud ovládali svou

velkou říší, v níž žilo 362 milionů lidí, jak stojí v akakorské kronice.

„A z Akakoru vládli bohové. Vládli nad lidmi a Zemí. Měli lodě létající rychleji než pták. Lodě, které bez plachty a kormidla ve dne jako v noci vždy dorazily do cíle. Měli magické kameny, kterými viděli do dálky. Ukazovaly města, stromy, kopce, jezera. Všechno, co se na Zemi odehrávalo, se v nich zrcadlilo. Ale tím největším zázrakem byla podzemní sídliště. A bohové je předali Vyvoleným služebníkům jako poslední odkaz— Protože Dřívější páni jsou stejné krve a máme společného otce. „Tisíce let chránila podzemní města kmen Uga Mongulalů před nepřáteli. Největší dar Dřívějších pánů vydržel dvě katastrofy. Před jeho branami ztroskotávaly útoky divokých kmenů. Uvnitř očekávají zbytky mého lidu vpád Bílých

barbarů, kteří početní jako mravenci táhnou nahoru kolem Velké řeky. **Podle předpovědí našich kněží Akakor nakonec objeví a najdou v něm svůj vlastní zrcadlový obraz.**

Pak se kruh uzavře...

(Z knihy *Die Chronik von Akakor*. Vyprávění *Tatunca Nary*, náčelníka kmene bílých indiánů Ugha Mongulalů, jak ho zaznamenal *Karl Brugger*. Použité obrázky, s výjimkou ústřední postavy tiahuanacké „Brány slunce“, jsou vlastnoručním dílem *Tatunca Nary*. Překlad autor.)

„Bohové“ ze Šverty se vrátili ještě jednou. Stalo se tak po obrovské katastrofě, která změnila tvář celého kontinentu. Pevnina, již známe jako Jižní Ameriku, se začala

vynořovat nad hladinu oceánu. Návštěvníci se tentokrát nezdrželi dlouho – podle legendy byli kýmisi pronásledováni a vyhnáni. Jejich nadzemní základny, pokud nevzaly zasvé za tektonického běsnění, byly kýmisi, kdo disponoval obrovskou silou, zničeny. Na jejich místech zůstaly jen zpřevrácené zesklivatělé balvany.

Úryvky z Tatuncova vyprávění o katastrofě, identifikovatelné jako biblická Potopa, jsou použity v knize *UFO, bible a konec světa*.

A co dál?

Jako vždy zbylo mnoho otevřených i zcela nových otázek. Během práce na předchozích

pěti knihách se ukázalo, že mnohá témata zasluhují daleko více pozornosti. Dosud jsem se snažil, v možná až příliš širokém záběru, nastínit běh dávných událostí a to, co na nás nebo naše nástupce zřejmě chystá budoucnost. Propříště se chci k některým věcem vrátit v detailu. Kdesi v „zásuvce“ mého počítače čeká načatý rukopis knihy

Hromový pták

Půjdeme cestou vyznačenou symbolem létajícího stroje, který se stal „božstvem“ známým snad všem dávným národům, obývajícím Zemi v dobách, o nichž toho víme jen pramálo.

Od pradávných časů a zastřené symboliky se postupně dostaneme až k *projektu Fénix*, který je vážně míněným pokusem o rekonstrukci letounu, který svými vlastnostmi a schopnostmi už před minimálně osmi tisíciletími podstatně

předčil vše, čím v tomto ohledu disponuje „technicky vyspělé“ lidstvo. Na projektu už spolupracuje celá řada nadšených odborníků, v jejichž přítomnosti se i navzdory své letoře chovám jako tichý divák...

Rozpracovaná je i už ve druhé části *Best-selleru v kameni* možná trochu předčasně avizovaná kniha ***Děti světla***.

Je mimo jiné i o pokusech nezodpovědných a bezohledných jedinců, kteří se (opět jednou) snaží zneužít stále rostoucího počtu lidí, toužících po nutné změně.

Svět je plný –logů, guru a různých prapodivných mesiášů, kteří už založili řadu sekt. Nebude na škodu nahlédnout do jejich černých kuchyní a ještě černějších srdcí.

Pokud se podaří pořídit kvalitní digitální obrazový záznam jistých obrazců, vznikne kniha anagrafů zpracovaných *až do páté*

úrovně. To znamená třídimenziálně a možná i v barvách.

Některé novinky se můžete dočíst ve slovenském *UFOMagazínu*. Ptejte se na něj u stánků, stojí za to. No a to nejčerstvější z mé „kuchyně“ objevíte na webové stránce ***www.gewo.cz*** – připomínky, nápady, náměty a samozřejmě i kritiku, můžete posílat přímo na adresu ***gewo@gewo.cz***

Literatura

Alex, S. P. (Pusztay Sándor): *Ufóbia*, Nakl. INTERKOZMOS, Nitra 2000 ***Agyptische Unterweltbücher***, přel. Erich Homung, Artemis. Curych 1972 Bauer. H.: *Die alphabetischen Keilschrifttexten von Ras Schatnra*, 1936 Beyerlein. W.: *Herkunft má Geschichte der ältesten Sinai-Traditionen*, 1961 Blumrich, Josef F.: *Kásskara uind die sieben Welten*, Diisseldorf 1979 BordwdtL.: *Die*

Entstehung der Pyramide, 1920 Brugger. Kari: *Die Chmnik-
von Akakor*. Bxm, 1976 Brunton. Paul: *Senútiuvé*, IRIS RR.
Frýdek-Místek 1996 *Brwton. ?aiú: Shytá nauka za jógou*,
IRIS RR. Frýdek-Místek 2000 Buck. A.de: *The Egypt-
tian Coffin Texts*, 1935-1961 Ceram C. W.: *OSvená minulost*,
Orbis, Praha 1972
Cwňwder. H.: TIwfourth World qf the Hopi; Cmwn?ub Llni:.
New York (b.d.) *Das Totenbuch der Ágypter*, přel. Erich
Homung, Artemis Curych 1979 Dániken, Erich von:
Die Steinzeitwarganzanders, Bertelsmann 1991
T)wh. Ch. }i. S; . TIie Eg)ptian Book of the Dead, im Darwin.
Charles: *Cesta kolem světa*, Mladá fronta, Praha 1959 *Die
Heilige Schrift- TUivher Bibeí*, Curych 1975

Eckenstein. L.: *Affiíforvo/S/>w(*, 1921

Gilgamesch Epos: Insel Verlag; č. *Epos o Gil-
gamešovk* Mladá fronta, Praha 1997

Hawkins, G. S.: *Stonehenge decoded, a Beyond Stonehenge*

Heine & Geldem, R.: *Die asialische Herkunft der sudameñkanischen Metalltechnik*, Bamberg 1954

ttáliyhd

{yygyprcn Hoenn, Kari: *Sumerische wid Akkadische Hymnen und Gebete*, Stuttgart 1953 Hoyle. Fred/Wickramasinghe, N. C: *Evolution aus dem All*, Frankfurt 1981 Charroux. Robert: *Verratene Gelieimnisse*, Goldmann. 1980 Jesenský. Miloš, dr: *Dva měsíce ve středověku*, AOS Publishing, 1999 *Kebranegeest, die Herrlichkeit der Könige Kod\, Klím: Geschichte der ag\ptisclien Religion, Smg?íňl 1993* Krammer. S. N.: *Swmerkm Mytholog*); 1944

Lexikon der Aivháologie. Reinbeck 1975

Iibby. W. F.: *Radiocaibon Datiig*. Chicago 1955

Lockyer. Norman. Sir *The Dawn of Astronomy*, 1894

Lovelock Jim: *Unsere Erde und unser Leben*. Mnkbou 1982

Ludwig, Alfred: *Der Rigveda, oder die heiligen Hymnen...*; Praha 1876

Neue Welt Übersetzung der Heiligen Schrift; Watchtower Bible, 1970

Newham. Cecil A.: *Enigma of Stonehenge*

Newton. Isaac. Sir: *Principia*, 1687

Překlad mvelw světa Svatých písem; poólt revidovaného angl. vydání Watchtower Bible 1984

Schnáčr, E. (ed.): Keilimchnftliche Bibliothek. 1889-1900 (Zurcher Bibliothek) Sitchin, Zecharia: *Divine Encounters*, Avon Books, New York 1995

Genesis Revisited, Avon Books. New York 1990

Stairway to Heaven, Avon Books, New York

The Twelfth Planet. Avon Books, New York
(*Dvanáctáplaneta*, Ivo Železný, Praha 2000)

77iflferao/'GaiflíMřAíflj. Avon Books, New York 1985

Wlieii TuneBegan. Avon Books. New York 1993
Svuto'Práw.PřeWadnovéhošvĕta: Watehtower-
Bible.NewYork 1984 Swoboda. Helmut: *Pmpheten un-*
dPmgnoson, Droemersch Verlagsanstalt, 1979

Thom, Alexander: *MegalitlicLunarObseivarions*

Tuček, Ludvík: *i2čwe/zteWM*, Nakl. vyd. Irena Satinská
Havířov 1997

Velikovsky, Immanuel: *Světy v kolizi*. Práce, Praha 1993
EarthinUpheaval MankindmAmnesia

Waters, Frank: *Book of the Hopí*, New York 1963

Weinwrih LG. A.: *The Sky Religion in Ancient Egypt*. 1938

Wells, H. G.: *Dějiny světa*, dr. Štorch-Marien, Aventinum, Praha 1936

Wojnar. Jiří: *UFO, bible a konec světa*, DVotobia Olomouc 1997, 2) 1998; 3) Dobra & Fonlána 2000

Twldokosrnu, Votdbia Olomouc 1998

Bestseller v huněmi., Votobia Olomouc 1998

5eíříf//frvfeBne«i7/., Votobia Olomoucl 1999